virtual-project.eu

JENEVA ROSE

LA BINE ŞI LA RĂU

Original: *The Perfect Marriage* (2020)

Traducere din limba engleză şi note de:
CASANDRA-CAIA FACAŞ

virtual-project.eu

BOOKZONE

2022

PROLOG

Oare o iubea? Iubea felul în care îl privea, felul în care îi tremura buza de jos şi i se încorda un picior când avea orgasm. Iubea modul în care pletele ei lungi şi castanii îi acopereau ochii de căprioară când îl călărea şi în care trupul zvelt i se arcuia ca o semilună când o pătrundea din spate. Oare o iubea? Iubea unele lucruri la ea. Dar întrebarea nu e dacă o iubea sau nu. Întrebarea e... el a omorât-o?

1. SARAH MORGAN

— Nu din nou...

Dezamăgirea din glasul lui răsună în toată încăperea şi rămâne suspendată ca o ceaţă subţire, ascunzându-ne unul de altul. Trag adânc aer în piept, înlăturând ceaţa, şi răsuflu imediat, eliberând din nou spaţiul dintre noi. Nu trebuie să mă uit la el ca să ştiu că privirea îi e abătută şi că-şi ţine buzele strânse. Nici nu-l învinovăţesc. L-am dezamăgit din nou pe Adam, îmi trec mâinile peste părul meu de un blond auriu, netezind şuviţele răzleţe. Îl port adunat strâns într-un coc perfect. Întotdeauna îl port astfel. Îmi pun un sacou alb peste bluza verde-smarald şi-mi îndrept fusta creion. Privirile ni se întâlnesc, aducându-ne din nou în prezent.

— Iartă-mă.

Îmi plec capul, evitându-i privirea ca să-l ademenesc să vină spre mine. Muşcă momeala şi se apropie, dominându-mi statura minionă cu trupul lui de aproape un metru nouăzeci. Îmi mângâie obrazul, îmi ridică bărbia şi mă sărută delicat pe buze. Mă străbate un fior din cap până-n picioare. După zece ani de căsnicie, încă are efectul ăsta asupra mea. După zece ani de căsnicie, şi eu am acelaşi efect asupra lui. Adică îl dezamăgesc.

— Trebuia să pornim ieri spre casa de vacanţă. Ai zis că azi o să poţi.

Mă desprind din îmbrăţişare şi închid servieta; sentimentul datoriei s-a dovedit mai puternic decât iubirea.

— Ştiu, ştiu. Numai că am foarte multe de făcut şi trebuie să mă pregătesc pentru o pledoarie finală foarte importantă.

Adam se duce în pragul dormitorului nostru şi se sprijină de cadrul uşii. Îşi încrucişează braţele peste piept. Nimic nu mi-aş dori mai mult în clipa asta decât să stau în braţele lui, în loc să fiu prinsă până peste cap într-un proces complicat, dar sunt unele lucruri pe care nici măcar eu nu le pot controla.

— Întotdeauna ai foarte mult de lucru. Întotdeauna te ocupi de câte un caz important.

Mijeşte ochii într-un fel jucăuş, dar şi cu reproş, de parcă m-aş găsi acum pe banca acuzaţilor.

— Cineva tot trebuie să plătească facturile, îi zic eu, zâmbind uşor.

Cuvintele mele îl lovesc din plin. Clatină din cap cu o mişcare aproape imperceptibilă, dar nu pot să ignor gestul. Îmi pun mâinile pe umerii lui. Se preface că n-o să se aplece să-mi întâlnească buzele, dar eu ştiu c-o s-o facă. Nu mi se poate opune, aşa cum nici eu nu-i pot rezista.

Zâmbeşte, dar jocul lui de „care pe care” durează numai câteva secunde, după care se apleacă spre mine. Buzele ni se întâlnesc din nou – de data asta într-un sărut mai pasional. Ne încleştăm şi descleştăm buzele, ne înlănţuim limbile, mâinile lui urcă şi coboară pe spatele meu. Îmi vine să anulez totul chiar în clipa aia.

Să-mi dau demisia de la firmă. Să vindem casa asta şi să ne mutăm în Virginia, în vila noastră de pe lac, doar noi doi, ţinându-ne de mână şi alergând spre propriul nostru basm.

Dar realitatea îşi reintră în drepturi.

— Trebuie să plec, îi şoptesc eu la ureche, desprinzându-mă din îmbrăţişare.

Eu sunt întotdeauna prima care se retrage din îmbrăţişare. Cândva, într-o zi, o să fim exact aşa cum am ştiut dintotdeauna c-o să fim, însă ziua aceea nu e azi.

— Dar mâine e aniversarea noastră de zece ani, zice el, încruntându-se.

Încă are farmecul copilăresc de care m-am îndrăgostit; l-aş găsi enervant dacă n-aş fi înnebunită după el.

— O să încerc să ajung mâine.

Fac un pas în spate, cercetându-i chipul dezamăgit ca să văd cât rău am făcut.

— Ai putea zice că, după zece ani, m-am obişnuit să-mi faci figura asta... dar nu m-am obişnuit, spune el, pufnind.

Adam îşi freacă bărbia ca şi cum s-ar gândi bine ce să spună mai departe.

— Pur şi simplu m-am săturat, Sarah.

Îşi pleacă fruntea şi clatină din cap.

Suprim distanţa dintre noi şi-mi îngrop faţa în pieptul lui.

— Iartă-mă. Ştiu că te-am dezamăgit. Dar după ce se termină cazul ăsta, îmi iau o săptămână liberă. I-am zis deja lui Kent.

Mă uit la el cu ochi de căprioară, sperând să-l bucure vestea.

Nu poate să-şi reţină un mic zâmbet.

— Asta e o promisiune adevărată sau o promisiune à la Sarah?

— Ei, hai, termină, zic eu, bătându-l uşor pe piept cu palma.

Mă apucă de mâini şi mă trage înapoi pentru un nou sărut.

— O să termin când termini şi tu, zice el, cu un zâmbet în colţul gurii.

Îl mai sărut o dată.

— Ah, era să uit.

Scot din dulap o cutiuţă împachetată şi-i dau cadoul meu.

— Ţi-am luat ceva.

Se uită la cadou, apoi la mine.

— Nu trebuia, zice el, luând cadoul împachetat perfect.

După a cincea aniversare, stabiliserăm să nu ne mai facem cadouri, dar nu m-am putut abţine. Ştiu că l-am neglijat, dar încerc să mă revanşez prin acest mic gest, încremeneşte pentru o clipă, apoi începe să despacheteze cadoul cu grijă. Scoate capacul, dezvăluind un ceas Patek Philippe multifuncţional, cu cadran de aur şi curea din piele de aligator. Adam rămâne cu gura căscată.

— De ani de zile mă tot uit la ceasul ăsta... E prea mult, protestează el în timp ce admiră designul complicat al cadranului.

— Ba nu, nu e. Doar aniversăm zece ani de căsnicie, zic eu, scoţând ceasul din cutie. Uită-te la inscripţie.

Îl întoarce şi vede că pe spate e gravat „5.256.000”.

— Ce-i asta? întreabă Adam, uitându-se la mine.

— Atâtea minute sunt în zece ani, răspund eu, sărutându-l uşor pe buze.

— Ai numărat?

— Eu întotdeauna număr, îi spun râzând în timp ce îl ajut să-şi pună ceasul la mână.

Adam ridică încheietura, admirându-l.

— Asta e ca să pot contabiliza mai uşor întârzierile sau absenţele tale? mă tachinează el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Glumesc.

— Ba nu, nu glumeşti, spun eu, înclinându-mi capul.

Ştiu bine că nu glumeşte.

Adam îşi coboară braţul şi-şi îndreaptă din nou atenţia spre mine, punându-şi mâinile pe umerii mei şi mângâindu-mi braţele.

— Aşa e, dar eu tot te iubesc, Sarah, zice el şi mă sărută apăsat.

După ce reuşim să ne smulgem din acest sărut pasional, coborâm în bucătăria noastră spaţioasă şi modernă, cu aparatură din oţel inoxidabil, bufete crem şi blaturi de granit. Îmi pun servieta pe insula din mijlocul încăperii şi încep să scotocesc prin frigider după fructe şi apă. Iau nişte ananas feliat şi o sticlă de San Pellegrino, care ar trebui să-mi ajungă până la prânz, când o s-o trimit pe asistenta mea să-mi ia ceva de mâncare.

Adam toarnă două ceşti de cafea şi pe una dintre ele o pune lângă servieta mea neagră, marca Bottega. Scoate filtrul folosit din cafetieră şi-l duce la coşul de gunoi, apăsând cu piciorul pe pedală ca să deschidă capacul. O sclipire argintie îi atrage atenţia în treacăt.

— Ce-i asta?

Adam bagă mâna în gunoi şi scoate obiectul care sclipea. E un plic rupt, cu o felicitare înăuntru.

— Maică-ta ne-a trimis o felicitare de aniversarea noastră, îi răspund eu, cu ochii în telefon.

— Şi tu ai... aruncat-o pur şi simplu? mă întreabă făcând o grimasă.

— Am citit-o. Am luat la cunoştinţă. Am digerat-o. Ce altceva mai voiai să fac cu ea?

Adam scoate felicitarea din plicul deschis şi o citeşte cu voce tare:

— „Nu-mi vine să cred că sunteţi împreună de zece ani! La mulţi ani, dragii mei Adam şi Sarah. P.S. Unde-s nepoţii mei? Cu drag, mama”.

Adam zâmbeşte şi se duce la frigider.

— A fost drăguţ din partea ei.

Începe să scotocească prin sertare după un magnet cu care să fixeze descoperirea sa pe uşa frigiderului nostru din oţel inoxidabil. Îmi dau ochii peste cap când îl văd lipind pe frigider o bucăţică de gunoi.

— Ce faci azi? îl întreb, ca să schimb subiectul.

M-am hotărât să las de la mine de data asta. Iau ceaşca de cafea şi mi-o duc la buze. E fierbinte, dar într-un sens bun, frige ca focurile mici de care avem nevoie câteodată ca să ne aducă aminte că suntem în viaţă.

— Ei bine, acum că am atâta timp la dispoziţie... zice el chicotind şi uitându-se la noul lui ceas.

Râd şi eu puţin, din politeţe, la gluma lui îngrozitor de proastă.

— Cred c-o să mă duc la casa de vacanţă să scriu. Daniel are nevoie de mai multe pagini înainte să poată propune cartea spre publicare.

Încuviinţez şi mai iau o gură de cafea.

— Ultimele pe care i le-ai trimis au fost minunate. Agentul tău o să fie încântat. Să nu uiţi să mi le trimiţi şi mie pe cele mai recente.

— Vorbeşti serios? zice el, ridicând sceptic o sprânceană.

— Întotdeauna vorbesc serios... mai ales când e vorba despre tine, spun făcându-i cu ochiul.

Adam lasă cafeaua din mână şi vine spre mine, oprindu-se în spatele meu, cu palmele pe blat. Mă sărută pe gât, împingându-şi pelvisul pe fundul meu. Chicotesc ca o şcolăriţă.

— Vino mâine. Stai doar o zi.

— O să încerc, deşi n-o să pot sta decât câteva ore cu tine.

— Fă mai mult decât să încerci. Avem casa de pe lac de mai bine de un an şi n-ai petrecut decât o noapte acolo.

— Am spus c-o să încerc.

Mai iau o gură de cafea.

— Te rog, spune el cu un geamăt şi îi simt răsuflarea pe gât.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă să vin mâine şi să botezăm odată casa de pe lac.

Mă împing în Adam cu spatele, tachinându-l. Mă lipeşte de el cu putere şi mă sărută pe gât.

— Ăsta chiar e un plan pe gustul meu.

Adam mă întoarce cu faţa spre el şi-şi plimbă mâinile pe corpul meu, de sus până jos.

— Mulţumesc că ai răbdare cu mine.

Îmi ridic bărbia până ni se întâlnesc privirile şi mă uit la el cu nişte ochi de căprioară sfioasă, ca să-i confirm cât de sincere sunt cuvintele mele. Mă priveşte drept în ochi.

— Te-aş aştepta o viaţă întreagă, spune el, sărutându-mă pe frunte, pe vârful nasului şi apoi pe buze. Sau cel puţin încă 5.256.000 de minute... glumeşte, cu un zâmbet în colţul gurii. Acum fugi la birou, ca să ajungi apoi mai repede înapoi la mine.

Mă loveşte în joacă peste fund, de parcă mă pregătesc să intru pe teren la un meci de fotbal.

Îmi iau geanta şi pornesc spre uşă. Îi spun că-l iubesc.

— Eu te iubesc şi mai mult, îmi răspunde el.

2. ADAM MORGAN

Degetele mele ating tastele calculatorului pentru ultima dată chiar când soarele îşi trimite ultimele raze peste această parte a globului. O adiere face copacii să foşnească, scuturându-i de frunzele lor în culori de toamnă, pe când apa lacului se unduieşte, mângâind uşor malul. Salvez ce am lucrat peste zi şi închid laptopul — trei mii de cuvinte ar trebui să fie de-ajuns. Îmi arunc ochelarii cu rame negre pe birou şi-mi trec mâinile prin părul castaniu cu reflexii cenuşii, dându-mi-l de pe frunte. Îmi frec puţin tâmplele ca să-mi alin durerea de cap stăruitoare şi oftez adânc. În timp ce îmi întind braţele şi-mi îndoi gâtul în toate direcţiile, zăresc o veveriţă neagră străbătând curtea în fugă. Nu că n-aş mai fi văzut până acum veveriţe negre, dar sunt o apariţie rară şi merită atenţie. Mă uit pe fereastra mare din dreptul biroului şi o văd cum ţopăie de colo colo, căutând de mâncare, foarte hotărâtă în ceea ce priveşte scopul şi direcţia ei.

Casa de pe lac e la o oră depărtare de casa noastră de la marginea Washingtonului, dar e ca şi cum ar fi pe altă planetă. E un tărâm înverzit pe care strămoşii noştri chiar l-ar recunoaşte, spre deosebire de monstruozitatea de beton şi sunetul claxoanelor care definesc capitala naţiei noastre. Vila e suficient de departe de oraş ca să mă ferească de vizite inopinate, dar suficient de aproape ca să vin aici cu maşina ori de câte ori simt nevoia să fiu singur — sau nu neapărat singur.

Exact de asta avea nevoie cariera mea de scriitor: de o cabană retrasă, pe Lake Manassas, în inima pădurii, în Prince William County, Virginia, sau cel puţin aşa o convinsesem pe Sarah. Tot încercasem să-i spun până acum un an, când am cumpărat această a doua casă. Pentru mine a însemnat o nouă lume, una în care pot să scriu, plină de dorinţe realizabile, în care să trăiesc fără să simt mereu presiunea că nu sunt suficient de bun. Frumuseţea naturii din jurul meu îşi găsea o expresie în munca mea şi în lumea asta am simţit că am renăscut.

Lemnul e atât de prezent în construcţia vilei, încât am impresia că urc într-un copac, nu că intru într-o locuinţă.

Sufrageria deschisă are bovindouri mari cu vedere spre lac şi un şemineu uriaş, împodobit cu pietricele colorate. Un imens covor din blană de urs completează sufrageria şi serveşte drept piesă centrală, separând-o de bucătărie. Blaturi de marmură de un verde crud acoperă atât insula din bucătărie, cât şi celelalte bufete, iar deasupra şi jos sunt dulapuri din lemn de pin băiţuit până a căpătat o culoare bogată, ca de caramel. Chiar dincolo de sufragerie, la nici trei metri de şemineu, lângă bovindouri, se află biroul meu, ceea ce îmi asigură o privelişte minunată, îngăduindu-mi să mă bucur de tot ce are natura mai frumos de oferit prin părţile astea şi dându-mi totodată libertatea de a nu mă simţi închis în vreun birou îngust.

Nu mi-a fost greu s-o conving pe Sarah să cumpărăm această a doua casă. Cred că şi-a dat seama că mă îndepărtam tot mai mult – mental, afectiv... — sau poate a vrut doar să-mi arate că-şi permite s-o cumpere. Ca să-mi mai amintească o dată de avantajul financiar pe care-l are asupra mea, folosindu-se de el ca să-şi etaleze puterea. Oricare o fi fost motivul, cert e că m-am ales cu vila, aşa că restul nici nu mă interesează.

Trebuia să fie a doua noastră casă, dar se pare că e doar a mea. Nici nu mai ştiu de câte ori mi-a promis Sarah c-o să vină să stea cu mine aici un weekend şi apoi n-a mai venit. Weekendul de acum nu face nici el excepţie, deşi aniversăm zece ani de căsnicie. Speram c-o să poată să stea cu mine aici măcar azi, dar m-a sunat ceva mai devreme ca să-mi spună că trebuie să se întoarcă la birou. Mi-a zis şi că mă iubeşte. Întotdeauna îmi spune că mă iubeşte. Îmi întind încheietura mâinii, admirându-mi noul ceas. Are un preţ exorbitant. Şi totuşi, a fost un cadou inspirat. Aşa e Sarah. Atentă cu tine, chiar dacă nu e niciodată prezentă.

Întotdeauna mi s-a părut că Sarah cucereşte lumea în timp ce eu doar mă lupt să supravieţuiesc în ea. Aşa a vrut ea să fie, o femeie puternică, actriţa principală într-o piesă în care eu am doar un rol de figurant. N-a fost dintotdeauna aşa. Ne-am întâlnit când eu eram în anul trei de facultate la Universitatea Duke, iar ea în anul întâi. Studia ştiinţe politice, pe când eu studiam literatura. Pe atunci, amândoi aveam visuri îndrăzneţe. Sarah voia să fie un avocat de succes, iar eu voiam să intru în

istorie ca unul dintre marii scriitori ai generaţiei noastre. Cincisprezece ani mai târziu, unul dintre noi încă aşteaptă.

Ce-i drept, succesul mi-a surâs o clipă, dar a dispărut la fel de repede precum a sosit şi încă nu s-a întors la mine. Aşa-i când ai un vis. Până la urmă tot trebuie să te trezeşti din el. Prima mea carte a fost bine primită, nu în sensul că ar fi avut succes comercial sau ar fi devenit un bestseller, ci în sensul că a avut succes de critică. Un critic m-a numit chiar „Următorul David Foster Wallace[1]", ceea ce mi-a plăcut. Cartea mai are fani înrăiţi chiar şi azi şi am încercat să repet experienţa, dar a doua şi a treia carte au dezamăgit pe toate planurile, inclusiv cel literar. Mă mir că agentul meu nu a renunţat la mine şi sunt sigur că, dacă nici cartea la care lucrez acum nu are succes, o să-mi dea un şut în fund cât de curând.

Am apucat să simt o clipă gustul victoriei, dar nu pot să spun că mi-am împlinit visurile. Visul lui Sarah era să fie avocat de drept penal, unul dintre cei mai buni. Nu e unul dintre cei mai buni – e chiar cea mai bună, aşa cum am ştiut dintotdeauna c-o să fie. Doar că nu-mi imaginam c-o să-i port atâta pică pentru asta.

Dar, cum ziceam, n-a fost mereu aşa, adică nu am profitat dintotdeauna de fiecare ocazie care se ivea ca să mă refugiez în a doua noastră casă, iar ea nu a trăit dintotdeauna de parcă ar locui la birou. La urma urmei, nu devii cel mai bun avocat al apărării iubindu-ţi soţul.

Ai zice că, la cât de singur sunt şi cât îmi plâng de milă, ar trebui să fiu unul dintre cei mai mari scriitori, un fel de Thoreau sau Hemingway al zilelor noastre. Dar deocamdată n-am în comun cu Hemingway decât băutura, nu şi succesul.

Sarah are munca ei, eu o am pe a mea şi era o vreme când ne aveam şi unul pe altul, dar vremea aia a trecut.

Ne-am întâlnit la o petrecere – a fost un noroc chior, fiindcă Sarah nu obişnuia deloc să meargă la astfel de întâlniri, după cum avea să-mi spună ceva mai târziu în seara aceea. Prefera să stea cu nasul într-o carte decât să fie înconjurată de trupuri lipicioase, duduind de hormoni, în subsolul vreunui cămin. Şi totuşi, venise şi stătea într-un colţ, bând bere ieftină dintr-un

[1] Autor american de romane, nuvele şi eseuri cu umor negru, profesor universitar de limba engleză şi scriere creativă. Romanul său *Infinite Jest* a fost declarat de *Time* unul dintre cele mai bune 100 romane ale secolului. S-a sinucis la 46 de ani (n. red.).

pahar de plastic, mai stânjenită chiar şi decât o călugăriţă într-un bordel. Avea pe buze un zâmbet firav, cu care încerca să-şi mascheze disconfortul, dar o trăda limbajul trupului. Stătea sprijinită de un perete, picior peste picior, cu paharul la gură, uitându-se la lumea din jur, cu un braţ petrecut peste piept şi băgat sub celălalt. Încerca să se facă mică de tot, să se piardă în peisaj, să treacă neobservată. Dar pentru mine, era singura persoană din cameră.

Părul ei blond, care-i ajungea până la umeri, strălucea sub luminile în infra roşu, nelipsite de la nicio petrecere studenţească de la mijlocul anilor 2000. În ochii ei verzi cu irizaţii gălbui se ascundeau toate misterele lumii. Trupul zvelt îi era acoperit de un tricou alb mulat şi blugi evazaţi. I se vedea puţin mijlocul şi nu-mi puteam lua ochii de la bucăţica aceea de piele. O fâşie dezvelită din pielea ei albă ca laptele mă înfierbânta mai mult decât mă înfierbântase vreodată trupul complet dezbrăcat al fostei mele iubite. Mă uitam la ea. O studiam din priviri. Nici nu-i adresasem vreun cuvânt şi memorasem deja fiecare formă, fiecare contur şi fiecare pistrui pe care i-l puteam desluşi în subsolul acela întunecos. Încercam să-mi imaginez cum arată pe sub haine şi mai târziu aveam să aflu că nu ghicisem bine. Corpul ei întrecea limitele imaginaţiei mele. Era perfectă — ceva ce eu nu puteam nici să concep, nici să înţeleg.

De-abia o oră mai târziu, când privirea ei a întâlnit-o în sfârşit pe a mea, mi-am făcut curaj să mă duc să-i vorbesc. Cu înălţimea mea, îi dominam trupul delicat, dar mi s-a părut chiar de la început că ea este mai mare decât mine şi am ştiut că, de îndată ce-şi va da şi ea seama de asta, va deveni o forţă de neoprit.

La început a fost cam distantă, răspunzându-mi monosilabic. Am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a răspuns „Sarah”. Am întrebat-o cu cine a venit. Mi-a arătat cu degetul o brunetă beată care se freca de un tip pe ringul de dans. Am întrebat-o dacă vrea să danseze. Mi-a spus că nu. I-am zis că e frumoasă. A ridicat din umeri. I-am spus că pe mine mă cheamă Adam. A sorbit din bere. Am întrebat-o ce studiază. Abătut cu degetul în pahar ca să-mi dea de înţeles că mai vrea o bere şi a dat să plece. I-am luat paharul din mână şi mi-am turnat paharul plin

într-al ei. Mi-a zâmbit, luându-şi paharul înapoi şi aşezându-se din nou cu spatele la perete.

— Foarte galant, a zis ea, luând o gură de bere.

M-am rezemat şi eu de perete, lângă ea, şi am rămas tăcuţi o vreme care mie mi s-a părut o eternitate. Aşa a fost încă de la început cu Sarah: simţeam că aş putea să stau cu ea o eternitate. Îşi bea liniştită berea în timp ce studia lumea de la petrecere şi stătea cu ochii pe prietena ei beată. M-am prefăcut că mă uit şi eu prin cameră împreună cu ea, dar de fapt, nu aveam ochi decât pentru Sarah. După nouăsprezece minute, prietena lui Sarah i-a zis că pleacă cu tipul de care se frecase toată noaptea. Vorbea nedesluşit, avea ochii goi şi-i cădea părul peste faţă în timp ce îl ţinea de mână pe bărbatul pentru care avea să-şi depărteze picioarele în curând. Sarah nu părea prea încântată, dar i-a urat distracţie plăcută şi i-a zis s-o sune a doua zi dimineaţă. N-o mai auzisem în seara aceea să vorbească atât de mult. Pe urmă s-a întors netulburată la berea ei.

La minutul douăzeci, şi-a terminat băutura şi a aruncat paharul pe podeaua jegoasă, trimiţându-l cu un şut în colţul camerei. A mai stat o vreme aşa, plimbându-şi privirea prin încăpere şi apoi trăgând cu ochiul la mine. Se foia crispată şi nu-mi dădeam seama dacă vrea să se apropie de mine sau să se îndepărteze.

Peste un minut, m-am hotărât să aflu şi am întrebat-o dacă vrea să plecăm. A zis „da”. Când am adus-o înapoi în siguranţă la camera ei de cămin, mă aşteptam să-i dau un pupic pe obraz şi să-i urez noapte bună. Sarah nu părea genul de fată care să cedeze impulsurilor de moment. Când m-am aplecat s-o pup pe obraz, m-a tras înăuntru, a smuls hainele de pe mine şi tot restul nopţii n-a făcut decât să murmure „da”, printre gâfâieli şi gemete.

Trei ani mai târziu, am cerut-o în căsătorie şi a zis din nou „da”. Şi, cu toate că de atunci mi-a zis „da” de nenumărate ori, cred că aceea a fost ultima dată când a vorbit serios. Dacă n-ar fi fost aşa de absorbită de studiile ei de drept şi apoi de avocatură, cred că am fi...

Vântul trânteşte uşa de la intrare cu un bufnet puternic. M-a speriat pentru o clipă, dar ştiu că e ea. Fără ca măcar s-o văd, ştiu deja că i s-au colorat pistruii după o zi de muncă pe terasa cafenelei. Ştiu că ochii ei căprui de căprioară strălucesc de

speranţă şi veselie. Ştiu că peste părul ei lung şi ciufulit poartă un fes pe care şi l-a tricotat singură toamna asta. Ştiu că o să arate superb şi după ce-şi dă jos fesul, chiar şi cu părul răvăşit. Ştiu că nu poartă sutien pe sub topul mulat, pe care l-a combinat cu o fustă mini închisă la culoare. Ştiu că fusta ei o să aibă o dungă în talie, pe unde a fost încinsă cu şorţul toată ziua. Ştiu c-o să-mi trimită un zâmbet când mă vede şi n-o să-mi ia nici şaizeci de secunde să intru în ea.

— Iubitule, am adus nişte pateuri de la cafenea, a strigat ea din holul de la intrare.

O aud străduindu-se să-şi dea jos pantofii, şosetele lungi până la genunchi şi jacheta. Iau două pahare de la bar. Torn whisky în amândouă şi, chiar când intră pe uşă, îi întind unul. Cu pas sprinţar, vine spre mine, ia paharul, îl dă pe gât şi-l pune la loc pe bar. Căldura şemineului de piatră o încălzeşte şi observ că nu mai are pielea de găină.

Nici nu apuc să mai iau o gură de băutură, că ea îmi şi descheie pantalonii. Se aşază în genunchi şi mă priveşte cu un zâmbet diabolic.

*

Îi dau drumul, lăsându-i picioarele pe pat, şi mă duc în baie, închizând uşa după mine.

Încă o aud gâfâind de cealaltă parte a uşii, încercând să-şi recapete suflul. Nu scoate niciun sunet şi presupun că e încă întinsă pe pat. Sper că e cuprinsă de extaz şi nu de durere. Uneori merg prea departe – parcă mi-aş pierde cunoştinţa şi, când îmi revin în simţiri, îmi dau seama că am greşit. Nu mă pot abţine. Pur şi simplu ăsta e efectul pe care-l are Kelly asupra mea. Când sunt cu ea, instinctele animalice pun stăpânire pe mine.

Înainte, şi cu Sarah era la fel. Dar acum, în preajma ei de-abia dacă sunt bărbat.

Mă uit în oglindă. A început să-mi mijească barba după bărbieritul de azi-dimineaţă, iar părul mi-e răvăşit. Ochii mei albaştri sunt injectaţi. Nu suport să mă privesc mai mult de câteva secunde. Nu mi-e ruşine de cine sunt, dar nici mândru nu mă simt. Îmi dau cu apă pe faţă, apoi pe piept, abdomen şi penis. Sunt prea obosit ca să fac duş. Mă usuc tamponându-mă cu un prosop.

— Iubitule? strigă Kelly din camera de alături.

— Da, iubito? răspund eu, începând să mă spăl pe dinţi.

— Ţi-a scris nevastă-ta.

Scuip pasta de dinţi în chiuvetă şi-mi clătesc gura, apoi îmi şterg buzele cu mâna. În dormitor, luminile sunt aprinse acum, iar Kelly stă în vârful patului în capul oaselor, într-o cămaşă de noapte, cu telefonul meu în mână. Îmi zâmbeşte.

— Ce-a spus? zic eu, trăgând pe mine nişte pantaloni de pijama Ralph Lauren.

— Întreabă ce faci.

Mă aşez pe pat lângă ea, dându-i pe spate părul lung şi castaniu. O sărut cu tandreţe pe gât şi pe umăr.

— Spune-i că mă pregătesc să i-o trag din nou fetei visurilor mele, zic eu în şoaptă.

Kelly râde şi începe să scrie un mesaj de răspuns pe telefon.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, chicoteşte ea. Îi iau telefonul cu un gest jucăuş şi mă ridic din pat. Scriu repede un mesaj lui Sarah.

Din moment ce n-ai putut să vii la mine, mă întorc la noapte ca să te văd. Nu-i nevoie să stai trează ca să mă aştepţi. Te iubesc.

Până să las eu telefonul din mână, Sarah îmi şi răspunde.

Şi eu te iubesc. Am apucat să citesc la prânz noile pagini pe care mi le-ai trimis şi sunt incredibile. Sunt aşa de mândră de tine
XOXO.

Zâmbesc o clipă, dar apoi mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Oftez.

Eşti cea mai tare, iubito. Lasă-mă să te scot mâine la cină. Zi da.

Îmi vibrează telefonul.

Da.

Câteodată întrezăresc frânturi din felul în care eram noi doi pe vremuri şi mă gândesc c-am putea fi din nou cuplul de atunci.

Dar am dat-o în bară prea rău ca să mai sper la asta, iar pentru Sarah cariera a fost întotdeauna pe primul loc – mai importantă decât mine, decât întemeierea unei familii, decât orice altceva. Asta nu cred c-o să se schimbe vreodată.

Mă gândeam că o s-o lase mai moale după ce facem copii, dar mi-a spus acum cinci ani că nu vrea să fie mamă. Am crezut că o s-o pot face să se răzgândească. N-am reuşit.

Îmi aşez telefonul pe comodă şi-l pun la încărcat. Mă uit la Kelly, care îmi aruncă priviri lascive. Nu se mai satură de mine şi nici eu de ea. Dar ştiu că asta n-o să dureze. A fost o vreme când trăiam acelaşi lucru cu Sarah. Vremea aia a apus de mult. Din când în când, vechile sentimente ies din nou la suprafaţă, dar nu ţin mult şi de obicei sunt induse de alcool sau de distanţă. Să nu mă înţelegi greşit, o iubesc pe Sarah. Dacă n-o iubeam, aş fi părăsit-o cu mult timp în urmă. Iubirea asta e ceea ce nu vreau să pierd – nu banii, nu sentimentul de siguranţă, nu casele. Kelly îmi dă dragostea pe care Sarah nu mai poate să mi-o dea. Am nevoie de amândouă ca să fiu întreg. E bolnăvicios, ştiu, dar e adevărat. Am nevoie de amândouă.

— Ai de gând să-i spui vreodată nevesti-tii despre noi doi?

— Dar tu ai de gând să-i spui vreodată soţului tău? îi întorc eu vorba.

Pufneşte şi-şi încrucişează braţele peste piept.

— Nu-i acelaşi lucru, spune ea aproape în şoaptă.

Plec şi mă întorc cu două pahare pline de whisky, întinzându-i unul şi apoi aşezându-mă pe pat. O cuprind cu braţul şi o trag lângă mine, spunându-i că ştiu că nu e acelaşi lucru. Scoate un suspin uşor şi, imediat după, trage din nou aer în piept, redevenind stăpână pe sine.

Ia o gură zdravănă de tărie şi nici măcar nu tresare. Se sprijină de mine. Stăm aşa, în tăcere, bându-ne whisky-ul, prizonieri ai unor căsnicii nefericite, unde suntem mereu pe locul doi în ochii celor pe care-i iubim, în schimb, când eu şi Kelly suntem împreună, suntem amândoi cei mai importanţi. Mai torn câte un pahar, după care facem sex din nou. De data asta nu o mai fut, ci fac dragoste cu ea.

3. SARAH MORGAN

Studiez cazul, iar hârtiile alunecă şi cad ca o avalanşă. Avusesem de gând să mai stau la muncă doar câteva ceasuri, ca să mă pregătesc pentru restul săptămânii, dar iată-mă încă aici, sorbind dintr-o cafea turnată în ceaşcă acum douăsprezece ore, cu un aspect dubios care-mi aminteşte cât e de veche. Biroul meu e la etajul al paisprezecelea, cel mai înalt nivel al clădirilor din D.C., dacă nu vrei să construieşti un falus mai mare decât monumentul domnului Washington. Are ferestre de la podea până-n tavan, e unul dintre cele mai spaţioase din firmă şi nimeni n-ar îndrăzni să conteste faptul că-l merit.

Cu câteva cazuri de interes mediatic şi cu mai multe victorii în instanţă decât oricare alt avocat de aici, îmi câştigasem pe deplin dreptul de a fi unul dintre partenerii care dau numele firmei Williamson & Morgan. Îmi frec fruntea cu buricele degetelor, masându-mi încetişor tâmplele ca să mă aduc înapoi, ca prin magie, la o stare de pace lăuntrică şi normalitate. Îmi scot ochelarii de citit şi-i azvârl pe birou cu un pocnet strident, care-mi subliniază frustrarea. Ceasul de la telefon arată ora 20.04. Scot un oftat de exasperare, ca publicul inexistent din biroul meu să vadă că sunt pur şi simplu epuizată.

Îi trimit lui Adam un mesaj scurt:

Îmi pare rău, îmi doream mult să fiu cu tine azi. Mi-e dor de tine.

Las telefonul pe birou. Iau furculiţa de pe caserola de polistiren şi o înfig în mâncarea chinezească care stă pe masă de câteva ore bune. Iau câteva îmbucături rapid, după care arunc caserola în coşul de gunoi. Am părul strâns într-un coc la ceafă şi toate şuviţele sunt la locul lor, deşi lucrez fără întrerupere de treisprezece ore. Îmi netezesc bluza scumpă şi-mi scutur firimiturile de pe fusta făcută la comandă. Îmi aranjez biroul, care e într-o mare dezordine, deşi de obicei nu trăiesc aşa. Cu termenele de judecată şi depoziţiile bătând la uşă, n-am încotro, trebuie să suport puţină dezordine. Mă uit pe fereastră, contemplând luminile oraşului, maşinile care se mişcă la unison,

oamenii care umblă de colo colo, bucurându-se de ultimele ore ale weekendului.

— Anne, mai eşti aici? strig eu.

Uşa biroului se deschide şi asistenta mea cea drăgălaşă bagă capul înăuntru. E o femeie micuţă, cu păr castaniu, până la umeri şi, cu toate că lumea nu întoarce capul după ea, e totuşi drăguţă într-un fel care nu o face să iasă în evidenţă. Ochii ei, deşi obosiţi, se luminează şi îmi zâmbeşte, nerăbdătoare să-mi facă pe plac. Chiar dacă nu mai e nimeni la birou acum în afară de mine, nu e ceva nou ca Anne să rămână peste program când mă vede trimiţând mailuri de serviciu.

— Da, doamnă Morgan.

Îmi las mâinile pe birou şi-i zâmbesc cu compasiune.

— Anne, de câte ori să-ţi spun? Dacă eu muncesc ridicol de mult, asta nu înseamnă că şi tu trebuie să faci la fel. Şi termină cu doamna Morgan.

— Mă scuzaţi, doam... dă ea să zică, dar îşi înghite vorbele când întind mâna s-o opresc şi mă ridic de la birou.

Mă apropii de ea. Biroul are un covor din pluş, pe care l-am ales chiar eu, pentru că e foarte moale când umblu pe el în picioarele goale. Am avut grijă să decorez biroul în aşa fel încât să fie primitor ca un cămin: o canapea de pluş cu extensie pentru picioare, o măsuţă de cafea, perne, o bibliotecă plină nu doar de cărţi de specialitate, ci şi de cărţi pe care le citesc de plăcere şi tablouri frumoase pe pereţi. Biroul ăsta e ca un cămin pentru mine, din moment ce, în ultimii opt ani, mi-am petrecut mai mult timp aici decât la mine acasă. Am luat chiar şi o bandă de alergat, care stă în colţul cu vedere spre Washington Monument.

Îi pun Annei o mână pe umăr.

— Anne, lucrezi pentru mine de cinci ani deja. Luăm prânzul împreună în fiecare vineri. Din când în când, bem ceva împreună după muncă. Mă însoţeşti în călătorii de afaceri. Ai fost la mine acasă de nenumărate ori. Eşti, în primul rând, prietena mea şi abia apoi angajata mea. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune niciodată „doamna Morgan”.

Anne clatină din cap şi zâmbeşte. Mă ocoleşte, se trânteşte pe canapea şi începe să-şi descarce sufletul.

— Of, scuze. Muncesc şi pentru Bob de când şi-a dat demisia ultima lui asistentă. El îmi cere să-i zic „domnul Miller”. M-am obişnuit aşa, zice ea, masându-şi fruntea.

Mă aşez lângă Anne. Îmi ridic picioarele pe măsuţa de cafea, oftez şi-mi las părul liber. Anne îşi scoate pantofii şi-şi întinde şi ea picioarele pe măsuţă. Ne uităm una la alta cu solidaritate şi complicitate. Deşi suntem cât se poate de diferite, suntem una şi aceeaşi persoană. Suntem două femei care încearcă să-şi construiască o carieră într-o lume a bărbaţilor. Muncim de două ori mai mult decât colegii noştri bărbaţi ca să fim cu o jumătate de pas înaintea lor.

— Asta pentru că domnul Miller e un nesimţit. O să am grijă să aibă o asistentă nouă până la sfârşitul săptămânii şi dacă nici ea nu rămâne, o să mă asigur că nici el n-o să mai lucreze aici, spun râzând, deşi sunt cât se poate de serioasă.

Bob e un avocat bunicel, dar e foarte orgolios şi nu respectă pe nimeni, în afară de cei care au mai mulţi bani sau mai multă putere decât el.

— Mersi, Sarah. Eşti prea bună cu mine.

— Ba nu, tu eşti prea bună cu mine.

— Ştii cine nu-i bun cu nimeni? întreabă Anne.

— Cine?

— Bob.

Pufnim amândouă în râs. Sentimentul e plăcut. Stau de-atâta vreme cu nasul îngropat în documentele legate de proces. Mi-era dor de asta. Mi-era dor să petrec pur şi simplu nişte timp cu cineva fără să simt că duc pe umeri toată greutatea lumii sau că răspund de viaţa şi viitorul altcuiva.

— Ah, voiam să-ţi arăt ceva, zice Anne, scoţându-şi telefonul.

Îşi deschide aplicaţia de fotografii şi-şi trece degetul peste ecran de câteva ori.

Îi iau telefonul din mână şi mă uit la fotografii: un bărbat trecând strada, o femeie urcând treptele care duc la Lincoln Memorial, un şoim plutind foarte jos deasupra unui lac, un copil uitându-se în sus la Washington Monument.

— Sunt foarte frumoase, Anne. Ce ochi ai, spun eu, admirând fiecare fotografie în parte.

— Mulţumesc, e doar un mic hobby.

— Ar trebui să faci din asta mai mult decât un hobby. Eşti foarte talentată.

Se îmbujorează şi strânge din buze când îi dau telefonul înapoi.

Îmi vibrează mobilul. Mă ridic şi mă aşez la birou, de unde îi trimit lui Adam un răspuns rapid. Mi-e dor de el. Mi-e dor de noi. Mai schimbăm câteva mesaje şi, când el îmi dă de veste că o să ajungă acasă târziu, mă hotărăsc.

— Hai să bem ceva, îi propun eu lui Anne.

— Eşti sigură? Mâine dimineaţă ai pledoaria finală.

Văd în ochii ei speranţa unei prietene care vrea ce-i mai bun pentru mine, dar şi teama unei angajate care şi ea vrea ce-i mai bine pentru mine.

— Da, sunt cât se poate de sigură, zic eu cu un zâmbet larg.

— O să chem un Uber, spune Anne, bătând din palme.

Se ridică, îşi pune pantofii şi se îndreaptă cu vioiciune spre uşă.

4. ADAM MORGAN

Aud o portieră trântindu-se şi mă trezesc din somn. Şi afară, şi înăuntru e întuneric beznă şi nu am nici cea mai vagă idee cum s-a încheiat noaptea mea cu Kelly, dar bănuiesc că s-a terminat cu încă o repriză de sex sălbatic, din moment ce-mi simt scula de parcă ar fi fost târâtă pe asfalt. Mă uit la ceasul de pe noptieră, care îmi arată, cu cifre mari, luminoase şi roşii, ora 00.15.

— La naiba, şoptesc eu.

La ora asta ar fi trebuit să fiu deja acasă cu Sarah. Îmi trec mâinile peste frunte şi obraji, încercând să-mi alung starea de somnolenţă. Cum naiba am ajuns în halul ăsta? Nu văd mai departe de câţiva centimetri, dar o simt pe Kelly lângă mine. Întotdeauna o simt când e lângă mine. Mă trag mai aproape de ea, mângâind-o pe obraz. Doarme buştean. Îi spun numele în şoaptă şi încerc s-o zgâlţâi, dar se pare că whisky-ul are un efect mai puternic asupra ei decât a avut asupra mea.

— Kelly, zic eu ceva mai tare, dar ea tot nu se clinteşte.

Telefonul ei, care vibrează încontinuu, îmi distrage atenţia de la ea, dar, dacă tot e aşa de obosită, mă hotărăsc să o las să doarmă. O sărut uşor pe obraz şi mă dau jos din pat pe partea mea, fără niciun zgomot. Mă duc tiptil pe partea ei şi îi iau telefonul de pe noptieră.
les din cameră, vrând doar să-l pun pe silenţios, ca să n-o deranjeze, dar îmi cad ochii pe mesajele pe care le primeşte. Arunc o privire în camera întunecoasă şi apoi din nou la telefon. Introduc parola: 4357. Cel mai recent mesaj e de la o fată pe nume Jesse.

Spune: *Îmi pare rău.*

Trec de la ultimul mesaj de la Jesse la cele de dinainte. Toate sunt de la Scott, soţul ei. Le citesc în ordine, începând cu primul, de la 22.17.

Aş vrea să vii acasă.

De ce trebuie să fie aşa?

Iubito... te rog, răspunde-mi.

Te iubesc al naibii de mult. Ce nu pricepi?

N-am vrut. Trebuie să mă crezi. N-o să se mai întâmple. Promit.

Te rog, spune-mi unde eşti.

Dacă mi-ai răspunde odată, te-aş lăsa în pace în seara asta.

Lua-te-ar naiba, idioata dracului!

M-ai minţit. Nu mai eşti la muncă. Tocmai am sunat la cafenea.

Când o să pun mâna pe tine şi-o să vezi ce-am de gând să-ţi fac, o să-ţi pară rău după ce-ai pătimit noaptea trecută, căţea nenorocită ce eşti.

Muşchii mi se încordează de furie, dar continui să citesc. E treaba ei şi nu m-a lăsat niciodată să mă implic, dar l-aş omorî pe netrebnicul ăsta chiar acum, dacă aş avea ocazia.

Prea târziu. Nu mai eşti decât o amintire pentru mine.

Ăsta a fost ultimul mesaj de la Scott, primit la 23.45. Doamne sfinte! Ce psihopat! Îmi vine s-o ridic din pat şi s-o strâng la piept ca s-o asigur că nu suntem cu toţii nişte nenorociţi, ca soţul ei. Mai că mă bate gândul să-i trimit un mesaj lui Scott, dar numai de asta nu are nevoie Kelly, să-l întărât. În schimb, intru pe furiş înapoi în dormitor, îi programez alarma de pe telefon să sune la ora 8.00 şi-i las mobilul pe noptieră. Mă aplec şi-o sărut pe obraz. Îmi strecor mâna între coapsele lui Kelly, până în sexul ei. E mai umed ca oricând şi la început mă gândesc c-o să se trezească imediat cu poftă să facem dragoste. Dar nu se clinteşte, aşa că-mi retrag mâna. Vreau să-i fiu alături în toate felurile: fizic, mental, emoţional. Îmi şterg mâna umedă pe pantaloni şi ies încetişor din cameră.

Nu aprind niciun bec din casă, lăsându-mi ochii să se obişnuiască treptat cu întunericul. Tăciunii din şemineu mă ajută

să mă orientez şi covorul din blană de urs îmi dă de ştire că am ieşit din sufrageria deschisă. Jăraticul pâlpâie uşor în timp ce păşesc încet pe parchet. Străbat bucătăria, sprijinindu-mă de blaturi. Lumina palidă a lunii creează un peisaj sumbru dincolo de faţada de sticlă a casei. Găsesc un carnet şi un pix şi scriu:

Kelly,

Tu eşti soluţia. Nu ai fost întotdeauna, dar de-acum înainte, tu vei fi. Tu eşti povestea pe care mă chinui s-o scriu de-o viaţă întreagă, iar în noaptea asta m-am hotărât ce final să-i dau.
Te iubesc, iubeşte-mă şi tu
Adam
P.S. Menajera vine la 9 *dimineaţa. Te rog să ai grijă să pleci înainte să sosească.*

Las biletul pe blat şi mă duc în holul de la intrare, luându-mi lucrurile şi închizând cu grijă uşa în urma mea. Înainte să mă urc în Range Roverul meu negru, mă uit la telefon. E ora 00.30. Fir-ar să fie, mă bate gândul să rămân cu Kelly, dar i-am promis lui Sarah că mă întorc în noaptea asta şi, chiar dacă o să ajung de-abia pe la ora 2.00 în cel mai bun caz, o să mă trezesc lângă ea.

După mai bine de-o oră, ajung în faţa casei noastre din cartierul Kaloroma. Casa mare de cărămidă în stil Tudor, cu şase dormitoare şi trei băi şi jumătate, e mult prea mare pentru mine şi Sarah, şi cam ostentativă după gustul meu. Dar Sarah s-a îndrăgostit de ea de la prima vedere. A cucerit-o curtea din spate, spaţioasă şi împrejmuită cu gard, împreună cu terasa uriaşă. Când a ales o casă aşa mare, am fost convins că a făcut-o pentru că s-a răzgândit în privinţa copiilor. Am transformat două dormitoare în birouri – unul pentru ea şi unul pentru mine. Al treilea dormitor a fost transformat în bibliotecă şi cameră de studiu, al patrulea în sală de sport, iar al cincilea, în cameră de oaspeţi. Nu se răzgândise.

Opresc maşina în curte, lângă Range Roverul lui Sarah, la fel ca al meu, numai că alb. Străbat holul spaţios de la intrare, cu podea de marmură, trec pe lângă scara mare şi intru în bucătăria *gourmet*. Îmi las servieta pe blat şi aprind lumina. Iau o sticlă de apă din frigider şi mă duc în apartamentul mare de la

etajul al doilea. În dormitorul nostru sunt stinse toate luminile, în afară de o veioză de pe noptiera lui Sarah.

Deschid uşa şi o găsesc dormind adânc, pe burtă, complet relaxată. Poartă un maiou subţire şi negru şi chiloţi tanga negri, de dantelă – nu e ţinuta ei de culcare obişnuită. Mă aşteptam s-o găsesc într-o cămaşă de noapte. Oare voia să mă aţâţe? Oare mă doreşte? Sau a cedat după prea multă votcă tonic, băutura ei preferată? Părul blond, mătăsos este umed şi strâns într-o coadă joasă, iar fiecare şuviţă e la locul ei. Chiar şi când doarme e aranjată perfect. Privirea îmi alunecă pe arcul spatelui ei, peste fundul ferm cu piele fină, şi peste picioarele ei sculptate. M-o fi neglijat ea pe mine de-a lungul anilor, dar corpul sigur nu şi l-a neglijat. Se foieşte puţin, dar nu se trezeşte.

Îmi scot pantalonii şi bluza pe partea mea de pat. Nu-mi dezlipesc ochii de ea nici măcar o clipă. Mă face atât de nefericit şi totodată mă duce în al nouălea cer. O urăsc la fel de mult pe cât o iubesc. Oare ştie? Oare îi pasă? Ce sunt eu pentru ea?

Scap ceasul pe noptieră şi izbitura e suficient de zgomotoasă cât s-o trezească. Deschide repede ochii, după care se linişteşte când vede că sunt eu. Mă aştept să se dea mai încolo şi să se culce la loc, dar nu face asta. Mijeşte ochii, iar buzele i se arcuiesc într-un mic zâmbet. Aruncă o privire la ceasul deşteptător de pe noptiera mea. 1.45. Se uită din nou la mine, dar nu zice nimic despre întârzierea mea. Mă cheamă din priviri.

— Ştiu. Îmi pare rău c-am întârziat, spun eu şi mă strecor în pat lângă ea.

— Să nu-ţi pară, şopteşte ea, bătând cu palma locul de lângă ea.

Mă trag mai aproape, pupând-o pe obraz. Scoate un sunet ca un gângurit.

— Mi-a fost dor de tine, spun eu.

Îşi ridică privirea spre mine când o trag mai aproape, ţinând-o strâns.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

O sărut pe frunte. Se trage şi mai aproape de mine, îşi împleteşte picioarele cu ale mele şi îşi odihneşte tâmpla pe pieptul meu dezgolit. Îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe abdomenul meu.

— Cum a fost la muncă?

— Parcă nu se mai termina, răspunde.

Tăcerea se prelungeşte şi încep să mă întreb oare la ce se gândeşte. Întoarce pe toate părţile în minte detalii legate de cazul la care lucrează? Se gândeşte la mine? La noi? Vede oare lucrurile care nu merg bine în căsnicia noastră? Vrea să le repare sau să se prefacă în continuare că ele nu există? Că eu nu exist? Că noi nu existăm?

— Hai să facem un copil, spune ea cu o sclipire în ochi, uitându-se la mine şi aşteptându-mi reacţia.

Nu mă pot abţine. Mă luminez la faţă şi-i zâmbesc larg.

— Vorbeşti serios? Eşti sigură că eşti pregătită? După toate câte... ăăă... s-au întâmplat. Credeam că n-o să vrei niciodată să facem copii.

Îi cercetez chipul, pândind orice semn care să-i trădeze nesinceritatea. Mereu am sperat c-o să vrea să avem copii, dar mă resemnasem cu gândul că ziua aia s-ar putea să nu vină niciodată, având în vedere prin ce a trecut...

— Da, spune ea încuviinţând şi cred că e sinceră.

Râd şi plâng în acelaşi timp şi o sărut. Nu-mi pot reţine entuziasmul. Îmi trec mâinile pe tot corpul ei, în timp ce şi ea mă mângâie. Buzele mele coboară pe gâtul ei. Îi dau jos maioul negru şi nu las nesărutat niciun locşor de pe sânii şi talia ei. Îmi ridic privirea spre ea, iar ea îmi zâmbeşte când îi scot chiloţii. O sărut, o ling şi îi sug sexul până când are orgasm, după care intru în ea. Gâfâie şi geme sub mine. Mă fixează cu nişte ochi mari, plini de speranţă.

— Te iubesc, Sarah.

— Şi eu te iubesc, Adam.

În clipa aia, îmi dau drumul în ea. „O să fiu tată”, îmi spun în sinea mea. Pe obraz mi se prelinge o singură lacrimă când mă prăbuşesc peste ea, cu răsuflarea tăiată şi plin de speranţă. Nu pot să-i fac asta. Trebuie să mă despart de Kelly. Sarah e soţia mea, familia mea, toată inima mea. Nu a încetat nicio clipă să mă iubească – nici măcar când era departe de mine. Mă dau jos de pe ea, dar mă întind alături. O mângâi cu blândeţe pe abdomen. Sarah este mama copilului meu nenăscut. Merită mai mult şi o să am grijă să-i ofer tot ce merită.

— Mulţumesc, îi spun eu în şoaptă.

Mă sărută pe frunte şi mă strânge tare în braţe.

— Vreau asta pentru noi. Vreau ce vrei şi tu.

Închide ochii şi, încet, se cufundă din nou în somn, în braţele mele.

5. SARAH MORGAN

Adam doarme adânc lângă mine. Zâmbesc şi-l mângâi pe obraz, întrebându-mă dacă e bine ce fac. Dar asta e problema cu binele şi răul: sunt noţiuni subiective. „Adam merită asta”, îmi repet eu, trecându-mi mâna peste abdomen şi sperând că eforturile noastre au prins rod.

Am avut o revelaţie săptămâna trecută, iar ieri seară, când am ieşit să beau cu Anne, m-am hotărât. Vreau mai multe de la viaţă decât o funcţie şi să-mi văd numele pe o clădire. Vreau iubire. Vreau o familie. Vreau un sens. Mă dau jos din pat, trăgând pe mine un halat alb de mătase pe care îl leg superficial la mijloc. Îmi verific telefonul şi găsesc un mesaj necitit de la Anne.

Ai ajuns bine acasă?

Îi răspund repede:
Da. Ne vedem curând.

Anne îmi răspunde: *Iartă-mă pentru noaptea trecută.*

Îmi revine în minte momentul în care lucrurile au devenit cam ciudate între mine şi Anne, dar alung repede amintirea.

Nu-i nimic. Cu toţii facem prostii la beţie.

Câteva ore mai târziu, Anne mă întâmpină la birou cu o ceaşcă de cafea şi un zâmbet. E în formă... Nu mă aşteptam, la cât a băut aseară.

— Să ai o zi de luni excelentă! îmi urează ea, zâmbind larg.

— Da, zilele de luni... Bob a venit?

— Din păcate, da, zice ea maliţios.

— O să mă ocup chiar acum de problema cu Bob, spun eu şi-mi iau cafeaua.

Anne încuviinţează şi-mi ia servieta, iar eu mă îndrept direct spre biroul lui Bob. E cu două etaje mai jos. Şi biroul lui e drăguţ, dar nici pe departe la fel de frumos ca al meu. A început să lucreze aici cam odată cu mine, dar, spre deosebire de el, eu am

fost făcută partener şi ştiu că asta-l irită şi-l complexează. Bănuiesc că de-asta a şi încercat să mi-o fure pe Anne. La început, nici nu mă vedea ca pe un competitor. Acum mă vede. Am avut eu grijă s-o facă. Intru fără să bat la uşă şi-l găsesc pe Bob la birou, mâncând un sandviş cu ou, foarte relaxat. Arată banal, dar are o alură uşor funestă din cauză că e brunet, cu ochi închişi la culoare, înalt şi cu un maxilar ascuţit.

— ’Neaţa, Bob, îl salut eu, luând loc în faţa biroului său.

El mă salută cu o mişcare din cap, se îndreaptă în scaun şi lasă sandvişul jos.

— Cărui fapt datorez plăcerea, Sarah? zice el, cu o sclipire în ochii precum mahonul.

— Uite care-i treaba, Bob. De-acum înainte n-o să-i mai ceri lui Anne să facă comisioane pentru tine, să-ţi tragă documente la xerox sau să-ţi ia mâncare toată ziua. Anne a asistenta mea şi dacă tu schimbi asistentele ca pe şosete, asta nu-ţi dă dreptul să umbli după a mea. Ai priceput? spun eu, privindu-l cu ochi mijiţi şi ţuguindu-mi buzele.

— Anne e plătită de firmă. Am tot dreptul.

Mai ia o muşcătură din sandvişul cu ou. Mestecă şi zâmbeşte, mulţumit de sine.

— De fapt, te înşeli. O parte din salariu o primeşte de la firmă, iar cealaltă, de la mine.

— Ha, asta-i culmea! De ce-ai face aşa ceva? râde el.

— Pentru că eu chiar îi tratez pe ceilalţi ca pe nişte fiinţe umane.

— Ce prostie, spune el, clătinând din cap şi mestecând în continuare îmbucătura zdravănă pe care a luat-o.

— Bob, uite ce-i. În curând o să avem o şedinţă a partenerilor. Dacă nu termini cu jocul ăsta de-a furatul asistenţilor, o să propun să fii dat afară. N-avem nevoie de angajaţi care trag firma în jos.

Mă ridic şi îl privesc de sus.

— Tu tragi firma în jos, mi-o întoarce el, mijind ochii.

— Foarte amuzant, Bob. Chiar n-am chef de luptele tale meschine pentru putere, aşa că nu mă călca pe coadă şi fă şi tu o dată cum ţi se spune. Ne-am înţeles? zic, sorbind din cafea.

Bob pufneşte, dar nu scoate o vorbă. Aruncă la gunoi ce a mai rămas din sandviş şi bate cu pumnul în masă. Ies din biroul lui şi mă întorc în al meu. La masa ei de lucru, Anne tocmai preia

nişte apeluri. Îi fac cu ochiul, iar ea îmi zâmbeşte. În glastra de pe măsuţa de cafea se află un buchet enorm de trandafiri roşii. Mă aplec să-i miros, trăgând parfumul în piept. Nu-mi pot reţine un zâmbet. Citesc biletul care-i însoţeşte:

Sarah, tu ai fost întotdeauna soluţia. Cu drag. Adam

— Ce frumoşi sunt, spune Anne, admirând florile din prag.

Las biletul pe masă şi mă întorc spre ea.

— Mersi, sunt de la Adam.

— Păi aşa şi trebuie. Cine altcineva ţi-ar trimite flori? Cu ce ocazie?

— A, nu-i nicio ocazie. Doar că vrem să facem un bebe, spun eu cu un zâmbet ruşinos.

— Cum? O, uau! face Anne, aproape chiuind, şi intră ţopăind în birou ca să mă îmbrăţişeze.

— Un bebe... nu vrei să spui un bibelou? se aude o voce din afara biroului.

O recunosc imediat. În prag e Matthew, îmbrăcat cu un pulover tricotat marca J. Crew şi pantaloni de bumbac. Seamănă cu un Brad Pitt ceva mai subţirel şi are o claie de păr blond, dezordonată, aşa cum numai după o tunsoare de două sute de dolari poate să arate.
Are nişte ochi de un albastru stins, care te atrag fermecându-te treptat, nu brusc, ca să poţi să savurezi vraja pe care o creează.

Matthew vine agale la mine, cu graţia unui fotomodel care defilează pe podium. Transformă orice încăpere în care intră într-o scenă. Aşa impune el respect. De-asta e plătit regeşte ca să facă lobby pentru ce companie farmaceutică se întâmplă să-i dea mai mulţi bani la momentul respectiv. Eu şi Matthew suntem prieteni încă de când eram studenţi la drept, la Yale, dar a trecut mai bine de-un an de când nu l-am mai văzut.

— Nu-mi vine să cred!

Cât ai bate din palme, sărim unul în braţele celuilalt.

— Ce faci aici?

— Ieri am sosit, spune el, retrăgându-se din îmbrăţişare, dar încă ţinându-mă de mâini. Ia să te văd!

Fac o mică piruetă.

— Încă furi inimi, mă complimentează el.

Îmi întorc privirea spre Anne, care stă la câţiva metri de noi, ţinându-şi o mână pe cot şi părând foarte stânjenită.

— O mai ţii minte pe asistenta mea?

— Fireşte, spune Matthew şi se apropie de Anne, întinzându-i mâna. Anna te cheamă, nu?

Ea încuviinţează şi-i strânge mâna.

— Ba nu, Matthew. O cheamă Anne, nu Anna, îl corectez eu.

Anne trebuie să înveţe să fie mai îndrăzneaţă.

— Iartă-mă, Anne. Mă bucur să te revăd.

Matthew se aşază graţios pe scaunul meu.

— Văd că încă ai cel mai mare birou din clădire.

Îşi roteşte ochii prin cameră, admirându-mi munca asiduă.

— Te aşteptai la mai puţin? îl întreb eu, ridicând o sprânceană.

— Nici vorbă. Nu de la Sarah Morgan. Dar acum vrei să renunţi la tot pentru un bibelou. Ce păcat! comentează el, clătinând dezamăgit din cap.

— Un bibelou? întreabă Anne, făcând câţiva paşi spre Matthew, până ajunge în dreptul biroului meu.

— Nu vrei să ştii. Nu-l provoca, spun eu, râzând.

Matthew se aşază picior peste picior şi se apleacă peste birou.

— Am eu o teorie cum că animalele de casă şi copiii sunt bibelourile din viaţa noastră. E plăcut să te uiţi la ele şi să le colecţionezi, dar nu servesc niciunui scop.

— Îngrozitor, spune Anne scârbită.

— Crezi? întreabă el. De ce să-ţi iei poveri care mai mult te încurcă? Aş zice că mai degrabă sunt un altruist, fiindcă veghez la interesele lui Sarah.

— Ţi-am zis eu că nu vrei să ştii. Ador totul la Matthew în afară de asta.

Mă aşez pe birou lângă Matthew. Îl bat pe genunchi.

— Ăsta e singurul lui defect, zic eu râzând.

— Şi faptul că sunt gay, adaugă el, chicotind.

— Ăsta nu-i un defect.

— Pentru tine e, zice el, făcându-mi cu ochiul şi gâdilându-mă.

— Ei bine, eu cred că-i grozav că tu şi Adam încercaţi să aveţi un copil, spune Anne cu un zâmbet.

— Oare? Sau am înnebunit? întreb eu, uitându-mă când la Anne, când la Matthew şi sperând să mă lămurească ei.

— Ai înnebunit, răspunde Matthew.

— Nici vorbă! De ce ai spune aşa ceva? întreabă Anne.

— Nu ştiu. Până acum n-am vrut copii. Copilăria mea n-a fost tocmai grozavă, spun eu, iar Matthew încuviinţează în timp ce

povestesc. Dar săptămâna trecută eram într-o cafenea şi deodată am avut o revelaţie. Am văzut o femeie împingând un cărucior în care se afla un copil şi mi s-a strâns inima de invidie, ca şi cum aş fi simţit nevoia să am şi eu un copil. Dar acum cred că s-ar putea să fie prea târziu, mărturisesc eu.

— Niciodată nu-i prea târziu. Există programe de fertilizare şi de adopţie, spune Anne, zâmbindu-mi încurajator.

— Să sperăm că-i prea târziu, zice Matthew sarcastic.

Mijesc ochii la el ca să-i dau de înţeles că vreau să înceteze, iar Anne îl priveşte cu asprime.

— Am treizeci şi trei de ani. Nici nu ştiu dacă mai am suficientă energie să fiu mamă.

— Glumeşti? Zici că eşti pe baterii, Sarah. Tu nu te opreşti niciodată. Ajungi la birou înainte de ora şapte şi pleci după şase seara aproape în fiecare zi, câteodată chiar mai târziu. Dimpotrivă, copilul ăla norocos n-o să aibă suficientă energie să ţină pasul cu tine.

— În privinţa asta, sunt de acord cu Anne. Chiar debordezi de energie, spune Matthew.

Le zâmbesc amândurora.

Am realizat foarte multe în cariera mea şi am obţinut lucruri pe care cei mai mulţi n-o să le aibă niciodată. Am apărat în instanţă politicieni corupţi, criminali şi oameni care s-au ocupat cu spălarea banilor. Conduc echipe de avocaţi specializaţi în drept corporatist şi am pus umărul la ridicarea firmei. Şi totuşi, nu ştiu de ce, în ciuda tuturor realizărilor mele, singurul lucru care mă sperie e să fiu mamă, tocmai ceva ce ar trebui să mi se pară firesc.

— Mersi, Anne, îi spun eu cu sinceritate. Ţie nu-ţi mulţumesc, Matthew, adaug în glumă.

Cu un gest melodramatic, Matthew îşi duce mâna la piept, prefăcându-se că i-am frânt inima.

— Adam ce părere are despre asta? întreabă Anne.

— Nu l-am văzut niciodată mai fericit.

— Oare de ce nu mă miră? bodogăne Matthew, dându-şi ochii peste cap.

— Cum adică? îl descos, dându-mă jos de pe birou.

— Păi, cariera lui stagnează. Un copil l-ar face să simtă că viaţa lui are din nou sens. Ăsta e singurul motiv pentru care specia umană n-a dispărut: pentru că oamenii care n-au scop în

viaţă se înmulţesc, explică Matthew cu nonşalanţă.

Anne rămâne cu gura căscată.

Eu una sunt obişnuită cu opiniile lui extravagante. Jur că parcă zice unele lucruri doar ca să epateze, dar m-am învăţat să nu-i dau niciodată satisfacţia de a mă arăta surprinsă.

— Ia zi, ce te aduce în oraş? îl întreb eu, ignorându-i vorbele.

— Am un contract aici pe şase luni. O să mă vezi des, spune el, făcându-mi cu ochiul.

— Ce noroc pe capul nostru, zice Anne sarcastic.

O să se obişnuiască ea cu Matthew până la urmă.

— Eşti o dulce.

Matthew se îndreaptă spre rafturile cu cărţi şi începe să ia volume la întâmplare.

Anne îmi spune că se duce să se asigure că totul este pregătit pentru înfăţişarea în instanţă din dimineaţa asta. Procesul ăsta intens mediatizat m-a absorbit cu totul în ultimul an şi sper că, odată ce termin cu el, o să pot să fiu mai atentă cu Adam. Anne iese din birou, închizând uşa în urma ei.

— În sfârşit, spune Matthew.

— Termină.

Iau nişte hârtii de pe birou şi le aşez la întâmplare.

— Glumeam doar, nu fac decât s-o tachinez, se apără el, luând loc de partea cealaltă a biroului.

— Ştiu. Ştiu exact ce hram porţi, zic eu cu un zâmbet în colţul gurii.

— Îmi place să-i testez pe ceilalţi. Dacă nu mă suportă când mă port urât, nu mă merită când mă port frumos, spune el, ridicându-şi bărbia.

— Dar tu nu te porţi frumos niciodată, Matthew.

— Secretul ăsta nu-l află decât când e prea târziu, râde el. Dacă tot o să stau ceva vreme în oraş, o să ai timp de mine? spune Matthew, ridicând o sprânceană.

— Nici măcar nu trebuie să întrebi.

6. ADAM MORGAN

Deschid ochii şi observ că Sarah a plecat deja. Pentru prima dată de foarte multă vreme, mă trezesc cu o stare de bine, ca şi cum totul o să fie OK. Sarah îşi doreşte, în sfârşit, ce-mi doresc şi eu: o familie. Suntem pe aceeaşi lungime de undă. De mult timp eram cu câţiva paşi înaintea ei, dar acum m-a ajuns din urmă. Sper să o lase mai moale la firmă şi să se concentreze mai mult pe întemeierea unei familii. Simt că sexul de noaptea trecută a avut succes şi că în nouă luni o să vină pe lume un bebe Morgan. Ăsta e destinul meu, să fiu tată.

Mă dau jos din pat şi trag pe mine nişte boxeri care zac lângă noptieră, făcuţi ghemotoc. Cu pas vioi, mă duc să mă spăl pe dinţi, îmi pieptăn părul ciufulit după somn şi mă stropesc pe faţă cu apă de câteva ori. Azi o să fie o zi bună. E ora 11.30, am dormit ceva mai mult decât aveam de gând, dar nu contează, pentru că azi este prima zi din noua mea viaţă.

Pe când cobor treptele, îmi amintesc deodată... Kelly. La naiba, n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. N-ar fi trebuit să scriu biletul. Ar fi trebuit să pun capăt aventurii noaptea trecută. Urc în fugă scara ca să-mi iau telefonul. Chiar când pun mâna pe el, se aude soneria. Trag repede pe mine nişte pantaloni şi un tricou şi-mi bag telefonul în buzunar. Soneria se aude din nou.

— Doamne sfinte! Vin acum!

Cineva bate la uşă cu putere de câteva ori.

— Vin imediat!

Străbat holul, cobor scara şi ajung la uşa de la intrare. O deschid şi dau cu ochii de doi bărbaţi îmbrăcaţi la fel: în uniforme maronii, încinşi la mijloc cu o curea cu toc pentru armă şi pe cap cu pălării cu boruri largi. Au aceeaşi mină, aspră şi frustrată... sau poate că e vorba de dezgust sau nemulţumire. Nu reuşesc să-mi dau seama. Mă frec la ochi. Cel din stânga, un bărbat înalt, alb, cu un maxilar pronunţat şi ochi verzi sfredelitori, vorbeşte primul:

— Eu sunt şeriful Ryan Stevens. Sunteţi Adam Morgan? întreabă el.

Încuviinţez.

Pe urmă vorbeşte cel din dreapta, un bărbat de culoare mai înalt, cu umeri lăţi şi un chip care pare cioplit în piatră.

— Eu sunt Marcus Hudson, ajutor de şerif. Avem nişte întrebări pentru dumneavoastră legate de seara de ieri.

— Despre ce-i vorba?

Ţin o mână pe uşă şi mă uit când la şerif, când la ajutorul lui. Pe stradă sunt parcate două maşini de patrulă.

— Vrem doar să ne răspundeţi la câteva întrebări, repetă şeriful Stevens, cu ceva mai multă fermitate şi nerăbdare.

Fac un pas în spate, încă ţinând mâna pe uşă.

— Păi ce se întâmplă?

Îmi încreţesc fruntea, iar nedumerirea mi se citeşte pe faţă. Mă străduiesc să-mi păstrez calmul, dar nu-i aşa uşor când am doi oameni ai legii la mine la uşă şi nu ştiu ce vor de la mine.

— Poate ar fi mai uşor dacă am discuta la secţie, îmi propune şeriful Stevens.

— De ce ar fi mai uşor? Ce naiba se petrece? Sarah e bine? A păţit ceva?

Primul meu gând se îndreaptă către Sarah, ca întotdeauna. E un avocat foarte cunoscut, care, din cauza meseriei sale, şi-a făcut inevitabil câţiva inamici. A mai primit ameninţări cu moartea. A fost hărţuită, iar odată a fost chiar agresată fizic. Ştiu că lucrează la un caz important, cu toate că nu cunosc detaliile. Pentru că n-am întrebat-o niciodată. Ar fi trebuit s-o întreb.

— Domnule Morgan, încercaţi să vă calmaţi, spune şeriful Stevens.

— Asta-i bună. O sun pe nevastă-mea.

Îmi scot telefonul din buzunar şi încerc să le trântesc uşa-n nas. Şeriful Stevens o opreşte cu piciorul, iar el şi Hudson îşi forţează intrarea.

— Ieşiţi naibii din casa mea!

Cei doi bărbaţi în uniformă se reped la mine şi mă imobilizează. Îmi pun mâinile la spate. Telefonul îmi scapă pe jos chiar înainte să fac apelul. Mă împotrivesc. Ştiu că atunci când vezi oameni luptându-se cu poliţiştii, ca spectator, întotdeauna îţi spui: „Ce idiot! Nu te împotrivi, n-ai cum să câştigi”. Dar când te găseşti tu însuţi în situaţia asta, când habar n-ai ce se întâmplă, când nu ştii dacă cei pe care-i iubeşti sunt în siguranţă sau de ce ai fost luat în vizor... te împotriveşti din toate puterile.

Îl pun pe şerif la pământ şi reuşesc să-mi eliberez o mână. Şeriful murmură ceva de genul „Nenorocitule” şi se ridică, năpustindu-se asupra mea. Hudson încă-mi ţine o mână la spate.

— Gata, mi-a ajuns porcăria asta, zice Hudson şi-mi trage un genunchi în figură.

Mă prăbuşesc imediat. Îmi ţâşneşte sânge pe nas, împrăştiind stropi pe podea. Hudson mă loveşte cu genunchiul în spate în timp ce şeriful îmi pune cătuşele.

— Nu te-ai putut abţine, nu? chicoteşte şeriful Stevens dezamăgit.

— Mi-era dor să-mi murdăresc un pic mâinile, spune Hudson cu un rânjet, bănuiesc, pentru că nu-i văd faţa.

Hudson se ridică, scuturându-şi hainele. Mă aşază în genunchi.

— Acum eşti gata să vii la secţie, nenorocitule?

Scuip sânge la picioarele lui.

— Du-te naibii... O să-ţi pară rău, îl ameninţ eu, aruncându-i o privire plină de furie.

— Nu prea cred. Bun, ai dreptul să refuzi să vorbeşti...

*

Două ore mai târziu, mă găsesc singur într-o sală mică de interogatoriu, cu o cană de cafea rece pe masă, în faţa mea. Pe peretele din stânga e o oglindă mare, falsă. Îmi sprijin capul în palme. Bat neliniştit din picior, fiindcă mi-am pierdut răbdarea.

— Vreau să dau telefonul la care am dreptul, strig eu în camera goală. Vreau naibii să dau un telefon!

Uşa se deschide, iar şeriful Stevens şi ajutorul Hudson intră cu nişte pahare de cafea.

Şeriful aşază în faţa mea o sticlă de apă.

— Ţi-e sete?

Iau sticla, o dau pe gât şi apoi strivesc ambalajul gol. Îl arunc în coşul de gunoi de lângă uşă. Ei se aşază în faţa mea fără să se grăbească. Fac un schimb de priviri în timp ce sorb din cafea. Încearcă să pară relaxaţi, dar maxilarele încleştate şi privirile încordate le trădează iritarea.

— Vreau să dau telefonul la care am dreptul.

Nici acum nu ştiu ce caut aici. Nenorociţii ăştia doi m-au bătut şi m-au azvârlit pe bancheta din spate a unei maşini de patrulă. Nu mi s-a spus de ce sunt acuzat şi stau în camera asta de mai

bine de o oră. Nu ştiu dacă Sarah e bine. Nu ştiu în ce cred ei că sunt implicat.

— Domnule Morgan... pot să-ţi spun Adam? Întreabă şeriful Stevens, de parcă ne tutuim acum, de parcă ar încerca să fie amabil cu mine.

Ţărănoii naibii. M-am săturat şi vreau doar să ştiu ce se petrece, aşa că dau din cap cu lehamite.

— Bun. Mie poţi să-mi spui Ryan, iar lui, zice el, bătându-l pe spinare pe ajutorul de şerif, lui poţi să-i spui Marcus. Vrem să-ţi punem câteva întrebări şi sper că vei decide să cooperezi, nu ca mai devreme. OK?

Trag aer adânc în piept şi-mi masez fruntea, încercând să alung durerea de cap care-mi dă târcoale.

— OK.

— Perfect. Poţi să ne spui unde ai fost noaptea trecută? întreabă şeriful Stevens.

Îmi rotesc privirea prin cameră.

— Până pe la miezul nopţii, am fost la casa mea de vacanţă de pe Lake Manassas. Pe urmă m-am dus acasă cu maşina.

Încuviinţează amândoi la unison. Hudson scoate un carnet şi un pix din buzunarul cămăşii şi începe să-şi ia notiţe.

— Ai fost singur în casa de vacanţă?

— Nu.

— Cu cine ai fost?

— Ce importanţă are? Îmi vreau avocatul chiar în clipa asta. Nu mai răspund la nicio întrebare până nu aflu ce se întâmplă şi ce naiba caut aici.

Mă ridic, dărâmând scaunul cu un şut şi zgâlţâind masa. Paharele de cafea se răstoarnă şi alţi doi poliţişti intră repede în sala de interogatoriu, imobilizându-mă.

Hudson se ridică imediat, împingându-şi scaunul. Se repede la mine, înşfăcându-mă de gât. Are ochii bulbucaţi şi strânge din buze când se pune în faţa mea.

— Ascultă bine, nenorocitule! Kelly Summers a fost înjunghiată mortal la tine în pat. Ai face bine să începi să ne spui adevărul, pentru că, la câte dovezi avem împotriva ta, zilele-ţi sunt numărate.

Mă izbeşte de perete, dar şeriful Stevens îl trage în spate, spunându-i să se calmeze.

— Ba n-o să mă calmez deloc. Kelly era o fată bună. Aproape că făcea parte din familia mea şi scriitoraşul ăsta nenorocit vine la noi în oraş şi-o omoară. Ia mai dă-l naibii de nemernic, spune Hudson, scuipând pe jos.

Broboane de sudoare i s-au adunat la rădăcina părului.

— Cum? Ce tot spui? Kelly? Era bine când am plecat, mă bâlbâi eu, înecându-mă cu propriile-mi cuvinte. Cum? Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Mi se înmoaie genunchii. Camera se roteşte cu mine. Poliţiştii mă lasă să mă prăbuşesc pe podea şi fac un pas în spate.

„Cine ar vrea să-i facă rău lui Kelly? Mesajele de la soţul ei...” îmi aduc aminte de ele, fuseseră din ce în ce mai ameninţătoare. Sigur el a fost.

— Soţul ei. Numai el putea să fie. Verificaţi-i telefonul. Verificaţi-i mesajele, îi implor eu, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Să nu te mai prind că vorbeşti de soţul ei! sare Hudson, ameninţându-mă cu degetul.

Şeriful Stevens îl împinge mai încolo şi se întoarce spre mine.

— Verificăm toate pistele, dar, după cum bine a zis ajutorul meu, lucrurile nu stau prea roz pentru tine.

— Nu i-aş face niciodată rău lui Kelly. N-n-n-aş putea. Am iubit-o.

Îmi las capul în mâini.

— Grozav, comentează sarcastic şeriful Stevens. Ce-ar fi să te ducă unul dintre colegii mei s-o suni pe nevastă-ta?

7. SARAH MORGAN

Mă ridic în picioare şi trag scurt aer în piept. Mă uit în spate, la Matthew şi Anne. Stau în rândul întâi şi-mi trimit amândoi zâmbete de încurajare. Le fac un semn discret din cap, îmi aranjez reverele sacoului şi mă apropii de juriu. Înainte să încep, îi privesc pe rând în ochi.

— Domnul senator McCallan se află în slujba statului de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. În acest timp, nici măcar o dată, zic eu, ridicând arătătorul mâinii drepte ca să-mi întăresc ideea, nici măcar o dată nu i-a fost pus la îndoială caracterul sau profesionalismul. Am adus în faţa dumneavoastră nenumăraţi martori care au dovedit exact acest lucru. N-a primit mită nici măcar o dată. N-a dezavantajat niciodată pe nimeni, nu şi-a folosit puterea în beneficiu personal şi nu şi-a compromis niciodată principiile.

Pun mâna pe umărul inculpatului.

— În serviciul public, este unul dintre puţinii oameni verticali într-o mocirlă de minciuni, corupţie şi afaceri necurate. Şi tot această conduită exemplară este şi cea care l-a adus în situaţia în care se găseşte azi, pentru că este vinovat de un singur lucru... de faptul că n-a vrut să cedeze.

Îi trimit o scurtă privire de îmbărbătare şi mă întorc spre juriu.

— Domnul senator McCallan conduce acum subcomitetul pentru energie regenerabilă, un efort lăudat atât de experţi, cât şi de cetăţeni, dar nu şi de – aţi ghicit — marile companii petroliere.

Fac un gest spre cei doi bărbaţi din public, în costume frumoase, croite la comandă, împopoţonate cu cravate texane cu bijuterii de prost gust, dar la fel de scumpe precum costumele. Trec pe uşa batantă dintre masa acuzării şi cea a apărării şi mă opresc pe culoarul dintre ele.

— Acesta e omul pe care n-ar fi vrut să-l vadă niciodată în funcţia asta. Singurul pe care ştiau că nu-l pot cumpăra. Singurul în al cărui trecut nu puteau să sape ca să găsească lucruri cu care să-l şantajeze ca să-l facă să tacă.

Pornesc din nou spre juriu, oprindu-mă la masa acuzării.

— Şi atunci ce-au făcut? Au inventat ei ceva.

Arăt cu precauţie spre martora principală. Femeia de la care a pornit toată povestea. Aici o să trebuiască să fiu atentă.

— N-avem de ce să ne supărăm pe această femeie pentru acuzaţiile false pe care le aduce. N-avem de ce să ne supărăm pe ea pentru că a încercat să-l târască pe domnul senator McCallan prin noroi, pentru că – şi aici mă uit la ea cu empatie, încercând să-i arăt că vorbesc sincer – e doar un pion în jocul acesta, nu maestrul păpuşar. I-am dovedit conexiunile cu angajaţi cu funcţii importante de la Petronext, am găsit transferurile de bani „secrete” către contul ei bancar „nou-nouţ” şi stimaţi membri ai juriului, dacă ăsta nu-i scenariul clasic de mituire pentru calomnie, atunci nu ştiu ce-ar putea fi. Avem înţelegere pentru ea, chiar avem. Dar trebuie să şi vedem lucrurile aşa cum sunt. Şi anume false. Pur şi simplu mincinoase. Nişte acuzaţii false, încropite din disperare ca să-l doboare pe singurul om pe care nu ştiau cum să-l mituiască şi să-l joace pe degete. Clientul meu a făcut multe lucruri: a luptat pentru poporul american, s-a ţinut de cuvânt, are un caracter nobil. Dar că ar fi violat-o pe tânăra aceasta? Asta, fără îndoială, nu are cum să fie adevărat şi vă îndemn să pronunţaţi un verdict în consecinţă. Vă mulţumesc.

8. ADAM MORGAN

Şeriful Stevens mă escortează la un telefon agăţat de perete, în mijlocul unui culoar lung. Hudson e doar cu câţiva paşi în spatele lui, urmărindu-mi fiecare mişcare.

— Grăbeşte-te, mă somează şeriful, oprindu-se în pragul uşii.

Ridic receptorul şi-l duc la ureche, închizând ochii o clipă şi trăgând adânc aer în piept. Cum să-i spun ce s-a întâmplat? Cum am putut să-i fac una ca asta?

Deschid ochii şi formez numărul lui Sarah.

Telefonul sună, sună şi apoi îi aud vocea. Dar e căsuţa vocală. Mă gândesc dacă să-i las un mesaj, dar nu pot să-i spun într-un mesaj vocal că am înşelat-o şi că acum sunt suspectat de uciderea amantei mele. Mă întorc cu spatele la şeriful Stevens şi la Hudson. Tot sporovăiesc în timp ce stau cu ochii pe mine.

— Grăbeşte-te odată, domnule Morgan, mă zoreşte Hudson.

Fac un gest de lehamite. Formez din nou numărul lui Sarah. Nu răspunde. „Fir-ar să fie”. Apăs pe furcă şi de data asta formez alt număr.

— Alo? zice Eleanor cu teamă.

— Mamă... am nişte probleme. Am nevoie de ajutorul tău.

9. SARAH MORGAN

Iau o gură din paharul cu şampanie Bollinger, pe care-l merit cu prisosinţă după prestaţia mea de la tribunal. De aproape un an, lucrez nopţile şi weekendurile şi fac curse între Texas şi casă. Anne ciuguleşte nişte pâine naan, iar Matthew îşi bea fericit votca martini.

— Sarah, trebuie să recunosc că sunt impresionat. Nu te-am mai văzut în acţiune de când simulam procese la Yale, spune Matthew, ridicând paharul. Să bem în cinstea limbii tale ascuţite.

Eu şi Anne ne ridicăm paharele cu şampanie. Ciocnim toţi trei şi bem.

— Nimic nu-mi place mai mult la jobul meu decât s-o văd pe Sarah în acţiune. E ca şi cum te-ai uita la punctul culminant al unui episod din *Lege şi ordine,* zice Anne, râzând şi sughiţând.

Nu e obişnuită cu băutura, aşa că i se urcă repede la cap, după doar un pahar sau două. Îşi tamponează colţurile gurii cu un şerveţel şi începe din nou să mănânce din pâine, ca să atenueze efectele excesului de alcool.

— Chiar ai de gând să faci un bibelou şi să renunţi la suspansul din tribunale? mă întreabă Matthew, mijind ochii când ia o gură de orez.

— N-o să renunţ la practică. Pot să le fac pe amândouă, răspund eu, ridicând o sprânceană.

— Eşti sigură? zice Matthew, ridicând şi el o sprânceană.

— Da.

Îmi termin şampania şi-mi mai torn un pahar.

— Bine, zice el pufnind. Bine. Bine. Se pare că o să devin cu adevărat unchiul Matthew. Cineva tot trebuie să-l înveţe pe fetusul ăla să fie fabulos.

Îşi duce paharul de votca martini la buze.

— Să cer nişte *shot*-uri să sărbătorim?

— Eşti pus pe rele, îl tachinează Anne.

— Ba nu, e...

Îmi sună telefonul, întrerupându-mă. Îl scot şi pe ecran, cu majuscule, scrie ELEANOR. Mi se pune imediat un nod în gât şi înghit în sec, ca să scap de el. Nu vreau să am de-a face cu ea

acum şi aproape că mă hotărăsc să nu răspund, dar ceva mă îmboldeşte să vorbesc cu ea.

— Sarah Morgan, zic eu cu un aer excesiv de formal, încercând să-i transmit că sunt un om foarte important.

— Sarah, Adam încearcă să dea de tine. De ce nu i-ai răspuns la telefon fiului meu?

În glasul lui Eleanor se simt iritarea şi frustrarea. Ca de obicei.

— Eram la tribunal.

— A, da, am uitat că lucrezi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cum adică ai uitat? Adam n-a mai scris o carte de patru ani. Cine crezi că...?

Renunţ să-mi duc ideea la capăt, pentru că n-are rost. Întotdeauna a urât faptul că lucrez. N-am ştiut niciodată dacă dintr-un resentiment sau dintr-o credinţă de neclintit în rolurile tradiţionale de gen, de-acum depăşite.

— Asta n-are nicio legătură cu nimic. Adam are nevoie de tine. E la secţia de poliţie din Prince William County.

— Eşti bine? mă întreabă Anne în şoaptă.

Dau din cap în semn că da.

Matthew soarbe dintr-un nou martini, pe care tocmai l-a adus chelneriţa.

— Stai, cum? În Virginia? Ce s-a întâmplat? A păţit ceva?

Gândurile mi se îmbulzesc în minte de parcă tocmai au fost aruncate într-un malaxor.

— Nu ştiu. Dar e destul de serios şi trebuie să te duci. Eu încerc să prind un zbor la noapte sau mâine.

Anne îşi lasă furculiţa din mână, ascultând cu atenţie. Matthew se trage mai aproape.

— OK. Mă duc chiar acum, zic panicată.

Legătura se întrerupe. Rămân ca paralizată, neştiind ce să fac. Ce s-o fi întâmplat? Tocmai ce l-am văzut azi-dimineaţă. Şi totuşi, ştiu din experienţă că o singură clipă e de-ajuns pentru ca totul să se dea peste cap.

— Sarah, ce se-ntâmplă? întreabă Anne, smulgându-mă din încremenire.

— Era mama lui Adam. Adam... are nevoie de mine. Trebuie să plec.

Mă ridic, trăgându-mi sacoul negru peste umeri.

— Vin cu tine, se oferă Matthew, ridicându-se şi el.

Încuviinţez, dar sunt ca teleghidată. Nu mai ştiu ce fac. Pur şi simplu fac. Îmi bag telefonul în geanta mea mare de umăr. Înainte să plec, las pe masă nişte bancnote de trei sute de dolari pentru prânz.

— Plătesc eu nota, zice Anne, încercând să-mi dea banii înapoi.

— Nu. Termină de mâncat şi întoarce-te la birou. Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic. Sunt sigură că totul e în regulă şi c-o să mă întorc în câteva ore.

Dar, în sinea mea, simt că nu e în regulă. S-ar putea ca lucrurile să nu mai fie niciodată la fel.

— OK. O să-ţi anulez întâlnirile de azi şi te rog să nu-ţi faci griji în legătură cu treburile de la birou. Tu ocupă-te de situaţia asta şi ţine-mă la curent.

Încuviinţez, muşcându-mi buza. Ies în grabă din restaurant împreună cu Matthew.

O oră mai târziu, mă aflu faţă în faţă cu un om pe nume Ryan Stevens, şeriful. Seamănă, în linii mari, cu milioane de alţi bărbaţi de pe planetă. Are păr castaniu spre blond, tuns periuţă în stilul ăla al foştilor soldaţi intraţi în poliţie, şi ochi de un verde intens. Ochii ăştia au văzut deja cât pentru o viaţă de om şi trădează aceeaşi oboseală existenţială ca şi restul chipului său. Însă amănuntul care-mi atrage atenţia e felul în care se poartă. E un lider; un om căruia îi pasă de ceea ce face; şi un om cu care nu e bine să te pui. În ciuda mişcărilor încete şi a trupului supus la atâtea cazne timp de ani de zile, ca rezultat al meseriei sale, e înzestrat cu o agerime a minţii pe care n-o mai are nimeni pe aici, nici măcar ajutoarele de şerif de două ori mai tinere decât el.

Stau de cealaltă parte a mesei, într-un birou mic şi dezorganizat. Matthew mă aşteaptă la recepţie. Am vrut să intre şi el cu mine, dar nu înainte să aflu ce se întâmplă. Încă nu m-am lămurit şi nici nu l-am văzut pe Adam, dar am primit asigurări că e bine şi că o să mi se dea voie să vorbesc cu el după ce discut cu şeriful despre incidentul în care a fost implicat soţul meu.

— Doamnă Morgan, mulţumesc pentru răbdare, spune şeriful Stevens.

— Puteţi să-mi spuneţi Sarah.

— Şi dumneata poţi să-mi spui Ryan.

Se simte o urmă de ironie în glasul lui, dar ochii îi sunt blânzi. Nu ştiu dacă blândeţea din ei îmi este direct adresată.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, aşezându-mă picior peste picior şi rezemându-mă de spătar.

— Am nevoie să-ţi pun câteva întrebări înainte să-l vezi pe Adam.

— OK.

— Adam a fost cu tine noaptea trecută?

Stau o clipă să rememorez noaptea trecută. Am ajuns târziu după ce am ieşit în oraş cu Anne. Dar Adam a ajuns şi mai târziu decât mine. A zis că a fost la casa de vacanţă şi a scris, ceea ce face de obicei. Se duce des acolo să scrie şi stă şi câteva zile. Ăsta a fost unul dintre motivele principale pentru care am cumpărat vila. Avea un blocaj deja de ceva vreme şi când mi-a propus să cumpărăm o casă de vacanţă suficient de aproape cât să se poată duce acolo să lucreze, dar suficient de departe de oraş ca să mergem acolo în concediu, am acceptat imediat. Era soluţia perfectă. Cu toate că eu am fost la vilă de foarte puţine ori. Până şi Anne a petrecut mai mult timp în casa de vacanţă decât mine. A stat o săptămână acolo vara trecută, bonus de Crăciun, o săptămână de concediu plătit la casa mea de pe lac. A fost frumos că în sfârşit a folosit-o cineva în scopul în care o cumpăraserăm: pentru vacanţe. Eu eram prea ocupată la serviciu ca să plec prea des în weekend, dar pe Adam l-a ajutat enorm la scris. Scrie cu un spor pe care nu l-a mai avut niciodată.

— De la un moment dat, da, răspund eu într-un sfârşit.

— De la ce oră?

Nu răspund imediat, ca să-mi dau timp să-mi cântăresc bine cuvintele.

— Adormisem. Dar m-am trezit pe la două dimineaţa şi el era acolo. Se poate să fi venit mult mai devreme de-atât.

Şeriful Stevens încuviinţează şi notează câteva cuvinte într-un carneţel din faţa sa. Îmi aruncă o privire şi apoi mai notează ceva. Îşi roade capătul pixului şi se mai uită o dată la mine – de data asta, măsurându-mă din priviri.

— La casa voastră din oraş, corect?

— Da.

— Ce s-a întâmplat după ce a ajuns acasă?

— Am vorbit.

Tuşesc uşor.

— Şi am făcut sex.

Mi-e clar că s-a întâmplat ceva groaznic. Ăsta e un interogatoriu şi nu are sens să ascund informaţii. Adam n-are cum să fi făcut ceva rău, aşa că numai onestitatea o să ne scoată din situaţia asta, indiferent despre ce-o fi vorba.

— Ăsta e un lucru obişnuit pentru voi?

— Ce anume? Ca un soţ şi o soţie să facă sex, domnule Stevens?

— Nu, tu şi Adam.

— Ce importanţă are asta?

M-am enervat şi nu mai am chef de joculeţele şerifului ăstuia încuiat. Şterg pe jos cu bărbaţi ca el în fiecare zi. Oi fi eu aici în calitate de soţie, dar de profesie sunt avocat.

Şeriful bate cu pixul în birou. Aşteaptă să vorbesc, pentru că n-are de gând să răspundă la întrebarea mea. Încearcă să înţeleagă ce fel de relaţie avem eu şi Adam, dar de ce? Ce-şi închipuie că a făcut Adam? Ce-i drept, n-avem o căsnicie perfectă, dar cine are? Şi ce-l priveşte pe el?

— Încercăm să facem un copil, spun eu, mai mult ocolindu-i întrebarea decât răspunzând la ea.

Dacă el nu-mi răspunde la întrebări, n-o să-i răspund nici eu lui.

— Felicitări, zice şeriful cu o undă de sarcasm.

— Am terminat?

— Nu, doamnă Morgan. Cunoşti pe cineva cu numele de Kelly Summers?

— Nu, spun eu, oftând adânc.

„O fi menajera? Nu, nu aşa o cheamă”. Clatin din cap ca să întăresc răspunsul meu ferm.

El încuviinţează şi subliniază ceva în carneţel. Alege un dosar dintr-un maldăr de hârtii şi scoate din el o fotografie de douăzeci de centimetri pe douăzeci şi cinci, punând-o în faţa mea. E imaginea unei fete frumoase, cu plete lungi şi castanii şi ochi albaştri, strălucitori. Zâmbeşte. E mai tânără decât mine. Are probabil între douăzeci şi şase şi douăzeci şi nouă de ani. E într-un contrast puternic cu şeriful Stevens. El e serios, obosit, încrâncenat, ea e relaxată, lăsând viaţa s-o poarte în oricare direcţie.

— Ea e Kelly Summers. Sigur n-o cunoşti?

Trag fotografia puţin mai aproape şi mă aplec, studiind-o cu atenţie. E de o frumuseţe cu adevărat răpitoare. Are nasul presărat cu pistrui, buze pline şi pometi proeminenţi.

— N-o cunosc.

Împing fotografia înapoi spre el. Şeriful încuviinţează, luând fotografia şi punând-o la loc în dosar.

— Tu şi Adam aveţi probleme în căsnicie? întreabă el, bătând darabana pe birou.

— Ştiţi ce, domnule şerif? E de-a dreptul ridicol. Nu ştiu ce legătură avem eu şi Adam cu femeia asta, Kelly, şi acum chiar că m-am săturat. Vreau să-mi văd soţul imediat.

Aproape că m-am ridicat de pe scaun când brusc şeriful Stevens izbeşte cu palma în birou.

— Stai jos!

— Şi dacă nu stau, ce se întâmplă? Mă arestaţi? Duceţi-mă la soţul meu.

Încerc să-l domin din priviri. Deşi e mare de statură, pentru mine e foarte mic.

Deschide dosarul şi azvârle pe masă vreo zece fotografii de la locul unei crime. Observ imediat că toate au fost făcute în casa noastră de vacanţă. În patul nostru zace o femeie, acoperită de sânge. Are ochii lipsiţi de expresie. Torsul şi pieptul îi sunt mutilate, cu tăieturi şi zgârieturi pe piele. Îmi cade geanta pe jos şi-mi duc imediat mâinile la gură, scoţând un icnet.

Mă las într-o parte a biroului şi simt cum îmi vine înapoi o parte din mâncarea de la prânz. Acidul mă arde şi încerc să-l înghit la loc, dar asta nu face decât să-mi aducă şi mai multe lacrimi în ochi.

Deodată, înţeleg. Acum ştiu de ce sunt aici.

Cineva mă bate pe spate. E şeriful Stevens. Încearcă să mă liniştească.

— Îmi pare rău.

Îmi întinde un şerveţel de hârtie şi rămâne cu mâna pe spatele meu. Mă ridic cu faţa spre el, deşi de-abia mă ţin pe picioare. Mă şterg la gură şi la ochi, încercând să-mi revin. Nu-mi stă în fire să-mi pierd controlul. Eu sunt puternică. Mă întreabă dacă sunt bine şi dau din cap în semn că da. Dacă până acum încercam doar să aflu ce caut aici, de-acum încolo trebuie să-mi intru în rolul de avocat, pentru că aerul ăsta de şerif

„blând şi simplu”. e de fapt opera unui profesionist cu experienţă, care mă analizează şi-şi face calcule.

Se aude o bătaie în uşă. Şeriful Stevens stă tot cu mâna pe umărul meu, jucând încă pe cartea blândeţii, închid ochii şi trag adânc aer în piept. Reuşesc să-mi reglez respiraţia şi încerc să-mi vin în fire.

Uşa se deschide şi, când mă întorc, văd un bărbat de culoare, înalt şi îmbrăcat cam la fel ca şeriful. Are o privire rece, ochii injectaţi şi nici măcar nu se uită la mine.

— Vrea să vorbească cu avocatul lui, spune omul.

Şeriful Stevens încuviinţează.

— Marcus, ea e Sarah, soţia lui Adam. El e Hudson, ajutor de şerif.

Dau mâna cu el.

Hudson îşi ia imediat ochii de la mine. Fierbe furia în privirea lui.

— Să-l las să-şi sune avocatul?

Şeriful dă să spună ceva, dar îl întrerup.

— Nu e nevoie.

— De ce? întreabă amândoi într-un glas, uitându-se miraţi unul la altul.

— Eu sunt avocatul lui.

10. ADAM MORGAN

Am văzut fotografiile de la locul crimei. Ştiu ce cred ei că am făcut. Biata mea Kelly! Cum de s-a întâmplat una ca asta? Am fost cu ea toată noaptea, dar nu eu am ucis-o. Am încercat iar şi iar să le povestesc despre soţul ei abuziv, iar ei au spus mereu că analizează toate pistele, dar mie mi se pare că şi-au ales deja pista.

Sper că mama a reuşit s-o prindă pe Sarah la telefon, deşi nu ştiu cum o să dau ochii cu ea. De-abia începuse să ne meargă bine. Voiam să pun capăt aventurii cu Kelly odată pentru totdeauna. Aveam de gând să fiu din nou un soţ bun, cel pe care-l merită Sarah. Dar cel mai important e că urmam să fiu tată. O, Doamne! Copilul... Dacă a rămas însărcinată? Dacă bebeluşul o să trebuiască să crească fără tată? Nu pot să las să se întâmple aşa ceva; trebuie să ies din povestea asta. Trebuie să fiu alături de copilul meu.

Hudson mă chestionează de o oră şi jumătate. A mai fost un ofiţer care a stat de pază, ceea ce a fost bine, pentru că eram sigur că Hudson o să mă omoare sau măcar o să încerce. Habar n-am de unde o ştia pe Kelly, dar sunt sigur c-o ştia. Până la urmă m-a lăsat singur şi a ieşit, fiindcă am refuzat să-i mai răspund la întrebări. Mi-am cerut avocatul. Ar fi trebuit să cer un avocat imediat.

E rău. E foarte rău. Au găsit-o pe Kelly la mine în casă, ucisă prin înjunghiere. Amprentele mele o să fie peste tot prin cameră şi pe trupul ei. Făcuserăm sex dur, iar biletul pe care l-am lăsat... Acum că stau să mă gândesc, nu arată bine. Nu arată bine deloc. Dar mesajele de la soţul ei nu pot fi trecute cu vederea. E clar că e ceva cu ele. O să trebuiască să-l verifice şi pe el, pentru că nu se poate să creadă că eu aş putea face aşa ceva. Nu sunt capabil de crimă. Nici nu mi-ar trece prin minte. Eu şi Kelly ne-am simţit minunat împreună şi o iubeam. A fost alături de mine când am avut nevoie de cineva. Eu nu i-aş face rău niciodată, dar soţul ei i-ar face şi chiar i-a făcut.

Mă ridic şi bat cu pumnii în oglinda falsă, cu lacrimi şiroindu-mi pe faţa schimonosită.

— Aduceţi-mi odată avocatul, fir-aţi voi să fiţi!

Iau un scaun şi arunc cu el în oglindă. Ricoşează şi cade pe podea.

11. SARAH MORGAN

Şeriful Stevens mă conduce într-o cameră îngustă cu o oglindă falsă prin care-l puteam vedea pe Adam. Observ că e foarte speriat; stă la masă şi bate cu degetele în tăblie, căzut pe gânduri şi luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Ia loc, mă invită şeriful Stevens, făcându-mi semn spre un scaun.

Înainte de asta, am fost la baie să mă adun. Nu mai sunt aici în calitate de soţie a lui Adam. Sunt avocatul lui. Sunt Sarah Morgan, avocat de elită, specializat în drept penal. Trebuie să-mi repet asta cam la fiecare minut. Trebuie să fiu puternică şi profesionistă, cum sunt de obicei. Ştiu că Adam e nevinovat. Cred că n-ar fi în stare nici măcar să dea o palmă cuiva, darămite să ucidă. Însă credeam şi că n-ar fi în stare să mă înşele şi, după cum indică ancheta şerifului, m-a înşelat cel puţin un an, cu femeia asta, Kelly. Gândul ăsta mă face să clatin din cap dezgustată. Nu-mi vine să cred. Şi deocamdată nici n-o cred. Nu până nu o recunoaşte Adam în faţa mea. Nu cred c-a făcut nimic din toate astea.

Scot din geantă un carnet şi un pix şi mă uit la şeriful Stevens.

— Spuneţi-mi datele cazului.

— Sigur vrei să le ştii?

— Da, nu omiteţi niciun amănunt.

Se uită cu milă la mine şi încuviinţează. E clar că s-a prins exact cine sunt. Când am ieşit din baie, şeriful Stevens mă privea cu mult mai mult respect. Sunt sigură că m-a căutat pe Google şi a văzut că nu sunt doar o casnică amărâtă. Se uită la mine cu admiraţie şi compasiune. Poate că i se pare o nebunie din partea mea să-l ajut pe Adam. Dar Adam e soţul meu.

— Numele victimei e Kelly Summers. Douăzeci şi şapte de ani. A fost descoperită azi-dimineaţă, pe la ora 9.15, de către o menajeră pe nume Sonia. Kelly a fost găsită moartă în patul lui Adam şi... şi al tău, presupun, adaugă şeriful, dregându-şi glasul, într-o casă de vacanţă din Prince William County. A fost înjunghiată de treizeci şi şapte de ori în gât, piept şi trunchi. Având în vedere cât de violentă a fost crima, pare să fi fost

comisă din gelozie. Nu există răni de apărare, ceea ce ne arată că victima dormea la momentul crimei. A fost găsită cu ochii deschişi, ceea ce ne spune că s-a trezit în timpul înjunghierii. Se lucrează acum la un raport toxicologic şi credem că consumase droguri, ceea ce ar explica de ce nu s-a trezit imediat. La autopsia preliminară s-a descoperit spermă în gură, vagin şi anus. Are vânătăi pe umărul drept, dar par să fie vechi de cel puţin o zi, două. Are câteva fisuri mici la nivelul anusului şi al vaginului, ceea ce sugerează viol sau sex violent. Sub unghii i s-a găsit piele, încheie el, ferindu-şi privirea şi apoi uitându-se din nou la mine.

Termin de notat şi-mi ridic privirea spre el.

— Mai e ceva?

— Asta e tot ce avem deocamdată.

Privirile ni se întâlnesc şi-mi dau seama că-i pare rău pentru mine. Se vede că e stânjenit. Cred că se întreabă de ce naiba vreau să-l reprezint pe Adam. Îi răspund cu o privire care exprimă deopotrivă forţă şi vulnerabilitate. Nu ştiu de ce fac asta. O bătaie puternică în oglindă îmi distrage atenţia de la şeriful Stevens.

De partea cealaltă, Adam loveşte furios cu pumnii în oglindă. Înşfacă un scaun şi-l aruncă spre noi. Scaunul ricoşează din oglindă şi se loveşte de podea cu un bufnet, începe să ţipe şi se prăbuşeşte la podea, în ghearele disperării.

Mă întorc spre şerif. Nu reuşesc să spun nimic şi casc ochii mari. Nu l-am mai văzut niciodată pe Adam să reacţioneze aşa. Nu l-am văzut decât cel mult ridicând tonul. Nu l-am văzut niciodată turbat de furie. Poate chiar e capabil de violenţă.

Nu se poartă ca un om nedumerit, prins într-o situaţie care nu-l priveşte, ci mai degrabă ca un animal sălbatic care se vede încolţit şi care ar face orice ca să scape. Zăresc în ochii lui Adam un foc despre care nu ştiam că există. Drept să spun, înainte de clipa asta, dacă m-ar fi întrebat cineva dacă-l cred pe Adam capabil de crimă, aş fi zis „nu” fără să mă gândesc de două ori. În sinea mea, îl credeam cam papă-lapte. Însă acum îmi dau seama că m-am înşelat. Sub aparenţe mocneşte altceva, mult mai mult decât se vede la suprafaţă.

— Am nevoie să vorbesc cu clientul meu.

Şeriful Stevens încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Să ştii că tocmai am făcut rost de un mandat să vă perchiziţionăm ambele case şi să luăm probe de ADN. Ne gândim şi la un test poligraf, dacă Adam cooperează. Dar te las deocamdată să vorbeşti cu el.

— OK.

Mă ridic şi-mi adun lucrurile. Înainte să deschid uşa, mă întorc spre şerif. E la doar câţiva centimetri de mine şi-i simt căldura respiraţiei.

— Mulţumesc, domnule şerif Stevens.

El aprobă din cap şi apoi îmi spune că va rămâne afară şi că va trimite pe cineva să ia probe de ADN în douăzeci de minute. Închid ochii şi trag adânc aer în piept, încercând să mă conving că pot să fac asta.

12. ADAM MORGAN

Uşa se deschide, iar eu mă ridic de la podea. Dar când dau cu ochii de ea, aproape că mă prăbuşesc din nou. E frumoasă. Poartă o fustă neagră, tip creion, care-i îmbrăţişează coapsele exact cum trebuie, o bluză albă strânsă pe corp şi o haină croită perfect pe măsura ei. Toate şuviţele blonde sunt la locul lor, strânse într-un coc la ceafă. Ca de obicei, buzele pline şi ochii ei verzi sunt irezistibil de atrăgătoare, dar tocmai ochii ei îmi frâng inima. Sunt roşii şi rimelul i s-a întins puţin. A plâns. N-am văzut-o niciodată plângând. Ce naiba am făcut?

— Sarah, îmi pare atât de...

Sarah ridică mâna, făcându-mă să tac. Îmi face semn să iau loc, într-un mod cât se poate de protocolar. Iau scaunul de pe jos şi-l aşez în picioare. N-are rost să ne certăm. N-am ucis-o pe Kelly, dar eu am produs situaţia asta. Eu sunt vinovat de tot. Iau loc, împreunându-mi mâinile în poală, cu privirea plecată.

Sarah trage aer în piept şi se apropie de masă, în timp ce tocurile ei fac zgomot pe podea. Îşi calculează gesturile, nu face vreunul în plus. Încearcă să rămână stăpână pe situaţie. Îşi pune geanta pe masă şi-şi trage încetişor scaunul. Se aşază fără să trădeze nicio emoţie.

Îşi netezeşte părul cu mâna şi mai trage o dată aer în piept. Ochii ei sunt aceiaşi dintotdeauna, dar mă priveşte de parcă aş fi un străin. Îmi analizează chipul. Mă cântăreşte, mă măsoară. Mă tratează ca pe un... client.

— Sarah, spun eu pe un ton cam aspru.

N-am vrut să sune aşa, dar nu-mi place cum se uită la mine. Cum poate să-şi închipuie c-aş fi în stare de aşa ceva? Cum poate să se poarte de parcă nu m-ar cunoaşte? Sunt soţul ei.

Scoate un carnet şi un pix. Le aşază pe masă cu grijă, unul lângă altul. Îşi lasă mâinile în poală şi mă priveşte drept în ochi.

— Adam.

Se opreşte. Îşi alege cuvintele cu grijă şi nu ştiu de ce nu poate să vorbească liber cu mine.

— Sarah. Sunt nevinovat. N-am omorât-o, jur. N-aş fi în stare de aşa ceva. Mă culcam cu ea, dar nu i-aş fi făcut rău niciodată.

Trebuie să mă crezi, o rog eu, luptându-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

Ea nici nu se clinteşte. Nu are nicio reacţie.

— OK.

Notează ceva în carneţel. I se umplu ochii de lacrimi. Înghite în sec. Ce puternică este, dar eu o fac să fie slabă. Eu, care ar trebui s-o apăr. Respiră profund.

— Sarah, te iubesc. Te iubesc enorm. Vreau doar să se termine odată povestea asta. Vreau ca lucrurile să fie din nou cum erau. Vreau să întemeiem o familie împreună. Vreau să fiu numai cu tine. Sunt un idiot şi n-ar fi trebuit să te înşel. Ştiu asta şi promit c-o să-mi petrec restul vieţii revanşându-mă faţă de tine – numai să se termine odată porcăria asta. Îţi jur pe ce am mai sfânt.

O iau de mână, dorindu-mi să reacţioneze într-un fel, să mă iubească, să ţipe la mine sau să mă plesnească — orice. Am nevoie să fie furioasă pe mine. Am nevoie să plângă. Am nevoie să-mi spună că mă iubeşte. Am nevoie să mă strângă în braţe. Am nevoie să-mi spună că totul o să fie bine.

Dar nu zice nimic. Mâna ei este caldă, dar privirea îi e rece. Suferă şi asta nu mă surprinde. Îşi retrage mâna.

— Adam, am nevoie să înţelegi un lucru: am venit aici în calitate de avocat al tău, nu ca soţie.

Mă holbez la ea, nevenindu-mi să cred ce aud.

— De ce vrei să mă reprezinţi? După tot ce ţi-am făcut?

— Pentru că vorbeam serios când am spus „până când moartea ne va despărţi” şi sunt singura care are vreo şansă să te ajute să scapi.

Simt răceala perfect îndreptăţită din glasul ei.

Îmi plec capul. Nu mai pot s-o privesc în ochi. Cum de-am putut să-i fac aşa ceva? Cum am putut să ne aduc pe amândoi în situaţia asta?

— Îmi pare rău, spun eu, suspinând.

Pune pixul pe hârtie şi-mi aruncă o privire aspră.

— Am nevoie să-mi spui tot... până la cel mai mic amănunt. Să nu omiţi niciun detaliu. Înţelegi?

Încuviinţez. Nu ştiu cum o să reuşesc să fac asta. Ar trebui să-i spun pur şi simplu că-mi iau alt avocat, dar are dreptate: ea e cea mai bună şi e singura care poate să mă salveze. Din ce zice Hudson, există un munte de dovezi împotriva mea. Că sigur o să

ajung pe scaunul electric şi că de-abia aşteaptă să mă vadă plătind pentru crima mea. O să găsească urme din sperma mea în Kelly. O să-mi găsească amprentele şi ADN-ul peste tot pe corpul ei. O să descopere mesaje, apeluri şi întâlniri care se întind pe un an întreg.

— Când v-aţi întâlnit prima dată?

— Cam acum un an şi jumătate.

— Şi cum v-aţi cunoscut?

Închid ochii şi trag adânc aer în piept, amintindu-mi de acea zi călduroasă de vară, ziua în care Kelly a intrat în viaţa mea.

13. ADAM MORGAN

Era începutul verii, iar noi cumpăraserăm casa de vacanţă doar cu câteva săptămâni în urmă. Sarah trebuia să vină în weekend să mă ajute să fac ultimele retuşuri, dar munca a reţinut-o în oraş, la fel cum se întâmplase şi în cele două weekenduri precedente. Spre sfârşitul dimineţii, m-a luat o durere de cap de la lipsa de cofeină. Tocmai terminasem de despachetat lucrurile care aveau să stea în biroul meu şi am descoperit că nu mai e cafea în casă, aşa că m-am hotărât să ies la o plimbare. Încă nu făcusem cunoştinţă cu nimeni de prin zonă şi mi se părea că toată lumea e retrasă, în stilul elitist pe care ai atât de des prilejul să-l observi la cei mutaţi de curând în suburbiile D.C.-ului. Mi-am luat geanta şi laptopul şi am mers pe jos zece minute, cât îmi lua să ajung în oraş.

Oraşul surprinde perfect contrastele regiunii: un amestec de farmec rustic tipic pentru Virginia şi tot confortul de care ai nevoie, fără să fie nimic prea mult. Perimetrul oraşului e acoperit de stejari înalţi şi ienuperi, care formează o mare verde întreruptă doar de centrul comercial. În ziua aceea, străzile crăpate păreau aproape ude în căldura dimineţii.

Contrastele sunt atât de triste, că au o anumită poezie. O bisericuţă pitorească se află doar la o stradă distanţă de sediul unei bănci. Mici afaceri de familie, spălătorii, restaurante modeste şi magazine cu suvenire stau uşă-n uşă cu localurile lanţurilor de pizzerii, cafenelele Starbucks şi magazinele cu haine de firmă. Modernizarea seamănă mai degrabă cu un virus care a infectat oraşul decât cu mersul spre progres.

Într-un sfârşit, am găsit o cafenea micuţă numită Seth’s Coffee. Avea exact farmecul acela unic de oraş mic pe care-l căutam. Podea de parchet, care scârţâia când călcâi pe el. Mobilă desperecheată, de la scaune din lemn de esenţă tare şi mese sculptate până la scaune de oţel cum vezi prin localurile ieftine, cu şezut de vinilin de un roşu ţipător, acoperit cu plastic. Vesela nu făcea nici ea parte din vreun set, iar meniul era scris deasupra tejghelei pe o tablă care arăta de parcă ar fi fost rechiziţionată de la o şcoală din apropiere. Petele de pe pereţi

erau acoperite cu cretă colorată, împărţind spaţiul cu fotografii, tablouri şi sculpturi ale unor artişti locali, cu preţul trecut pe etichetă.

Era o dizarmonie totală, dar în haosul acela fără cap şi coadă, totul se potrivea cumva şi era pur şi simplu minunat. Cel puţin aşa mi s-a părut până când farmecul şi frumuseţea locului au fost eclipsate de Kelly. Am observat-o imediat. Felul în care îi juca în ochii albaştri lumina becurilor fără abajur, agăţate în tavan şi aerul ei lipsit de griji m-au înşfăcat de gât ca două mâini puternice şi n-au vrut să-mi mai dea drumul.

Servea pe terasă, aşa că m-am hotărât să mă aşez acolo. Fiecare fibră din mine îşi dorea să o cunoască: cine e, ce-i place, ce o face să fie... ea. Nu doar voiam să fiu în prezenţa ei, ci aveam nevoie să fiu.

Mi-am scos laptopul şi am început să tastez. Am descris-o în câteva fraze. Îi urmăream fiecare mişcare pe când trecea de la o masă la alta, ocupându-se de dorinţele fiecărui client. Mi-am aşteptat rândul. Mă captiva fiecare părticică din ea. Poate că singurătatea mea o făcea atât de atrăgătoare sau poate faptul că nu semăna deloc cu Sarah.

Sarah este un om foarte chibzuit, exemplul de manual pentru personalitatea de tip A[2]. Sarah arată întotdeauna ca scoasă din cutie, indiferent unde se află sau cum e îmbrăcată, în pijamale sau într-un costum *office* de două mii de dolari, în drum spre muncă. În schimb, Kelly era perfectă în imperfecţiunea ei. Cu pistrui risipiţi pe toată faţa. Cu părul lung şi castaniu fluturându-i peste umeri în adierea caldă a verii. Din când în când mai încerca să-l îmblânzească, dar de îndată ce începea să servească la mese, îl lăsa în voia lui pe când ea îşi vedea de treabă. Şorţul era legat la întâmplare în jurul mijlocului ei subţire. Avea sâni mari, lăsaţi liberi pe sub tricoul alb. Sfârcurile îi ieşeau în evidenţă şi se vedeau cu uşurinţă, dar nici că-i păsa. Se plimba cu dezinvoltură pe terasă, zâmbind şi râzând.

Într-un sfârşit, a ajuns şi în faţa mea. Simţeam ca şi cum aş fi ştiut-o de când lumea. Aşa e când urmăreşti pe cineva cu privirea mai mult timp. I s-a luminat chipul în timp ce soarele o

[2] Există o teorie care clasifică personalităţile în categoriile A şi B. Cei care se încadrează în personalitatea de tip A sunt descrişi ca fiind ambiţioşi, competitivi, foarte bine organizaţi, anxioşi, proactivi, mereu în criză de timp, în timp ce oamenii care au tipul B de personalitate se află la polul opus (n. red.).

învăluia din spate cu razele lui. Fusta ei scurtă s-a atins de marginea mesei pe când îşi unduia şoldurile.

— Salut, ce să-ţi aduc?

Avea o voce cristalină şi voioasă.

M-am uitat fix în ochii ei şi atunci am observat că purta în inimă aceeaşi tristeţe pe care o simţeam şi eu. Întotdeauna am fost convins că ochii nu mint. În ei se ascund adevărurile pe care nu putem sau nu vrem să le rostim. Avea ochi mari, cu o privire intensă şi plină de suferinţă. Dar ce provocase această suferinţă? Zâmbetul i-a pălit în timp ce aştepta să răspund. S-a uitat şi ea în ochii mei şi-mi place să cred că şi ea a recunoscut suferinţa şi singurătatea din privirea mea.

— Pot să te mai las câteva minute.

În doar câteva secunde, glasul ei îşi pierduse vioiciunea.

— Nu, nu.

I-am zâmbit, ca să-i dau de înţeles că de acum înainte totul o să fie bine. Poate că nu ştia ce vreau să spun cu zâmbetul ăsta, dar eram convins că o s-o fac în curând să înţeleagă. Mi-a zâmbit şi ea.

— Vreau o cafea... neagră.

— S-a făcut!

Voioşia îi revenise în glas.

— Eu sunt Adam.

I-am întins mâna. S-a uitat la braţul meu întins şi apoi mi-a strâns mâna, după doar o clipă de ezitare. I-am zărit verigheta de pe deget, iar ea a văzut-o pe a mea. Ne-am uitat câteva secunde bune unul la mâna celuilalt, după care privirile ni s-au întâlnit şi şi-au vorbit.

— Eu sunt Kelly.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi şi apoi a plecat să-mi aducă ce comandasem. Am stat acolo toată dimineaţa. O oră mai târziu, m-a întrebat la ce lucrez. I-am povestit pe larg despre munca mea de scriitor.
Două ore mai târziu, am aflat şi eu lucruri despre viaţa ei, unde copilărise, ce speranţe şi visuri avea. Trei ore mai târziu, a luat o pauză. A stat cu mine şi am discutat. Atunci mi-a spus despre soţul ei, Scott.

Era ceva sumbru în felul în care mi-l descria. La urma urmei, îi povestea despre el, foarte deschis, unui alt bărbat: mie. Era clar că ceva nu-i în regulă. Dar mi-a vorbit pe larg despre cum s-au

cunoscut. A descris episodul aproape ca pe un basm. Fata îl întâlneşte pe băiat. Fata şi băiatul se îndrăgostesc. Fata şi băiatul se căsătoresc de foarte tineri. Fata şi băiatul trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi... dar apoi fata îşi deschide sufletul în faţa unui bărbat misterios dintr-o cafenea. Ceva nu se lega aici. Glasul ei frânt o trăda. Scott o rănise. Nu era nevoie să mi-o spună ca să ştiu.

Patru ore mai târziu, îmi închideam laptopul. Băusem câteva ceşti de cafea şi luasem un prânz frugal. Kelly mai venise de câteva ori la masa mea ca să vorbim. Conversaţia trecuse de la viaţa noastră personală la oraş, la vreme, la munca mea din casa de vacanţă. Legătura dintre noi, care păruse aşa de puternică de dimineaţă, devenise mai slabă până după-amiază. Kelly părea mai rezervată, iar eu mă pregăteam să plec. Era caraghios să mă las sedus de ideea asta cum că eu şi Kelly ne-am putea salva unul pe celălalt. Ea să mă salveze de o căsnicie plicticoasă şi de o nevastă nepăsătoare, iar eu să o salvez pe ea de Scott, un bărbat care o rănise.

Am dat să plec din cafenea, dar ea m-a oprit, strigându-mă. M-am întors spre ea. Am văzut-o scoţându-şi şorţul, împăturindu-l şi băgându-şi-l în geantă. Şi-a pus nişte ochelari de soare, şi-a luat geanta pe umăr şi a făcut câţiva paşi spre mine.

— Cred c-ar trebui să vin să văd şi eu casa asta cu care mi-ai împuiat capul toată ziua.

Vorbea cu glas jos. Terasa se golise treptat şi acum era pustie.

— Şi eu cred la fel, i-am răspuns cu un zâmbet.

Cu un gest din bărbie, Kelly mi-a făcut semn să o iau înainte, iar eu am ascultat-o. Tot drumul s-a ţinut la câţiva paşi în urma mea. Nu ne-am intersectat cu nimeni din oraş şi când am închis după noi uşa casei de vacanţă, mi-a sărit în braţe. Ne-am smuls lacomi hainele de pe noi şi făcut sex chiar acolo, pe podeaua sufrageriei, pe covorul din blană de urs, în faţa şemineului stins. Ne-am futut de trei ori în după-amiaza aia. Nu se mai sătura de mine şi nici eu de ea. Era ca heroina, crea dependenţă încă de la prima doză, de la primul fum – şi nu mi-am revenit niciodată din senzaţia asta. Până azi.

14. SARAH MORGAN

Nu tresar nici măcar o dată când îmi povesteşte în amănunt cum s-au cunoscut şi şi-au tras-o în doar patru ore. Nu sunt aici în calitate de soţie. Nu am venit să-l judec. Am venit să-l apăr. O să reacţionez când o să pot – când nu va dăuna cazului. Deocamdată, trebuie să ascult. Nu fac decât să-mi iau notiţe. Mă uit doar rareori la el şi constat că-i e greu să mă privească în ochi. Nu-i de mirare. Mă minte de şaisprezece luni. S-a culcat cu altă femeie. Dacă a putut să mă mintă atâta vreme, poate că e capabil şi de crimă. Nu, nu am voie să gândesc aşa. Nu l-ar ajuta cu nimic.

— Ai cunoscut-o pe Kelly Summers acum şaisprezece luni la locul ei de muncă, Seth's Coffee?

Încuviinţează.

— Şi i-ai tras-o... scuze, ai făcut sex cu ea chiar în ziua în care v-aţi cunoscut?

— Da. Îmi pare rău, Sarah, adaugă el după o clipă şi încearcă să mă ia de mână, dar nu-l las.

— Nu avem timp de aşa ceva.

Îmi aranjez hârtiile, aşezându-le perfect una peste alta. Aşa reacţionez când nu ştiu ce să fac. Pun ordine în lucruri. Fac curat.

Se sprijină de spătarul scaunului şi-şi trece mâinile peste faţă, trăgând de pielea care pare să-i fi devenit mai palidă din cauza problemelor, stresului şi a lipsei de somn. Are ochii injectaţi şi se vede că e nebărbierit, în ciuda lucrurilor pe care le-a făcut şi a felului în care arată, eu încă îl găsesc chipeş. Înţeleg de ce Kelly nu i-a putut rezista. Nici eu n-aş putea.

— Ai continuat relaţia cu Kelly în mod regulat?

— Da, ne vedeam de câteva ori pe săptămână şi a petrecut multe nopţi în casa de vacanţă, spune el, oftând prelung.

— L-ai pomenit pe soţul ei, Scott. Ce ştii despre el?

Adam se îndreaptă în scaun. În ochi i se citeşte furie amestecată cu speranţă. Îmi dau seama încă dinainte să deschidă gura că-l urăşte pe omul ăsta şi că e pe deplin convins că el a omorât-o pe Kelly.

— Nu e un om bun. Sunt sigur că e mâna lui aici. Era abuziv. A amenințat-o. I-a făcut rău și cred că știa despre relația noastră, spune el mânios.

Îl întrerup.

— De ce crezi că știa despre voi doi? Ai interacționat vreodată cu el?

— Din cauza mesajelor din noaptea aia. A amenințat-o. A zis că știe că l-a mințit. A zis c-o să-i facă rău.

Îmi iau câteva notițe despre Scott.

— Dacă a amenințat-o pe Kelly, asta ne ajută să introducem o îndoială rezonabilă asupra vinovăției tale și ne oferă o altă persoană spre care să îndreptăm atenția juriului. Un soț abuziv e foarte potrivit. Am văzut-o de sute de ori în procesele mele. Dacă a avut mijloacele și prilejul de a comite crima, n-o să ne fie greu să câștigăm.

— Serios? zice Adam, luminându-se la față.

— Da, dar să nu ne pripim. E doar un mod în care putem construi apărarea... L-ai întâlnit vreodată pe Scott?

— Nu, dar nici n-aveam nevoie să-l întâlnesc ca să-mi dau seama ce fel de om e, zice Adam, încleștându-și maxilarul și mijindu-și ochii.

— Ce fel de om e? întreb eu, cu capătul pixului între buze.

— Un om rău.

— Și atunci tu ce fel de om ești? continui eu, privindu-l pe sub gene.

De la furie în stare pură, Adam trece la vinovăție.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun asta, zic eu.

Mă opresc o clipă, îmi cobor ochii în carnet și apoi îmi ridic din nou privirea spre el.

— E un conflict de interese foarte mare. Oi fi eu cel mai bun avocat la care poți spera, dar nu știu dacă pot să fac abstracție de suferința și furia pe care mi le stârnesc cazul ăsta.

— Te rog, spune el, implorându-mă din priviri să-l ajut.

Rod capacul pixului. Știu că aveam probleme, în orice căsnicie sunt, dar să mă mintă timp de șaisprezece luni... Da, am fost neglijentă și da, n-am fost tocmai un model de soție iubitoare, dar asta nu înseamnă că nu-l iubeam și nici că am încetat vreodată să-l iubesc. Îl iubesc chiar și acum, în clipa asta. Îl urăsc, dar îl și iubesc. Tot ce făceam, făceam pentru noi. Pentru viitorul nostru. Fiecare noapte petrecută la birou era menită să

ne ajute să avem viaţa la care visam. Dacă nu s-ar fi stins cariera lui de scriitor imediat după ce se afirmase, poate că n-ar fi trebuit să muncesc aşa de mult pentru noi amândoi.

Suntem vinovaţi în egală măsură de problemele din căsnicia noastră. Am făcut tot ce-am putut. I-am luat până şi-o vilă ca să poată scrie în voie, dar în loc de asta, el a folosit-o ca să mănânce, să bea şi să se culce cu altă femeie. Stop. Nu am voie să gândesc aşa. Nu ştiu dacă pot să mă detaşez. Am nevoie de timp să mă gândesc. Trebuie să fac un pas în spate.

Încep să-mi strâng lucrurile şi îmi împing scaunul de la masă. Adam mă întreabă ce fac. Ochii mi se umplu de lacrimi când îl văd că începe să intre în panică. Crede că am renunţat la noi, la el. Dar nu e aşa. Tac. Îmi înăbuş toate sentimentele: furia, dezamăgirea, amărăciunea, îngrijorarea, frica, toate. Le îngrop undeva adânc în sufletul meu.

Uşa se deschide brusc chiar când dau să ies. Cad la podea. Mă lovesc cu capul de marginea mesei şi mi se prelinge sânge pe faţă. Scot un ţipăt. Un bărbat de un metru optzeci, în uniformă de ajutor de şerif, se năpusteşte peste masă, pironindu-l pe Adam la podea. Scot un icnet când îmi ating rana de la frunte şi cercetez sângele de pe degete. Poliţistul cu păr blond, tuns periuţă şi umeri largi îi trage pumni lui Adam în figură, stând deasupra lui. Adam încearcă să strige după ajutor, dar pumnii pe care-i încasează îl împiedică, umplându-i gura cu tot mai mult sânge.

Mă ridic, mă duc la poliţist, de-abia ţinându-mă pe picioare, şi încerc să-l dau la o parte de pe Adam. Îi dau un pumn în tâmplă. Degeaba. Nici că-i pasă Adam are faţa acoperită de sânge, iar ochiul drept deja i s-a umflat, încearcă să pareze loviturile cu braţele, dar nu se poate pune cu bărbatul ăsta plin de furie. Îl lovesc din nou pe poliţist şi de data asta se opreşte o clipă, uitându-se la mine. Ochii de un albastru glacial îi sunt împânziţi de vinişoare roşii. Mă îmbrânceşte fără o vorbă.

Chiar când mă lovesc de perete, şeriful Stevens şi ajutorul Hudson se năpustesc înăuntru. Îl smulg pe tip de pe Adam, care zace pe podea aproape nemişcat. Urlă la el să se oprească.

— Summers, încetează în clipa asta! îi porunceşte şeriful, pironindu-l într-un colţ.

Şi Hudson îl ţine pe individ. În cameră mai năvălesc câţiva poliţişti şi încearcă să-l imobilizeze pe omul ăsta care turbează

de furie. Venele de pe frunte şi gât îi pulsează. Ochii lui pătrunzători sunt injectaţi cu mânie. Sudoarea i se prelinge pe chip. Gâfâie aşa de tare, că mă aştept să-l văd prăbuşindu-se la podea din clipă în clipă. N-am mai văzut atâta furie. Din gâtlej îi scapă un mârâit exasperat. Buzele i se strâng când trage adânc aer în piept şi apoi gura i se cască. Nările îi freamătă atât de violent, de parcă mai au puţin şi crapă. Faţa i se schimonoseşte şi din piept îi izbucneşte un urlet. Omul ăsta cedează nervos chiar sub ochii noştri. Lacrimile încep să i se prelingă şiroaie. Mucii îi curg din nas. Trupul lui se eliberează de toată tensiunea acumulată şi devine o cârpă. Şeriful, ajutorul de şerif şi poliţiştii îl slăbesc din strânsoare, iar Hudson acum îl sprijină să nu cadă.

— Scott, amice, o să fie bine. Şi eu aş fi făcut la fel. De fapt, chiar am încercat să fac la fel, zice Hudson, bătându-şi prietenul pe umăr.

Mă sprijin de perete. „O, Doamne... E soţul lui Kelly. E poliţist”.

Adam se zvârcoleşte pe jos de durere, pe jumătate conştient. Hudson şi poliţiştii îl dau afară cu forţa pe Scott din cameră. Stevens se uită la Adam şi clatină din cap. Strigă să cheme cineva o ambulanţă. Apoi privirea i se opreşte asupra mea şi de-abia acum observă că sunt şi eu aici şi că sunt rănită. Vine spre mine, cuprinzându-mă cu braţul şi cercetându-mi tăietura de pe frunte.

— Sarah, îmi pare rău. Eşti bine? spune Stevens, vădit stânjenit de ce s-a întâmplat în secţia lui.

E şi un pic de blândeţe în glasul lui. Îi pasă că sunt rănită. Atinge tăietura, iar eu icnesc de durere.

— Îmi pare rău, spune el din nou.

— Nu-i nimic. Sunt bine.

— Hai să curăţăm rana şi să te vadă un doctor.

Încearcă să mă conducă afară din încăpere. Refuz şi mă aşez în genunchi lângă Adam. Un poliţist încearcă să cureţe sângele cu prosoape de hârtie.

— Eşti bine? îl întreb eu pe Adam, dându-i părul năclăit de sânge de pe frunte.

— Da, îngaimă el.

Iau nişte prosoape de hârtie şi încerc să-i şterg sângele din ochi ca să mă vadă, ca să vadă că sunt alături de el. Îl mângâi pe obraz, promiţându-i că o să rezolv, că o să-l ajut.

Mă întorc din nou spre şerif. Încă privea totul cu gura căscată.

— E inacceptabil!

— Ştiu. Ştiu. O să iau măsuri. Domnul ofiţer Summers este în concediu. N-avea ce căuta aici. N-ar fi trebuit să fie aici.

— Şi atunci ce căuta aici?

Stevens nu răspunde. Nu are niciun răspuns. Doar clatină din cap. Intră doi paramedici cu o targă şi o pungă pentru perfuzie şi încep imediat să-l ajute pe Adam. Mă dau într-o parte ca să le fac loc. Ei îngenunchează de-o parte şi de alta a lui şi încep să-i pună întrebări, verificând astfel în ce stare e.

Fac câţiva paşi în spate, iar Stevens îmi pune mâna pe umăr.

— O să aibă grijă de el. Hai să-ţi curăţăm rana.

E mai mult o sugestie decât o poruncă.

Încuviinţez şi ies cu el în timp ce paramedicii îl urcă pe Adam pe targă.

*

Sunt în biroul şerifului. Revine cu o mică trusă de prim ajutor. Se sprijină de birou în faţa mea şi şterge sângele uscat de pe tăietură. Mi-a spus de mai multe ori cât de rău îi pare şi cred că e sincer. Însă nu ştiu sigur dacă îi pare rău pentru ce a făcut Scott, pentru starea mea sau pentru ambele situaţii.

— Nu cred c-o să ai nevoie de copci, dar e o tăietură destul de adâncă, zice el, spărgând tăcerea.

Tac. Continuă să se uite la rana mea, dar cred că de fapt se foloseşte de prilej ca să mă analizeze. Îmi tot caută privirea, dar eu mi-o feresc de fiecare dată. Nu ştiu ce vrea să afle. Poate de ce sunt cu un bărbat ca Adam? De ce rămân alături de el după toate câte s-au întâmplat? Aplică un antibiotic şi apoi acoperă rana cu nişte pansamente. Închide trusa de prim ajutor şi se uită lung la mine. Îmi dau seama că vrea să spună ceva. Mă uit la el cu o expresie care sper că-i dă de înţeles că poate să mă întrebe orice. Vreau să ştiu ce e în mintea lui. Vreau să ştiu ce încearcă să afle. După expresia lui, nu reuşesc să-mi dau seama ce gândeşte, iar asta mă sperie. Pot să fac asta cu oricine, dar nu cu el.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, spun eu, apăsând bandajele.

Ocoleşte biroul şi se aşază. Rămâne tăcut o vreme şi încep să cred că n-o să mă întrebe ce vrea să afle. Oftez şi încerc să nu fiu încordată. Mă foiesc puţin pe scaun şi mă aşez picior peste

picior. Şeriful bate darabana pe birou, adâncit în gânduri. Se apleacă în faţă şi se sprijină în mâini.

— Crezi că e vinovat?

— Ce întrebare mai e şi asta? zic eu cu o grimasă de dezgust.

— E doar o întrebare, spune şeriful, fixându-mă cu privirea.

— E o întrebare nepotrivită, îi răspund cu o undă de sfidare.

— Aşa e, zice el, încuviinţând.

Nu-i pasă dacă întrebarea lui e nepotrivită sau nu şi deodată îmi dau seama de ce nu-l interesează. Şi-a lăsat garda jos. Cred că înţeleg ce vrea să zică tocmai din tăcerea lui. Nici el nu e convins că Adam e vinovat. Ce-i drept, toate dovezile duc la Adam, dar el se întreabă: să fie cazul ăsta chiar atât de simplu? Să fie Adam atât de prost, încât să omoare o femeie în patul lui şi s-o lase acolo s-o găsească menajera? Lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par.

Nu cred că şeriful vrea să facă din Adam un ţap ispăşitor, cu toate că i-ar fi la îndemână. Cred că vrea să mă ajute să aflu cine e adevăratul făptaş. E cu totul neortodox, dar, la urma urmei, scopul meu e să-l apăr pe Adam indiferent dacă a comis crima sau nu; iar scopul lui Stevens este să afle cine a comis crima. Nu vrea să închidă cazul repede; vrea să-l rezolve corect.

— Nu cred că Adam e făptaşul, spun eu într-un sfârşit şi sper că am zis-o pe un ton suficient de convingător.

Şeriful aprobă din cap şi se sprijină din nou de spătar.

— E cam neobişnuit, dar aş vrea să te duc la locul crimei şi să-mi spui ce vezi.

— Sunt de acord, zic eu fără ezitare.

— Bine.

— Du-mă acolo pur şi simplu. Nu-mi pasă de protocoalele voastre.

Matthew intră pe uşă, reuşind să treacă de femeia de la recepţie şi de un ofiţer de poliţie. Mă întorc spre el şi, de îndată ce zăreşte pansamentul de pe fruntea mea, înţelege că nimic nu e cum trebuie.

— Îmi cer scuze. Colegul meu, Matthew, m-a însoţit aici.

— Ce ţi-au făcut? zice Matthew, venind la mine într-un suflet.

Îmi cercetează pansamentul şi-l săgetează cu privirea pe Stevens.

— Sarah e avocat. O să vă dea în judecată. Iar eu ştiu oameni atât de puternici, încât o să distrugă oraşul ăsta din temelii, continuă el.

Îşi mijeşte ochii şi apoi îşi întoarce atenţia spre mine. Trăsăturile feţei i se îmblânzesc în timp ce îmi studiază rana.

— Sunt bine. O să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, îl liniştesc eu.

Matthew întotdeauna a vrut să mă protejeze.

15. ADAM MORGAN

Mă trezesc într-un spital, cu mâna stângă prinsă cu cătuşe de pat. Îmi zvâcneşte tâmpla, dar nu mă doare nici pe departe cât ar trebui să mă doară după bătaia pe care-mi amintesc că am încasat-o. Mi s-a pus o perfuzie. „Aha, deci asta e. Analgezicele astea care-mi picură direct în sânge sunt motivul pentru care nu simt durere după bătaia pe care am primit-o". Camera nu are ferestre, aşa că habar n-am ce oră e sau cât am zăcut inconştient. E exact ce mă aşteptam să fie: un salon mic de spital, cu pereţi albi, aseptici şi podele albe. Aparatul care-mi monitorizează pulsul scoate sunete regulate, asigurându-mă că sunt încă în viaţă. Îmi pipăi faţa şi simt adâncituri, umflături, evident că e ceva în neregulă. Nu văd cu ochiul stâng şi ating pleoapa tumefiată cu vârful degetelor, simţind nişte denivelări.

Când s-o chem pe asistentă, îmi revine o scenă în minte, un amănunt de când zăceam pe podeaua sălii de interogatoriu, zvârcolindu-mă de durere, pierzându-mi cunoştinţa şi venindu-mi în simţiri iar şi iar. Îmi amintesc vocea lui Hudson, cuvintele rostite de el. I-a zis Scott, poliţistului care m-a atacat. „Scott al lui Kelly. E soţul lui Kelly".

Lucrurile tocmai au devenit de o mie de ori mai complicate. Cum de n-am ştiut că-i poliţist? Cum se face că soţia lui nu mi-a spus? Nici nu-i de mirare că îi era frică de el. Sau că simţea că nu are cale de scăpare. E de-ajuns să-l vezi ca să înţelegi. E o namilă de om. Nici eu nu sunt sfrijit, dar n-am avut nicio şansă în faţa pumnilor lui de gorilă. Închipuie-ţi prin ce trecea Kelly. Închipuie-ţi. Biata Kelly! Sunt sigur că Scott a ucis-o. Nu i-ar fi fost greu s-o facă şi, fiind poliţist, ar fi ştiut şi cum să scape basma curată. Tocmai asta e problema. E poliţist. N-avea cum să facă greşeli, nu? S-a zis cu mine.

O asistentă intră relaxată în cameră. Răsfoieşte nişte foi prinse de un clipboard. Îmi aruncă o privire, observă că sunt treaz şi tresare.

— O, Doamne, v-aţi trezit!

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar ea vine repede la mine, spunându-mi să nu mă mişc. Umblă la maşinăriile la care sunt conectat şi apoi iese în grabă.

Câteva minute mai târziu, intră şeriful Stevens. E cam abătut. Se vede că nu e prea încântat de tot ce se întâmplă, dar nemulţumirea lui nu are legătură cu situaţia mea.

— Cum te simţi?

— Binişor.

— Uite care-i treaba. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Nu a fost în regulă şi vreau să ştii că ofiţerul Summers a fost suspendat, zice el, trecându-şi mâna prin păr.

— Ar trebui să fie la puşcărie!

— Ştiu că asta crezi, dar trebuie să ţii cont de faptul că tocmai i-a murit nevasta. Nimic nu-i scuză comportamentul, dar sunt sigur că-i înţelegi reacţia.

Sunetele aparatului de monitorizare a pulsului se înteţesc dramatic în timp ce încerc zadarnic să-mi stăpânesc furia.

— Nenorocitul ăla a omorât-o, n-am nicio îndoială!

Îmi ridic capul de pe pernă. Simt stropi de sudoare la rădăcina părului. Răsuflarea mi se precipită, inima îmi bate cu putere şi îmi tremură mâinile.

— Ia stai o clipă, domnule Morgan. Ce te face să crezi că Scott a avut de-a face cu moartea lui Kelly Summers? Era soţia lui şi a fost găsită în patul dumneavoastră, din casa dumneavoastră.

Nu o spune ca să mă contrazică. Vrea să mă descoasă. Îl interesează ipoteza mea, dar nu ştiu dacă, pe undeva, mă şi crede sau încearcă să mă întărâte.

— Ştia despre noi. Despre aventură. I-a trimis mesaje lui Kelly în noaptea în care a fost ucisă. A ameninţat-o. Era violent cu ea. Nu ştiu ce ştii tu despre el, dar nu e aşa cum îl crezi.

Stevens îşi trage un scaun lângă patul meu şi ia loc. Trage adânc aer în piept şi mă măsoară din priviri. Mă cântăreşte, încearcă să înţeleagă ce fel de om sunt. Vrea să afle adevărul – poate nu adevărul meu, dar adevărul situaţiei.

— Scott Summers nu a fost acuzat niciodată că ar fi comis acte violente, nici de către Kelly Summers, nici de către vreo altă persoană din oraş, spune el sec.

— Lui Kelly îi era prea frică să-l acuze de ceva. Voia să fugă. Acum ştiu de ce. Acum înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Scott e poliţist... Ştia că nu are cum să scape de el şi că el n-o să plătească niciodată pentru fărădelegile lui.

— Mie Scott nu mi-a plăcut niciodată, mărturiseşte şeriful.

— Ce?

Vreau să mă asigur că am auzit bine. De ce-mi spune asta? Ce caută aici? Îmi întinde o cursă? Sau chiar vrea să mă ajute? Nu înţeleg ce se întâmplă şi nici de ce mi se întâmplă tocmai mie.

— M-ai auzit bine. Ştiu că n-ar trebui să-ţi spun. Dar mie întotdeauna mi s-a părut că e ceva în neregulă cu Scott. Prea e americanul tipic, felul lui de a fi nu se împacă bine cu orăşelul ăsta. În plus, am învăţat că toată lumea are secrete şi că aceia care par buni sunt de regulă cei mai răi cu putinţă, spune el, rezemându-se de spătarul scaunului.

Nu ştiu ce să răspund. Nu rup tăcerea decât când îmi dau seama că am uitat de Sarah. A fost rănită în altercaţie sau cel puţin aşa mi s-a părut. Cred că sângele pe care i l-am văzut pe chip era al ei, dar ar putea tot aşa de bine să fi fost al meu.

— Cum se simte Sarah? E bine? A fost rănită?

— Sarah e bine. Are doar o tăietură mică la frunte, dar e o femeie foarte puternică. Nici măcar un bărbat de un metru optzeci n-o poate doborî, spune el cu un zâmbet.

Încuviinţez, ştiind că are dreptate.

— Unde e? Vreau s-o văd.

— I-am zis să se ducă acasă să se odihnească. Se întoarce mâine dimineaţă. Sper că nu-i o problemă.

— Sigur, nicio problemă.

— Uite, eu o să-l verific şi pe Scott, pentru că aşa e corect. Nu-s convins că tu eşti vinovatul, dar nu-s convins nici că eşti curat ca lacrima, zice el şi se ridică.

— OK, zic eu, pentru că asta e tot ce pot spune.

Ştie ce cred şi n-am de gând să pierd vremea încercând să-l conving că nu eu sunt criminalul. Ştiu că, până la urmă, probele sunt cele care contează; cel puţin asta am învăţat de la Sarah. Am încredere că o să reuşească să găsească dovezile necesare şi aproape că-mi vine să cred că şeriful o să-i dea o mână de ajutor.

— În faţa camerei tale e un poliţist de pază. O s-o aduc mâine pe Sarah să te vadă. O să-i dau eu de capăt, adaugă şeriful după o clipă de ezitare. Ai cuvântul meu.

Iese din cameră înainte să apuc să-i răspund.

16. SARAH MORGAN

Matthew m-a dus direct acasă. A încercat să mă convingă să nu preiau cazul. Zicea că fac o greşeală. Eu i-am spus că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Eram prea obosită să mă duc la birou, prea frustrată ca să mai am răbdare să-i explic lui Anne sau oricui altcuiva ce se întâmplă cu viaţa mea. Nici măcar nu cred că pot să dau ochii cu cineva. Sunt copleşită de prea multe sentimente – furie, frică, tristeţe, îngrijorare şi multe alte lucruri pe care nici nu le pot pune în cuvinte.

N-o să mai dureze mult până o să se afle. Presa o să sară imediat pe subiect. Cu reputaţia pe care o am eu în D.C. şi faptul că Adam e scriitor, e doar o chestiune de timp până când povestea o să devină publică. Ce-o să-i spun lui Anne? Colegilor mei? Clienţilor? Nu pot să mă gândesc la asta. Trebuie să-mi îndrept toată atenţia asupra lui Adam şi a cazului lui.

Toată ziua mi-am petrecut-o într-o stare de toropeală. Când în sfârşit mă dezmeticesc, trec totul în revistă – totul, adică informaţiile pe care le am cu privire la caz. Adam e, fără îndoială, suspectul principal. A avut mijloacele necesare, mobil şi ocazie – mai mult nici nu-i trebuie procurorului ca să construiască un caz împotriva lui şi să obţină o condamnare. Dar mai e şi Scott, iar întâlnirea mea cu el se potriveşte modului în care l-a descris Adam. E impulsiv şi se pare că nu e în stare să se controleze. În plus, mesajele pe care le-a pomenit Adam sunt destul de grăitoare. Şi el a avut mijloacele necesare şi mobil pentru crimă, dar întrebarea e: a avut şi ocazia? Iau un carnet de pe noptieră şi-mi fac câteva însemnări. Scriu „ocazie” şi încercuiesc cuvântul.

O mai exista şi altcineva care ar fi putut să comită crima? Kelly a fost victima, dar avea o aventură. Ce altceva mai făcea oare? Cu ce altceva se mai ocupa? O mai fi cineva care s-o fi vrut moartă? Scriu „Seth’s Coffee”. Trebuie să vorbesc cu colegii, clienţii şi cu oricine din anturajul ei.

Îmi sună telefonul. Nu recunosc numărul, aşa că ezit să răspund. E nouă seara, dar poate că mă sună Adam de la spital. Ar fi trebuit să mă întorc să văd cum se simte, dar Stevens m-a asigurat că e bine şi m-a îndemnat să mă duc acasă şi să mă odihnesc.

Ridic telefonul.

— Alo?

— Bună, Sarah, sunt şeriful. Am sunat să văd cum te mai simţi şi să-ţi spun că Adam e bine. Tocmai am plecat de la spital şi s-a trezit.

— Ce-a spus doctorul?

Nu mă interesează cum mă mai simt eu. Pentru Adam îmi fac griji.

— A spus că are o fractură facială, o contuzie superficială şi nişte vânătăi. Dar o să se facă bine. Am trimis documentele la compania noastră de asigurări, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu costurile spitalizării.

— Nu-mi pastă de costuri. Vreau doar să fie bine.

— Păi, e bine. Scuze că te-am deranjat, spune el, pregătindu-se să închidă.

— Stai.

E o urmă de panică în glasul meu. Nu vreau să închidă. Nu ştiu de ce, dar vreau să vorbesc cu el. Poate pentru că ştie prin ce trec. Poate pentru că a fost blând şi înţelegător cu mine, spre deosebire de toţi ceilalţi oameni de la secţie. Poate pentru că are un chip impenetrabil sau poate pentru că vreau să mă ajute – de fapt, nu doar vreau, ci am nevoie să mă ajute.

— Da? întreabă el, aşteptând răbdător răspunsul meu.

Pare să se agaţe de fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Cred că şi el vrea să vorbească cu mine.

— Mulţumesc, domnule şerif...

— Ryan, mă întrerupe el. Spune-mi Ryan.

— Ryan. Îmi cer scuze că am fost arţăgoasă cu tine. Ştiu că nu e nici pe departe vina ta şi că vrei să mă ajuţi. Mă străduiesc din greu să fac faţă la ce se întâmplă şi n-am vrut să-mi vărs nervii pe tine.

Îl aud oftând – nu ştiu dacă de uşurare sau de frustrare.

— Sarah. Nu te cunosc prea bine, dar... dacă Adam e vinovatul, treaba mea e doar să aflu adevărul şi să fac dreptate, aşa cum se cuvine. Asta rămâne valabil şi dacă Adam e

nevinovat. Sunt alături de tine, atât profesional, cât şi prieteneşte. Ce încerc să spun este că o să fiu alături de tine indiferent ce descoperim. Eu nu vreau decât să ajung la adevăr.

Cred că încep să înţeleg ce fel de om e şeriful şi ce urmăreşte. Şi, cu toate că remarca lui e cât se poate de deplasată şi nici prin cap nu mi-ar trece să-l încurajez, sunt măgulită. Mi-ar plăcea să-l pun la punct şi să-i zic cât de nepotrivit e ce mi-a spus, dar am nevoie de el. Am nevoie de ajutorul lui, aşa că nu pot să-l trimit la plimbare, dar o să am grijă ca relaţia noastră să rămână strict profesională.

— Mulţumesc, domnule şerif.

De data asta nu-mi mai cere să-i folosesc prenumele. A priceput mesajul. A înţeles că asta, orice ar fi chestia asta între noi, nu poate să ducă la nimic.

— Noapte bună, doamnă Morgan. Ne vedem mâine, la ora 11.00, aşa cum am vorbit.

— Noapte bună.

Închei convorbirea. Când să-l pun pe noptieră, telefonul vibrează, anunţându-mă că am primit un mesaj. E de la Matthew.

Îmi pare rău pentru ce am spus. Ai dreptate. Nu e treaba mea, dar să ştii că sunt alături de tine dacă ai nevoie. Următoarele câteva zile sunt foarte aglomerate pentru mine, dar o să trec să te văd imediat cum pot.

Ţin degetul apăsat pe mesaj şi, dintre reacţiile disponibile, selectez inimioara. Las telefonul din mână şi închid ochii, sperând că o să reuşesc să dorm în noaptea asta, dar ştiu foarte bine că n-o să pot.

17. ADAM MORGAN

După ce a plecat Stevens, m-am gândit s-o sun pe Sarah, dar nu pot. Cel puţin, nu deocamdată. Ştiu că e bine din punct de vedere fizic, dar nici nu pot să-mi închipui cât am răvăşit-o mental şi afectiv. Nu cunosc pe nimeni mai puternic decât Sarah, dar, la urma urmei, câte poate un om să îndure? Îmi vine să-i spun să renunţe la caz şi să angajez pe altcineva, pentru că nu merită aşa ceva. N-ar trebui să cureţe după mine.

Sigur, eu ştiu că n-am omorât-o pe Kelly, dar am avut o aventură, fără de care nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Cel puţin aşa cred. Poate că Scott ar fi omorât-o oricum pe Kelly, dar nu s-ar fi întâmplat la noi în casă şi eu n-aş fi fost implicat.

Sunt convins că Scott a făcut-o. Nu dau doi bani pe teatrul pe care l-a jucat azi şi pe bătaia soră cu moartea pe care mi-a dat-o; el a făcut-o. N-am nicio îndoială. Sper doar ca Sarah şi şeriful Stevens să poată s-o dovedească.

Închid ochii şi încerc să dorm, dar revăd iar şi iar nu doar întâmplările de peste zi, ci şi pe cele din ultimele şaisprezece luni. Îmi amintesc tot timpul petrecut cu Kelly. Încerc să nu, dar tot îmi amintesc. Îmi iubesc soţia, dar am iubit-o şi pe Kelly. Câteva lacrimi îmi alunecă pe obraji şi cad pe pernă. Ce am făcut? Ce naiba am făcut?

18. ADAM MORGAN

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI DEVREME

Tocmai se încheie o zi de scris, adică o zi în care n-am făcut altceva decât să stau în faţa unui ecran de calculator gol, bând whisky. Ochii mi-au obosit de cât m-am holbat la documentul Word alb. Dar, datorită whisky-ului, asta era tot ce simţeam.

Avusesem de gând să mă întorc acasă, din moment ce Kelly anulase întâlnirea pentru a treia oară săptămâna asta. Dar băusem prea mult ca să mă urc la volan, aşa că m-am hotărât să rămân şi să mai încerc o dată să mă apuc de scris mâine dimineaţă, cu mintea limpede. Am închis laptopul şi m-am dus în sufragerie, plimbând whisky-ul prin paharul de cristal. Am făcut focul şi am pus nişte muzică clasică. Tocmai mă pregăteam să-mi aleg din bibliotecă o carte în care să mă cufund pentru restul serii când deodată am auzit pe cineva bătând la uşă. M-am gândit că poate îmi face Sarah o vizită surpriză şi m-am bucurat că anulase Kelly întâlnirea.

Însă de cealaltă parte a uşii era Kelly, bătută rău. Pe faţă îi şiroiau lacrimile, care se amestecau cu sângele năclăit de la nas şi de pe buze. Ochiul drept îi era învineţit, iar părul ciufulit. Am rămas şocat când am văzut-o, iar ea aproape că s-a prăbuşit în braţele mele. Am dus-o înăuntru, în sufragerie, unde i-am învelit trupul înfrigurat cu o pătură.

— Cine ţi-a făcut asta, Kelly? am zis eu, aproape răstindu-mă de furie.

M-am grăbit să iau nişte gheaţă şi o cârpă din bucătărie. Ea plângea şi mai rău.

— Să chem poliţia?

I-am pus gheaţa pe ochiul tumefiat, iar cu cârpa i-am şters sângele de la nas şi gură.

— Nu... nu, nu face asta, m-a rugat ea pe când o ştergeam de sânge.

Am aşteptat până s-a oprit din plâns şi am văzut că e pregătită să-mi povestească. I-am adus un pahar de whisky şi mi l-am reumplut pe al meu. Avea să fie o noapte lungă. M-am

aşezat lângă ea şi am strâns-o în braţe, spunându-i că totul o să fie bine.

— N-o să se oprească niciodată, a zis ea într-un sfârşit, întrerupând tăcerea.

— Cine?

— Scott... soţul meu.

Am tras-o mai aproape. Ştiam că e căsătorită, dar presupusesem că are o căsnicie ca a mea, plicticoasă, lipsită de dragoste, obosită şi plină de indiferenţă... Nu mă aşteptam la asta. Credeam că mie îmi merge prost, dar lui Kelly îi era mult mai greu. Eu eram doar plictisit, dar ea era de-a dreptul în pericol.

— Te-ai dus la poliţie? am întrebat eu, luând o gură mare de whisky.

— Nu pot, a zis ea, dând din cap.

— De ce?

— Pur şi simplu nu pot.

Părea foarte iritată. Şi-a terminat băutura, iar eu n-am mai insistat. Privirea ei mi-a dat de înţeles că nu vrea să continui să discut despre asta.

— Ce pot să fac? am întrebat-o.

M-am ridicat şi ne-am mai turnat câte un pahar. Le-am pus pe măsuţa de cafea şi mi-am reluat locul pe canapea. Trăgând-o la mine în poală, am început s-o mângâi pe cap şi pe obraz. Mă vedeam cu ea de un an. Ţineam la ea. O iubeam. Voiam s-o salvez. Nu se putea ca asta să ne fie soarta. Pur şi simplu nu voiam să accept.

— Nu poţi să faci nimic. N-o să se oprească niciodată, a repetat ea, cu ochi goi şi lipsiţi de speranţă.

Credea sincer ce-mi spunea.

Nu puteam s-o las să se dea bătută.

— Pot să te ajut să scapi de el.

— Nu am unde să fug. O să mă găsească oriunde m-aş duce.

— O să fugim împreună... tu şi cu mine, am spus eu şi cred că eram sincer.

— Uneori mi se pare că doar moartea mă poate scăpa de el.

— Nu spune asta. De ce ai spune aşa ceva?

— Sunt unele lucruri pe care nu le ştii despre mine.

M-a fixat cu o privire pătrunzătoare. Apoi s-a uitat în altă parte, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia cuvintele înapoi.

— Ce nu ştiu despre tine? Te iubesc, Kelly. Altceva nu-mi mai trebuie să ştiu. Te iubesc şi vreau să te ajut. Spune-mi cum pot să te ajut.

— Nu cred că poţi. Scott are prea multă putere asupra mea.

— Cum aşa? Spune-mi, am insistat eu, ţinându-i mâna strâns într-a mea.

A tras aer adânc în piept şi s-a ridicat. Şi-a luat paharul şi l-a dat pe gât dintr-o singură înghiţitură. Pe urmă s-a întors spre mine şi şi-a descărcat sufletul, dezvăluindu-mi de ce avea Scott atâta putere asupra ei.

— Eu am mai fost căsătorită o dată şi, cu toate că ne iubeam, nu ne-am purtat întotdeauna frumos unul cu altul. Iar numele meu... nu e Kelly Summers. E Jenna Way. A trebuit să-l schimb după ce am fost acuzată că mi-aş fi ucis primul soţ. Nu l-am omorât.

A tăcut. Am strâns-o uşor de mână. S-a uitat la mine şi a continuat:

— Ne certaserăm în ziua aia, aşa cum făceam de obicei. Aveam o relaţie furtunoasă. Mai târziu în seara aia, când m-am întors acasă, l-am găsit mort. Fusese înjunghiat. Eu eram suspectul principal. Nu eu l-am omorât, îţi jur că nu. Îmi iubisem soţul, dar eram acuzată de crimă. O parte din probe s-au pierdut în timpul procesului, şi atunci acuzaţiile împotriva mea au fost retrase. M-a ajutat să scap, dar acum a devenit stăpân peste mine, aşa că de fapt nu sunt liberă. Încă plătesc pentru o crimă pe care n-am comis-o. Încă-mi ispăşesc sentinţa. Numai că nu într-o celulă de închisoare, ci cu Scott. Ştiu că lucrurile n-o să se termine cu bine pentru mine şi ştiu că n-o să fiu liberă decât dacă el dispare din peisaj, a încheiat ea, plecându-şi capul.

Încercam să-mi păstrez calmul pe când procesam ce-mi povestise. Nu ştiam ce să zic. Nu ştiam ce întrebări să-i pun şi, de fapt, nu ştiam nici dacă n-ar fi mai bine să nu zic nimic. Nu asta mă aşteptam să aud. Kelly ascundea o latură întunecată pe care nu puteam nici măcar s-o cuprind cu mintea. Credeam c-o cunoşteam pe femeia asta. Însă nu-i ştiam nici măcar numele adevărat. Cine era? Îşi ucisese oare soţul?

Tăcerea mea părea s-o neliniştească. Şi-a plimbat privirea prin cameră, după care şi-a îndreptat-o asupra mea. Bătea nervos din picior şi s-a răsucit pe canapea.

— Nu sunt un om rău.

A oftat prelung şi s-a ridicat, iar eu am crezut că vrea să plece. În ciuda lucrurilor pe care mi le spusese, nu voiam să plece. Voiam să înţeleg.

— Stai, am spus eu.

S-a oprit, iar eu m-am ridicat de pe canapea. Eram la doar câţiva centimetri de ea. Ochii i s-au luminat, datorită apropierii de mine şi pentru că spera să n-o las să plece pentru că nu avea unde să se ducă. M-am apropiat şi mai mult şi i-am dat părul după ureche.

— Eu te ştiu sub numele de Kelly, nu Jenna.

— Ştiu. Iartă-mă, m-a întrerupt ea.

I-am pus degetul pe buze ca s-o fac să tacă şi i-am spus că am nevoie să mă lase să termin. Mi-a făcut pe plac.

— Eu m-am îndrăgostit de Kelly, nu de Jenna. Pentru mine nu contează cine ai fost înainte. Nimic din ce ai făcut nu schimbă ce simt pentru tine. Anul ăsta a fost unul dintre cei mai buni din viaţa mea, şi asta datorită ţie. Prin ce treci tu, trec şi eu. Ce-ţi trebuie ţie îmi trebuie şi mie. Kelly, îţi promit că Scott n-o să-ţi mai facă rău niciodată.

Am sărutat-o uşor pe frunte. Şi-a ridicat ochii spre mine, iar speranţa îi revenise în priviri. S-a întins să mă sărute. Ne-am sărutat, iar ea a tresărit puţin din cauza buzei crăpate, dar nu s-a retras. Câteodată, merită să suferi puţin pentru plăcere.

19. SARAH MORGAN

Uşile liftului se închid, şi închid şi eu ochii o clipă, adunându-mi forţele. M-am îmbrăcat în aşa fel încât să arăt ca o femeie stăpână pe ea şi pe situaţie. O fustă scumpă şi o bluză strâmtă, nişte pantofi negri cu toc, marca Louboutin şi o haină croită la comandă. Am părul strâns într-o coadă înaltă şi azi-dimineaţă mi-am făcut un machiaj profesionist la un salon. Au reuşit să-mi mascheze vânătaia de pe frunte, dar tăietura încă e acoperită cu pansament. Trebuie să arăt ca o femeie care se ridică la înălţimea situaţiei. Trebuie să par puternică.

Uşile liftului se deschid, iar lângă ele mă aşteaptă Anne, cu o ceaşcă de cafea în mână şi un zâmbet compătimitor, dar încurajator.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Privirea îi zboară direct la bandajul de pe frunte.

— N-am nimic. Hai că putem vorbi în timp ce mergem.

Iau ceaşca de cafea şi trec iute pe lângă ea. Se grăbeşte să mă ajungă din urmă, nerăbdătoare să-mi facă pe plac şi să afle mai multe.

O pun la curent cu ce se întâmplă, ca să apuce să mobilizeze din timp resursele firmei pentru verificarea trecutului lui Kelly şi al lui Scott. Trebuie să ştiu tot. Pe culoare, observ că unii colegi şuşotesc între ei când mă văd trecând. Deocamdată nu cunoaşte nimeni detalii, pentru că nu a apărut nimic la ştiri, dar asta nu a împiedicat zvonurile se circule. Nu sunt genul care să anuleze întâlniri, să rateze termene la tribunal sau să dispară de la birou, aşa că nu mă surprinde că lumea vorbeşte.

Anne închide uşa biroului meu în urma noastră, iar eu mă aşez pe canapea.

— Sigur eşti bine?

— Da. Te rog să nu mă mai întrebi, i-o tai eu scurt.

— Scuze. Rezultatul cercetărilor legate de Kelly şi Scott Summers ar trebui să sosească până la sfârşitul zilei.

Se aşază în genunchi lângă măsuţa de cafea şi începe să împartă hârtiile în dosare.

— Ce zice lumea?

— Că ai avut o cădere nervoasă. Că te-a înşelat soţul.

— Pe-asta chiar că au nimerit-o, spun eu, dându-mi ochii peste cap. Bob a dat târcoale pe-aici?

— Încă nu. Luni dimineaţă s-a întors din concediu şi încă se pune la curent cu ce s-a mai întâmplat în absenţa lui.

— Bun.

— Crezi că e vinovat? mă întreabă Anne pe nerăsuflate.

— Nu ştiu...

Îmi aruncă o privire plină de teamă şi-mi dau seama că-i pare rău că a întrebat.

— Scuze.

— Nu-i nimic, Anne. Serios. Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Eram cu tine în oraş şi ne simţeam extraordinar, pentru ca în clipa următoare să mă pomenesc acasă şi să mi se spună că soţul meu e un criminal.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Ia stai! Ai spus că a venit târziu în noaptea aia şi că... ştii tu, aţi încercat să faceţi un copil. Nu-i ăsta alibiul lui?

— Potrivit raportului preliminar, Kelly a fost ucisă între 23.30 şi 00.15. Eu nu am putut să garantez că a fost acasă decât după ora 2.00, când m-am trezit.

— Iar noi am stat în oraş până la...

— Până după miezul nopţii, poate chiar ceva mai mult.

— Da, aşa e.

Anne se gândeşte. Îmi dau seama că încearcă să găsească ceva care să-mi fie de mai mult ajutor.

— Anne, te rog, nu-ţi bate capul cu asta. Nu e problema ta. M-ai ajutat deja mai mult decât poţi să-ţi închipui, îi spun zâmbind.

De emoţie, i se umezesc ochii. Se ridică şi îşi face vânt cu mâinile, ca să-şi usuce lacrimile. Vine spre mine, se aşază pe canapea şi mă strânge în braţe.

— Nu-mi mai spune să nu-mi fac griji pentru tine. Eşti cea mai bună prietenă a mea, Sarah. Aş face orice pentru tine. Să ştii că poţi să contezi pe mine, îmi şopteşte ea la ureche.

O îmbrăţişez şi eu.

— Mulţumesc, Anne. Însemni mult pentru mine.

Mă uit la ceasul de pe peretele din spatele ei şi îmi dau seama că trebuie să plec. Mă desprind din îmbrăţişare şi din priviri ne spunem că, orice-ar fi, o să ne ajutăm una pe alta şi că totul o să fie bine.

— Trebuie să mă văd cu şeriful Stevens.

Mă ridic şi încep să-mi adun lucrurile. Simt cum se schimbă ceva în atmosferă: uşa biroului e larg deschisă, ceea ce înseamnă că am un musafir. Mă întorc încetişor să văd cine e, dar de fapt, ştiu deja.

Primul indiciu a fost parfumul, a trădat-o izul de Chanel no. 5, atât de clasic, atât de previzibil. La asta se adaugă costumul monocrom care-i complimentează silueta încă zveltă. Nimic din personalitatea ei nu se poate ghici din ţinuta care, totuşi, luată ca atare, îţi spune tot ce trebuie să ştii despre ea. Are trăsături aspre, pe care şi le întreţine cu ajutorul vizitelor regulate la un cabinet de chirurgie estetică, unul care face o treabă aşa de bună, încât numai un ochi expert şi-ar putea da seama că există intervenţii. Apariţia îi e completată de ţăcănitul pantofilor ei negri cu toc, marca Manolo Blahnik (niciodată Louboutin, „roşul e prea ţipător”), care îmi dau de veste că e aici şi e gata să primească atenţia care i se cuvine, adică toată atenţia.

— Bună, Sarah, mă salută Eleanor şi, fără să aştepte o invitaţie, vine deja spre mine. Mă bucur să te văd.

Când ajunge în dreptul meu, îşi depărtează braţele şi, cu toate că ne îmbrăţişăm, de-abia ne atingem.

— Ai ajuns repede, Eleanor, îi zic eu.

Puţin cam prea repede. Speram să mai treacă o zi sau două până să mă onoreze cu prezenţa ei.

— Fireşte, doar e vorba de fiul meu.

Aer un aer superior şi îşi ridică la piept poşeta neagră Chanel, un model clasic, apoi ia loc în faţa biroului meu.

— Ce drăguţ e biroul tău, spune ea, uitându-se în jur.

Remarca e în cel mai bun caz dispreţuitoare. Mă aşez la birou.

Din prag, Anne ridică din sprâncene şi iese din birou mergând cu spatele. E clar că Eleanor n-are de gând s-o salute.

— Ia zi-mi, ce a păţit Adam?

Se aşază picior peste picior şi-şi pune palmele pe genunchi.

Lui Eleanor n-o să-i placă deloc ce o să-i spun, în ochii ei, Adam e perfect. E tot ce i-a mai rămas de la răposatul ei soţ. Tatăl lui Adam a fost administrator de fonduri de investiţii şi a murit subit acum cinci ani, în urma unui infarct. Au zis că din cauza obiceiurilor alimentare proaste şi a stresului de la locul de muncă, dar mie îmi place să cred că a avut şi Eleanor contribuţia ei. E o femeie foarte solicitantă. Cu toate astea, de

dragul acestui caz, o să las deoparte animozităţile dintre noi şi o să îndur cu stoicism fiecare insultă, remarcă sarcastică şi comentariu arogant.

— Adam e suspectat de crimă...

— Imposibil! mă întrerupe Eleanor. Băiatul meu n-ar face niciodată aşa ceva!

N-are sens să mă cert cu ea. Mulţi părinţi sunt orbi când vine vorba de copiii lor. Până şi Ted Bundy şi Jeffrey Dahmer au avut părinţi iubitori, care nu bănuiau ce demon zace în copiii lor.

— E suspectat că şi-a ucis amanta.

Am privit-o drept în ochi, sperând c-o să înţeleagă ce spun, sperând c-o să priceapă că Adam nu e aşa de lipsit de defecte cum îl credea ea. Poate că o să reuşească să fie obiectivă în privinţa asta.

Mijeşte ochii o clipă, după care trăsăturile i se destind.

— Te-a înşelat? întreabă ea.

Era clar asta din tot ce-am spus mai devreme, dar sunt sigură că mă întreabă doar ca să mă facă s-o zic cu voce tare.

Încuviinţez.

Îşi întoarce privirea în altă parte şi îşi ridică bărbia. Aş zice că stă cu nasul pe sus, dar ea e mereu cu nasul pe sus. Eleanor oftează.

— Ei bine, aş vrea să-l văd. Vreau să aflu de la Adam.

Îşi întoarce din nou privirea spre mine, încuviinţez din nou.

— E la spitalul din Prince William County.

— Cum? De ce?

— A fost implicat într-o altercaţie ieri seară, la secţia de poliţie, explic eu.

Nu vreau să-i dau mai multe detalii.

— Bietul meu băiat! De ce nu mi-ai spus de la început?

Anne bagă capul pe uşă.

— Sarah, trebuie să pleci dacă vrei să ajungi la timp la întâlnirea cu domnul şerif Stevens.

— Şeriful? De ce nu te duci să-l vezi pe Adam? mă întreabă Eleanor.

Mă ridic. Se ridică şi ea, punându-şi geanta pe umăr cu un gest melodramatic.

— Mă duc să văd locul crimei, iar pe urmă o să merg la Adam, zic eu, continuând să-mi strâng lucrurile.

— Vin cu tine.

Nu e o propunere, ci o poruncă.

— Nu poţi. E locul unei crime. Mai bine du-te să te faci comodă, mănâncă ceva şi îţi scriu eu mai încolo, îi spun, punându-mi geanta mare pe umăr. Poate să te ajute Anne.

— N-am nevoie de ajutor, răspunde Eleanor sfidător.

— Bine, dar eu trebuie să plec. Vorbim mai târziu. Eleanor.

Pornesc iute spre uşa biroului.

— Nu ştiu dacă mai reuşesc să mă întorc azi la birou, îi spun eu lui Anne în trecere, o să te sun.

— Da, da. Du-te liniştită. Am eu grijă de tot, zice Anne.

— Ne vedem mai încolo, Sarah, îmi strigă Eleanor din spate şi pe urmă nu mai aud decât ţăcănitul tocurilor ei.

*

O oră mai târziu, opresc maşina în faţa casei de vacanţă. Autoturismul şerifului e parcat pe alee, iar el stă sprijinit de portieră, îmbrăcat în cămaşa uniformei sale şi în blugi. Are nişte ochelari tip aviator şi ţine în mână un dosar. Când îmi vede maşina, zâmbeşte. Parchez în spatele lui şi cobor.

— Bună dimineaţa, doamnă Morgan.

Am trecut iar la formalităţi. Tot mă întreb de ce se poartă frumos cu mine. Crede oare că Adam e nevinovat? Îi e milă de mine? Sau are vreun alt motiv pentru a juca rolul poliţistului bun?

— Bună dimineaţa, domnule şerif Stevens.

Îmi strânge mâna şi constat că i-a transpirat palma, deşi vremea e răcoroasă. Ce-l nelinişteşte? Oare ştie ceva?

— O să aruncăm o privire, iar dumneavoastră să-mi spuneţi dacă observaţi ceva ieşit din comun, spune el, luând-o înainte.

Pornesc în urma lui, puţin temătoare. N-aş observa nimic nelalocul lui nici dacă ar fi ceva de observat, fiindcă rareori vin aici. Asta era în principiu casa lui Adam. Însă nu-l contrazic. Sunt sigură că poliţiştilor le-au scăpat unele lucruri şi pun pariu că măcar în privinţa asta pot să dau o mână de ajutor.

Şeriful se întoarce spre mine şi-mi întinde dosarul pe care-l avea în mână.

— Era să uit. Iată rezultatele autopsiei şi ale testelor de ADN. încă verificăm istoricul convorbirilor telefonice şi mai avem de examinat nişte probe.

Încuviinţez, deschizând dosarul din mers. Mă împiedic de prima treaptă a verandei, pentru că sunt cu nasul în raport.

Şeriful Stevens mă prinde şi mă ajută să urc pe verandă. Privirile ni se întâlnesc. Suntem la doar câţiva centimetri unul de altul. Gâfâi uşor. El respiră calm. Mă întreabă dacă m-am lovit şi-i spun că nu. Fac un pas în spate şi-mi îndrept fusta în timp ce el se apleacă să adune hârtiile.

— Vrei să iei loc şi să citeşti materialele înainte să intrăm?

Îmi face semn spre banca de pe verandă, încuviinţez, ştiind că ar trebui să mă uit peste raport înainte să încerc să analizez locul faptei. Mă aşez şi încep să parcurg raportul.

— Kelly Summers consumase Rohypnol?

— Da.

Şeriful se plimbă de colo colo pe verandă. Nu-i place să stea locului.

— Ciudat. Şi Adam? întreb, ridicându-mi privirea spre el. Luase şi el?

— Nu, zice şeriful fără ezitare.

— Aţi luat probe?

— Aşa cred, dar o să mai verific o dată la laborator.

Mai dau câteva pagini şi mă opresc la una care-mi reţine atenţia. Parcurg textul în diagonală şi îmi scapă un oftat de frustrare.

— Era însărcinată?

Mă uit la şerif. E vizibil stânjenit şi pare supărat. Se adună repede, ca să nu se observe că informaţia asta îl afectează. Presupun că ar tulbura pe oricine. O femeie şi copilul ei nenăscut, înjunghiaţi mortal. Într-un sfârşit, încuviinţează.

— În patru luni. Procurorul vrea să schimbe încadrarea juridică a faptei în omor calificat şi, dată fiind brutalitatea crimei, o să ceară pedeapsa cu moartea.

Crede că nu ştiam asta, dar orice avocat competent ar face deducţia imediat.

— Adam era tatăl copilului?

Şeriful îşi fereşte privirea. Nu vrea să-mi spună, dar mi-a spus-o deja.

— Da.

Pare că ar vrea să adauge ceva, dar nu mai zice nimic. Îşi înghite vorbele şi începe din nou să se plimbe de colo colo. Ar da orice să fie în altă parte în clipa asta. Nu-mi vine să cred că Adam a lăsat-o pe femeia asta însărcinată. Ştia? Mi-o ascundea? Kelly voia bani de la el sau avea de gând să-mi spună? Eram

sigură că Adam n-ar putea să facă aşa ceva, dar acum nu mai sunt aşa de convinsă. Ce naiba era în capul lui?

Stevens se opreşte şi se sprijină de stâlpul verandei, îi simt ochii aţintiţi asupra mea.

— O să mă duc să iau o cafea, ca să te las să parcurgi toate informaţiile şi să termini de citit. Vrei şi tu o cafea?

Nu-mi ridic privirea. Citesc mai departe.

— Da. Neagră, te rog.

Studiez cu mare atenţie documentele.

— OK. Mă întorc imediat. Te rog să nu intri fără mine.

— În casa mea? spun eu cu tupeu.

El coboară treptele verandei, oftând. Îmi ridic ochii din hârtii şi îl privesc cum se îndepărtează. De-abia acum observ cât de bine arată. Înalt, cu umeri laţi şi o cămaşă proaspăt apretată. În ciuda defectelor lui şi a figurii obosite, e greu să nu-l găseşti atrăgător.

— N-o să intru în casa mea fără tine.

Se uită peste umăr, zâmbind uşor, şi încearcă să alunge stânjeneala care pluteşte în aer.

— Mă bucur, n-aş vrea să trebuiască să te arestez şi pe tine. Se pare că e trăsătură de familie.

Chicoteşte şi apoi clatină din cap, dându-şi seama ce nereuşită a fost gluma. Continui să răsfoiesc raportul mai departe, dându-mi ochii peste cap.

Şeriful nu lipseşte mai mult de douăzeci de minute, iar eu am terminat de parcurs informaţiile până se întoarce el. Kelly Summers a murit din cauza loviturilor de cuţit. Luase Rohypnol şi avea o alcoolemie de 0,16, de două ori peste limita legală pentru condus. Avea vânătăi pe spate, umăr şi şold, cauzate cu cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte să fie ucisă. Pielea de sub unghii are ADN-ul lui Adam. În vagin, anus şi gură s-au găsit urme de spermă şi, potrivit rezultatelor testelor ADN, îi aparţine lui Adam. Cu toate astea, în vagin i s-au mai găsit alte două ADN-uri în afară de cel al lui Adam.

Şeriful se apropie şi-mi întinde o cafea. Ia liniştit o gură din cafeaua lui şi se aşază pe bancă, la doar câţiva centimetri de mine. Admiră priveliştea de pe verandă, uitându-se la veveriţele care aleargă de colo colo şi la bogăţia de frunze arămii, care în curând or să cadă din copaci.

— Ce-ai aflat? zice el, după ce mai ia o gură de cafea.

Închid dosarul şi-l las lângă mine pe bancă, sorbind din cafea.

— În vaginul ei s-au mai găsit două urme de ADN. Le-aţi verificat să vedeţi ale cui sunt?

— O să primim o mostră de ADN de la Scott în după-amiaza asta şi presupun că o să coincidă cu unul dintre ADN-urile găsite, dar asta nu dovedeşte decât că a făcut sex cu nevastă-sa.

— Şi celălalt ADN?

— Sperăm să aflăm mai multe din istoricul convorbirilor telefonice. Poate se vedea cu altcineva. Poate a fost violată şi violatorul e adevăratul criminal. Nu suntem siguri.

— Să se vadă cu altcineva?

— Şi pe noi ne-a surprins al treilea ADN, comentează el, întorcându-se spre mine cu o sprânceană ridicată.

— Tu ce crezi? îl întreb, rezemându-mă de speteaza băncii.

Se sprijină şi el, relaxându-se.

— Ei bine... înainte să găsim cel de-al treilea ADN, credeam că ştim cine e făptaşul. Dar acum nu prea mai cred că Adam e criminalul. Drept să spun, nu prea putea să fie Adam nici înainte de rezultatele testelor ADN.

— De ce?

— Era prea uşor.

— Cum adică prea uşor?

— Prea uşor. Adam, un scriitor cu reputaţie bună şi cu studii superioare, îşi ucide amanta în propria-i casă. N-are niciun sens. Asta dacă nu cumva a ucis-o din greşeală. Dar nu văd cum ar putea cineva să înjunghie un om de treizeci şi şapte de ori din greşeală.

— Nu cred că Adam e criminalul, îi spun eu cu sinceritate. Deşi, în sinea mea, nu pot fi sigură, adaug oftând.

Stevens se încruntă.

— Cum adică nu poţi fi sigură?

— Cum ziceaţi şi dumneavoastră, dacă a fost din greşeală, iar Adam a încercat să-şi acopere urmele făcând să pară că a fost o crimă comisă cu intenţie de altcineva? Sau dacă şi-a pierdut cunoştinţa şi nu-şi mai aduce aminte că a omorât-o?

— Nu e exclus, spune el, frecându-şi bărbia.

— Trebuie să-l văd şi să aflu în amănunt ce s-a întâmplat în noaptea aia. Intervenţia lui Scott ne-a întrerupt brusc discuţia preliminară. Deocamdată, tot ce ştiu este că Adam e singurul

care avea şi mijloacele necesare, şi mobil, şi prilej. Poate că mobilul lui era faptul că Kelly îl ameninţa c-o să-mi spună mie sau poate că voia să-l părăsească sau să facă avort.

O maşină de poliţie intră pe aleea din faţa casei, zdrobind sub roţi frunze moarte şi ţărână uscată. Opreşte pe iarbă lângă şeriful Stevens, marcându-şi teritoriul. Din ea coboară Hudson. Cu uniforma şi ochelarii lui de soare, arată ca o figurină G.I. Joe.

— Ce faci aici, Hudson? îi strigă Stevens.

Se ridică de pe bancă şi se îndreaptă spre treptele verandei. Hudson face câţiva paşi spre el şi-şi încrucişează braţele peste piept, ca şi cum chiar ar fi venit pur şi simplu ca să-şi facă treaba de poliţist. Deşi nu e foarte clar cine de aici ar avea nevoie de protecţia poliţiei.

— Am vrut doar să văd dacă ai nevoie de ajutor.

Hudson aruncă degajat o privire în jur, după care se uită la şerif.

— Nu am, spune şeriful scurt.

— Te deranjează dacă aştept aici? insistă Hudson, sprijinindu-se de capota maşinii.

— N-ai decât.

Şeriful se întoarce la mine în timp ce Hudson îşi dă jos ochelarii de soare şi se uită cu ochii mijiţi... cred că la mine.

— Eşti gata să intri? mă întreabă Stevens.

Încuviinţez, iar el mă ajută să mă ridic de pe bancă.

Intră pe uşa din faţă, strecurându-ne pe sub banda care delimitează locul crimei. Înăuntru e o linişte desăvârşită. Sunt multe lucruri împrăştiate, cu siguranţă în urma percheziţiei făcute de poliţie.

Las cafeaua şi dosarul în bucătărie. Mă uit în jur, încercând să văd dacă e ceva nelalocul lui. Bucătăria pare bine întreţinută, în ciuda bufetelor şi a sertarelor lăsate deschise.

În sufragerie, covorul din blană de urs e îndoit. Pernele decorative de pe canapea şi păturile sunt pe jos, dar în rest totul e la locul lui, chiar şi cărţile din biblioteca ascunsă în firida din perete. Toate sunt aşezate bine pe rafturi şi puse cu cotorul în afară. Mă uit la bar şi observ carafa de whisky cu capacul scos.

— Aţi testat băutura? întreb eu, arătând spre ea. Şeriful vine din bucătărie în sufrageria deschisă.

— Din câte ştiu eu, nu. Pentru ce ar trebui testată?

Mai face câţiva paşi şi se opreşte lângă mine.

— Dacă s-au găsit urme de Rohypnol în organismul lui Kelly, poate că aşa au ajuns acolo.

Pun capacul carafei. Şeriful îşi freacă bărbia.

— Bună observaţie, spune el. După ce terminăm, o să-l pun pe Hudson să mai treacă o dată pe aici.

Scoate din buzunar un pix şi un carneţel şi-şi face câteva însemnări.

Încuviinţez şi mă duc în dormitor. Patul e nefăcut. Cearşafurile, odată albe, acum au pete maronii şi roşietice, îmbibate până la saltea, iar alături, pe podea, e o baltă de sânge uscat. Mirosul de fier şi putrefacţie mă izbeşte. Îmi acopăr nasul, încercând să respir pe gură. Mai fac câţiva paşi şi mă opresc în dreptul patului.

Şeriful e chiar în spatele meu. Îi simt răsuflarea pe ceafă.

— Eşti OK?

Dau din cap în semn că da. Nu sunt convingătoare, pentru că de fapt nu mi-e bine. Nimic din ce văd nu e OK. Cum de-a putut Adam să-mi facă aşa ceva? Ce naiba era în capul lui? Oare avea de gând să mă părăsească? M-ar fi părăsit dacă Kelly mai era în viaţă? Furia pune stăpânire pe mine şi răbufneşte sub formă de lacrimi. Nu plâng când sunt tristă. Plâng când sunt furioasă. Mă întorc spre Stevens. Îmi vede lacrimile şi mă strânge imediat în braţe ca să mă aline. Mă mângâie pe spate cu o mână şi cu cealaltă mână pe ceafă. Stăm aşa câteva minute. Datorită lui, o parte din furie mi se risipeşte. Stevens mă face să simt că totul o să fie bine. Că lucrurile pot să meargă spre bine. Mă bucur că am uitat ce se cuvine, fie şi numai pentru o clipă.

— Să mergem.

Mă conduce afară din dormitor.

Înapoi în sufragerie, mă uit din nou în jur şi privirea îmi cade pe biroul lui Adam. E în dezordine, sertarele sunt trase, iar scaunul e răsturnat. Îmi trec mâinile peste lemnul de cireş. Îmi vine în minte ziua în care l-am surprins pe Adam cu acest cadou. A fost chiar după ce a semnat contractul pentru prima carte. Eram extraordinar de mândră de el şi nu-l văzusem niciodată mai fericit. Amintirea mă face să zâmbesc şi gândul îmi fuge la relaţia noastră de dinainte să se întâmple nenorocirea asta. Deodată, îmi amintesc ce mi-a plăcut la biroul ăsta, ce m-a făcut să-l aleg. Îmi trec mâna peste blat, oprindu-mă la panoul din dreapta. Îl împing. Scoate un mic sunet şi sub el apare un

compartiment ascuns, înăuntru sunt un pistol şi un plic mare. Pistolul nu mă surprinde. Ştiam că e acolo. Adam îl cumpărase la scurtă vreme după ce luaserăm casa. Pentru protecţie – deşi iată că se dovedise inutil. Plicul e cel care mă nelinişteşte.

— Măi să fie! N-aş putea să spun că l-am fi găsit şi noi, comentează şeriful de lângă mine.

Dau să ridic plicul.

— Stai, mă opreşte Stevens.

Scoate o pereche de mănuşi, pe care mi le întinde. După ce mi le pun, îmi face un semn din cap, dându-mi voie să continui. Iau plicul şi îl deschid fără grabă, scoţând din el o fotografie de 13 centimetri pe 18. E o poză cu Adam şi Kelly, cu vila în fundal şi lacul în faţă. El poartă boxeri. Ea e în chiloţi tanga, dar cu bustul descoperit. Adam îi acoperă sânii cu trupul lui. Ea stă cu picioarele încolăcite în jurul lui. Mâinile lui sunt pe fundul ei, iar ale ei pe după gâtul lui Adam. Buzele le sunt unite într-un sărut pătimaş. Par fericiţi.

Şeriful tuşeşte stânjenit. Scoate o pungă pentru dovezi şi pune cu grijă pistolul înăuntru. Dau să bag fotografia înapoi în plic, dar mă opresc instinctiv. Cineva a făcut fotografia asta, iar Adam şi Kelly nu par să fi ştiut că sunt fotografiaţi.

Întorc fotografia pe partea cealaltă şi văd că pe verso stă scris cu carioca „PUNE-l CAPĂT, ALTFEL O S-O FAC EU”. Mă întorc spre şerif, căscând ochii.

— Lucrurile tocmai au devenit de o mie de ori mai complicate, mormăie el, clătinând din cap.

— Cineva ştia despre relaţia lor. Asta e o ameninţare. Dovedeşte că nu Adam e criminalul, spun eu cu entuziasm. E foarte important. Întăreşte îndoiala rezonabilă.

— Să nu ne lăsăm luaţi de val. Dar recunosc că e în favoarea lui Adam.

Bag fotografia înapoi în plic. Şeriful pune plicul într-o pungă de dovezi.

— O să verificăm dacă sunt amprente pe ea.

— Nu faceţi şi o expertiză grafologică?

— Ar trebui să avem cu ce să comparăm scrisul, spune el, ridicând o sprânceană.

— Aşa e.

M-am pripit. Trebuie s-o iau mai încet şi să gândesc totul pe îndelete. „Ia stai! Dacă fotografia era ascunsă... Înseamnă că

Adam ştia de ea. Adam trebuie s-o fi pus în compartimentul biroului”.

— Eşti gata? zice şeriful, pornind spre uşa de la intrare.

Încuviinţez şi iau dosarul de pe bufetul din bucătărie în drum spre ieşire.

Afară, Hudson încă stă rezemat de maşină.

Şeriful încuie casa şi se întoarce spre mine, trimiţându-mi o privire de consolare. Îmi plec capul. Mi-a fost greu să-l văd pe Adam fericit cu Kelly. Trebuia să fie fericit cu mine, nu cu altă femeie. Stevens îşi pune mâinile pe umărul meu şi mă mângâie pe braţ. E cu totul deplasat, dar e plăcut, îmi aduce alinare.

— Te-ai descurcat minunat. O să pun pe cineva să analizeze whisky-ul şi o să trimit fotografia la laborator...

— Hei! Ce faceţi voi acolo? Mai e cumva o aventură de care ar trebui să ştim? strigă Hudson de lângă maşină.

Are un zâmbet larg pe faţă şi plescăie enervant pe când îşi mestecă guma, ca să scoată şi mai mult în evidenţă comentariul îndrăzneţ.

Remarca lui mă aduce brusc înapoi la realitate şi deodată mai multe întrebări îmi vin în minte. Profesionalismul ia locul empatiei, iar noi ne reluăm rolurile de până atunci. De o parte, avocatul apărării. De cealaltă parte, poliţia care pune piedici.

— Nu facem nimic, Hudson. Prezenţa ta aici nu a fost nici necesară, nici solicitată şi e cel puţin suspectă. Aşa că vezi-ţi mai departe de patrularea perimetrului propriei maşini, i-o trânteşte şeriful, îndreptându-şi spatele.

— Şi arma crimei? întreb eu, fără să-l iau în seamă pe Hudson.

Îmi îndrept din nou atenţia asupra faptelor.

— N-am găsit-o. Am făcut percheziţii în ambele case şi în pădure, în jurul casei, dar a fost în zadar.

Şeriful îşi lasă mâinile pe lângă corp şi se mută stânjenit de pe un picior pe altul, neştiind cum să pună capăt scurtului nostru moment de afecţiune.

— Ştiţi ce cuţit a folosit criminalul?

— Am dedus că ar fi un mic cuţit de bucătărie, un cuţit de buzunar sau un deschizător de scrisori. Mai facem nişte teste ca să restrângem variantele. Dar probabil că n-o să găsim arma crimei.

Dau uşor din cap. Am nevoie să vorbesc cu Adam. Ştie oare că Kelly era însărcinată? Ştia de la bun început?

— Ar cam trebui să plec. Trebuie să trec pe la spital să văd cum se simte Adam.

Plec de lângă Stevens şi pornesc spre maşina mea, aruncând o privire scurtă spre Hudson.

Îmi zâmbeşte şi mă salută cu un semn din cap.

— Pe curând, zice el cu un aer prietenos, dar vorbele lui sună mai degrabă a ameninţare.

Îi răspund cu un zâmbet scurt şi reţinut, atât cât să nu par neprofesionistă.

— Sarah, strigă şeriful Stevens după mine.

Mă opresc şi mă întorc cu faţa spre el. Coboară treptele verandei şi se duce la maşina lui, unde se opreşte.

— Adam e în drum spre închisoare, unde o să stea în arest, mă anunţă el, deschizându-şi portiera. Dacă vrei, poţi să vii după mine.

20. ADAM MORGAN

Stau întins în pat, îmbrăcat în uniforma deţinuţilor, cu pantaloni de bumbac şi bluză portocalie. Se pare că n-au prea multă îngăduinţă pentru un pacient suspectat că ar fi omorât o tânără. M-au bandajat repede şi, după ce m-au ţinut sub observaţie o singură noapte, m-au trimis aici. *Aici,* adică într-o cămăruţă îngustă cu două paturi, un veceu şi o chiuvetă, toate împrejmuite de beton şi bare de oţel. N-ar trebui să fiu aici. N-am ce căuta aici.

Un gardian bate cu bastonul în grilajul celulei mele ca să-mi spună că pot să ies în camera comună. Descuie uşa, iar eu îl urmez pe un culoar până într-o încăpere cu nişte mese şi scaune şi un televizor într-un colţ. Mai sunt doar câţiva deţinuţi aici, oraşul fiind mic, iar închisoarea nefiind foarte bine dotată. Pe doi îi găsesc jucând cărţi la o masă, iar al treilea citeşte o carte singur, la altă masă. Primii doi îşi ridică privirile când intru şi schimbă în şoaptă nişte vorbe între ei. Cel de-al treilea nu-şi scoate nasul din carte. „Pesemne e o carte bună. Probabil nu una dintre ale mele”.

Iau loc la masa de lângă televizor şi mă instalez acolo, sperând să mai uit de gânduri cu ajutorul vreunui serial prost. N-am noroc, pentru că programul obişnuit e întrerupt de un buletin de ştiri special. Un reporter se află în faţa casei mele de vacanţă şi zice la microfon: „O crimă odioasă a tulburat liniştea micuţului oraş Brentsville. Kelly Summers, o tânără de 27 de ani, soţia ajutorului de şerif Scott Summers de la secţia de poliţie locală, a fost găsită moartă ieri dimineaţă, la primele ore, de menajera Sonia Gutierrez. Conform rapoartelor poliţiei, a fost înjunghiată cu bestialitate. Pentru că investigaţia e încă în desfăşurare, poliţia nu a dat publicităţii numele suspectului principal. Dacă aveţi vreo informaţie legată de moartea lui Kelly Summers, contactaţi autorităţile locale”.

Îmi plec capul, copleşit de ruşine şi jenă. Auzi, cică n-au dat publicităţii numele suspectului principal. Pe bune acum! „Că doar filmaţi în faţa casei mele. Cum a putut să se întâmple asta?” Suspectul principal ar trebui să fie Scott, nu eu. Nu mă

interesează ce indică dovezile, sunt nevinovat. N-aş face niciodată aşa ceva. De ce nu vrea nimeni să mă creadă?

— Morgan, mă strigă un gardian din spate. Ai un vizitator.

Mă ridic şi-mi târşâi picioarele pe podea, urmându-l. Gardianul deschide uşa şi în cămăruţa pentru vizite o găsesc la masă pe Sarah. Jumătatea ei de masă e acoperită de carnete şi hârtii. Gardianul închide uşa în urma mea.

— Sarah, cât mă bucur să te văd! Trăiesc un coşmar.

Aş vrea s-o strâng în braţe şi s-o sărut.

Ea îşi ridică privirea spre mine şi-mi zâmbeşte reţinut. Pricep mesajul şi mă aşez de partea cealaltă a mesei. Sarah îşi face nişte însemnări şi răsfoieşte câteva hârtii.

— Mi-au spus că te-au externat.

— Da.

Ştiu că nu vrea un răspuns mai elaborat.

— Trebuie să vorbim despre noaptea în care Kelly a fost ucisă.

Îşi deschide un carnet la o pagină albă şi lipeşte vârful pixului de hârtie. Îşi ridică din nou privirea spre mine şi de-abia acum vede cum îmi arată rănile după bătaia primită de la Scott. Ochiul drept îmi e complet închis. Pielea are pete vineţii, negre, galbene şi roşii.
Obrazul stâng e umflat şi plin de copci. Am buzele sparte în mai multe locuri, iar dinţii îmi sunt pătaţi de parcă tocmai aş fi băut o sticlă de vin, din pricina sângelui care mi s-a adunat în gură.

Văd în ochii ei o urmă de părere de rău, pentru că şi-a spus probabil, preţ de o clipă, „Bietul meu soţ”, dar nu durează decât o fracţiune de secundă, după care privirea ei devine sfredelitoare.

„Oare la ce se gândeşte acum? De ce mă ajută?”

— Ce vrei să ştii? o întreb eu, rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Totul, zice ea cu ochi mijiţi.

Înţeleg că, în calitate de avocat, are nevoie să ştie tot, dar ca soţie a mea, n-ar trebui să fie nevoită să audă astfel de lucruri. Poate însă că Sarah chiar vrea să ştie. Vrea să ştie cât de dezgustător şi mârşav sunt.

— Eşti sigură?

„Pentru că eu unul nu mai sunt aşa de sigur că asta a fost o idee bună”.

Îşi trânteşte pixul pe masă şi mă săgetează cu privirea.

— Adam, ţi-am spus şi ieri. Trebuie să fii perfect sincer cu mine. Infidelitatea ta nu contează, nici ce mi-ai făcut mie.

— OK. Doar că nu vreau să te rănesc, îi spun eu, vrând s-o iau de mână.

— M-ai rănit deja, răspunde, retrăgându-şi mâna, îşi ia pixul şi notează în carnet ziua şi ora.

— La ce oră a ajuns Kelly Summers la casa de vacanţă?

— Puţin după ora cinci seara.

— Povesteşte-mi cu lux de amănunte ce s-a întâmplat după ce a sosit.

Îi spun totul: că am băut whisky, am făcut sex de mai multe ori, că am fost dur cu ea în timpul sexului, că mi-a plăcut foarte mult, că şi lui Kelly i-a plăcut foarte mult, că nu se mai sătura şi-mi cerea fără cuvinte să nu mă opresc, că am plecat de lângă ea în toiul nopţii, îi spun de biletul pe care l-am lăsat, îi spun absolut tot.

Sarah nu-şi trădează sentimentele prin nimic – prin niciun gest, sunet sau comentariu. Nu-mi arată prin nimic cât de mult mă urăşte. Dar asta mă face să mă întreb: „Oare îi pasă? Îi pasă că o înşelam? Sau poate că încearcă doar să nu se piardă cu firea, să se poarte ca un avocat?” Nu-mi dau seama. Nu reuşesc să-i interpretez expresia de pe chip. E soţia mea, şi totuşi, în clipa asta, nu o cunosc. Se uită la mine cu răceală. Mişcările îi sunt aproape maşinale. Ochii îi sunt limpezi.

— Ia stai aşa, zice ea, încercuind ceva pe hârtie şi smulgându-mă din gândurile mele. La ce oră aţi adormit?

— Nu ştiu.

Încerc să-mi aduc aminte, dar nu-mi amintesc să mă fi culcat sau să fi fost obosit. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am făcut sex cu Kelly.

— Nu ştii la ce oră ai adormit? mă întreabă ea din nou.

— Probabil că am căzut frânţi după sex.

Nu am un răspuns mai bun. Chiar nu ştiu.

— Există vreun interval de timp pe care nu ţi-l aminteşti din noaptea aia? spune ea, iscodindu-mă cu privirea.

— Aşa se pare, zic eu, dând din umeri.

— Aşa se pare? Eşti acuzat de crimă şi ţie „ţi se pare”? Îţi baţi joc de mine, Adam?

Îşi lasă pixul să cadă pe hârtie şi-şi masează tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Ce naiba ai vrea să spun?

— Nu ştiu. Dar nu o să dea deloc bine că nu-ţi aminteşti o parte din noaptea aia. Acuzarea o să răstoarne afirmaţia asta în „Ei bine, dacă nu-ţi aminteşti, poate ai uitat că ai ucis-o”. Trebuie să-ţi aminteşti. Trebuie să fii sigur de tot ce s-a întâmplat.

Situaţia o frustrează, ceea ce nu-i stă în fire. Sarah e întotdeauna calmă şi stăpână pe ea. Trebuie să fiu sigur de tot ce s-a întâmplat în seara aceea, dar, dacă se ajunge la un proces, o să am timp să mă pregătesc.

— Îmi amintesc că am auzit o portieră trântindu-se. Asta m-a trezit.

— Eşti sigur? mă întreabă ea cu o urmă de scepticism. Eşti sigur că nu a fost o creangă care a căzut dintr-un copac sau o ghindă care a căzut pe acoperiş? În pădure se aud tot felul de zgomote.

— Da, sunt sigur... Cel puţin aşa cred.

Îmi masez fruntea, ca şi cum asta m-ar putea face să-mi amintesc brusc lucrurile pe care le-am uitat din noaptea aceea.

Sarah pufneşte şi-şi notează iute ceva în carnet.

— De fotografie ce poţi să-mi spui?

— Ce fotografie?

Mă uit la ea şi apoi dincolo de ea, încercând să-mi amintesc. „Fir-ar”. Deodată, îmi dau seama la ce se referă. Fac ochii mari. „Cum de-am putut să uit?” În vâltoarea evenimentelor, am uitat tocmai acest lucru atât de important, care ar putea să-mi dovedească nevinovăţia.

— Când ai primit-o?

— Cu câteva săptămâni înainte. Am găsit-o în cutia poştală a casei de vacanţă. A pus-o cineva acolo, pentru că nu avea timbre, explic eu, iar Sarah îşi notează în continuare. E o înscenare, nu vezi?

O privesc drept în ochi.

Ea trage adânc aer în piept şi îmi întâlneşte privirea.

— Eu încerc să te ajut, Adam, dar trebuie să-mi spui tot. Trebuie să-ţi aminteşti tot. Ai noroc că am găsit plicul. E un mare pas înainte, dar trebuie să aflăm cine a făcut fotografia, cine te-a ameninţat.

Îşi coboară privirea şi se uită pe notiţe.

Are dreptate. Nu prea o ajut. Trebuie să analizez totul, aşa cum fac cu cărţile mele când scriu. Care sunt inconsecvenţele? Care personaje nu sunt suficient de bine conturate? Cine duce povestea mai departe? Şi de ce? Care e miza poveştii şi ce aspecte ar trebui să urmăresc?

— Au găsit trei mostre de ADN în ea, spune Sarah iritată, schimbând subiectul.

Pe moment, nu înţeleg la ce se referă. Casc ochii şi rămân cu gura căscată.

— Unul e al tău. Altul e al lui Scott. Dar al treilea nu se ştie al cui e.

— Ce încerci să spui?

— Că nu erai singurul bărbat cu care-şi înşela soţul. Că nu erai deosebit. Că era o târfă.

Sarah pare la fel de surprinsă de cuvintele ei ca şi mine.

— Doamne, Sarah!

— Scuze. Doar că... încă mă chinui să procesez toate lucrurile astea.

Îşi fereşte privirea, ca şi cum i-ar fi ruşine de ieşirea pe care tocmai a avut-o. Îi spun că e în regulă, deşi nu cred asta. Nimic nu-i în regulă. Kelly e moartă. Se culca cu alt bărbat. Cum a putut?

— Poate a fost violată de al treilea bărbat? sugerez eu.

— Poate.

— Poate că tot el a şi omorât-o.

Încerc să pun totul cap la cap, dar nu are niciun sens. „Cum de se vedea Kelly cu altcineva? De ce? Nu îi eram de ajuns? Nu mă iubea la fel de mult pe cât o iubeam eu?”

— Poate. Dar parcă erai convins că Scott e criminalul, zice Sarah în timp ce-şi ia notiţe.

— Eram. Adică sunt. Sigur a fost el. O bătea. Ai văzut şi tu de ce e în stare. Pe mine m-a bătut crunt, pe tine te-a rănit şi ştiu ce-i făcea lui Kelly.

Încerc s-o conving pe Sarah, dar în acelaşi timp încerc să mă conving pe mine. Sigur a fost Scott. Poate că Kelly a avut o aventură de-o noapte cu al treilea tip sau poate că individul a agresat-o. Pur şi simplu nu pot să cred că mai era cu cineva în afară de mine. Kelly nu mi-ar fi făcut aşa ceva. Mă iubea. Şi eu o iubeam pe ea. Între noi era ceva deosebit.

— Aşa e, dar nu există dovezi care să-l incrimineze pe Scott. Poate că o bătea, dar asta nu înseamnă că a omorât-o. În afară de asta, Kelly nu a depus la poliţie plângeri de violenţă domestică.

— Nu putea să se ducă la poliţie. El era poliţia. Îi era prea frică de el.

— Înţeleg, dar fără dovezi, afirmaţiile astea n-o să fie convingătoare la tribunal. Mesajele pe care i le-a trimis o să te ajute, dar dacă Scott are un alibi, atunci n-o să conteze. Soţii se mai ceartă între ei. Deocamdată, tu ai fost la locul faptei, eşti ultimul care a văzut-o în viaţă şi ADN-ul tău e peste tot. Şi mai e şi asta...

Sarah scoate o hârtie dintr-un dosar şi o pune în faţa mea. Pe ea e scrisul meu de mână. E biletul pe care i l-am lăsat lui Kelly în noaptea morţii ei. Sunt ultimele mele cuvinte pentru ea. Nu a mai apucat să le citească. Era deja moartă când le-am scris.

Am mai citit o dată biletul, în gând.

Kelly,

Tu eşti soluţia. Nu ai fost întotdeauna, dar de-acum înainte, tu vei fi. Tu eşti povestea pe care mă chinui s-o scriu de-o viaţă întreagă, iar în noaptea asta m-am hotărât ce final să-i dau.
Te iubesc, iubeşte-mă şi tu
Adam
PS. Menajera vine la 9 dimineaţa. Te rog să ai grijă să pleci înainte să sosească.

— Despre ce final e vorba în bilet? mă întreabă Sarah, cu ochii sticloşi.

Mă poticnesc, căutându-mi cuvintele, dar ştiu totodată că nu vreau să le audă. Însă trebuie să-i spun adevărul. Numai aşa mă poate ajuta.

— Mă hotărâsem să te părăsesc şi să fiu cu ea.

Expresia de pe chipul lui Sarah nu se schimbă. Se uită la mine şi apoi îşi coboară ochii în carnet. Buza de jos îi tremură uşor şi strânge din ochi. Îşi face câteva însemnări.

— Dar m-am răzgândit. Când mi-ai spus că vrei să avem un copil împreună, să întemeiem o familie, m-am hotărât să pun capăt relaţiei cu Kelly şi să mă dedic cu totul ţie şi familiei noastre.

Întind mâna peste masă spre ea, dar degeaba, ea îşi aranjează hârtiile.

— Şi hotărârea asta zici c-ai luat-o la două ore după ce-i scriseseşi lui Kelly că o iubeşti.

Încuviinţez. „Sunt un idiot. Cum de m-am băgat în încurcătura asta?”

— Juriul poate să citească biletul în două feluri. Aşa cum l-ai interpretat tu sau într-un fel mai lugubru. Finalul ar putea să fie moartea ei, iar micul *post scriptum* de la sfârşit – un şiretlic ca să faci să pară că încă era în viaţă când scriai biletul. Eu te cred, pentru că numai un idiot ar încerca să muşamalizeze o crimă cu o scrisoare.

— Păi nu mint, întăresc eu.

— Zici că te-ai hotărât să nu te mai desparţi de mine pentru Kelly după ce ţi-am spus că vreau să facem un copil?

— Da. Absolut. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să întemeiez o familie cu tine. Te iubesc enorm, Sarah. Regret ce am făcut şi aş vrea să dau timpul înapoi, dar nu pot. O să-mi petrec toată viaţa ispăşindu-mi păcatele faţă de tine. Eşti soţia mea. Eşti totul pentru mine. Iubirea mea pentru tine e nemuritoare.

— Kelly era însărcinată, zice Sarah din senin.

Rămân cu gura căscată.

— În patru săptămâni.

Nu se simte nicio urmă de emoţie în glasul ei. Parcă ar citi o listă de cumpărături.

— Potrivit testelor ADN, tu erai tatăl.

Cuvintele ei mă străpung în inimă ca o lamă de cuţit. Dau să întreb „Ce?”, dar nu reuşesc să articulez cuvântul. Mă ridic de pe scaun prea repede. Scaunul se răstoarnă, lovind podeaua cu un bufnet. Îmi las capul în palme şi-mi smulg părul. Din gâtlej îmi scapă un urlet cumplit. Vărs lacrimi pentru pruncul meu nenăscut. Ştiu cum pare. Amanta moartă, însărcinată. Încerc să mă adun, să-mi stăpânesc sentimentele. Respir adânc.

— Ştiai că e însărcinată?

— Crezi că ştiam? Cum poţi să crezi că ştiam?

Mă plimb prin cameră, dând din mâini.

— Cum naiba poţi să crezi aşa ceva? o întreb eu din nou, de data asta cu mai multă furie.

— Cum am putut să cred că mă iubeai sau că îmi erai credincios? Cum am putut să cred că vorbeai serios când ai făcut jurământul matrimonial? Cum am putut să cred c-o să ne petrecem tot restul vieţii împreună? Cum am putut să cred că nu te culci cu o altă femeie şi o laşi însărcinată? Cum naiba am putut să cred vreunul din lucrurile astea, Adam?

Când îşi încheie tirada, se abţine cu greu să rămână pe scaun şi, preţ de o clipă, cred c-o să se repeadă la mine, dar n-o face. Îşi îndreaptă sacoul şi se aşază mai bine în scaun. Îşi netezeşte părul cu palma şi se calmează.

Mă aşez din nou în faţa ei. Are dreptate. N-am niciun drept să mă supăr pe ea pentru că şi-a închipuit că ştiam de sarcină. Nu ştiu cum o să depăşim noi situaţia în care ne găsim, dar dacă o să reuşim, nu sunt convins c-o s-o facem împreună.

— Şi acum? întreb eu.

— O să-l verific pe Scott. O să încerc să aflu cine ţi-a trimis fotografia şi al cui e al treilea ADN. Trebuie să eliminăm inconsecvenţele din povestea ta.

— Nu e o poveste.

— Ştii ce vreau să spun, pufneşte ea.

Îmi întind mâna după a ei şi de data asta mă lasă să o strâng. Îi spun din nou că-mi pare rău, dar nici toate scuzele din lume n-ar putea repara ce am făcut. Sarah mă strânge de mână şi apoi îşi adună lucrurile.

Îi spun că o iubesc.

— Maică-ta e în oraş. A trecut pe la mine pe la birou azi-dimineaţă, zice ea în chip de răspuns.

Nu-mi zice că şi ea mă iubeşte pe mine – şi nici n-o învinovăţesc.

— Serios? Cum e?

— E... maică-ta.

Când să iasă pe uşă, se mai întoarce o dată spre mine.

— Dacă procurorul se hotărăşte să înainteze cazul instanţei, o să ceară pedeapsa maximă pentru omor calificat în Virginia, spune ea cu tremur în glas.

— Şi care e pedeapsa maximă?

— Condamnarea la moarte.

21. SARAH MORGAN

Anne intră în biroul meu, îmbrăcată cu o fustă neagră tip creion şi cu părul prins în coadă. Pe zi ce trece, seamănă tot mai mult cu mine. Duce două cafele mari Americano de la Starbucks, câte una în fiecare mână, şi are un dosar sub braţul stâng. Trage uşa după ea şi vine repede spre mine, aşezând pe birou ambele cafele. Se aşază de cealaltă parte a biroului, chiar în faţa mea, şi-şi pune dosarul în poală.

Trebuia să trec pe la birou ieri, după întâlnirea cu Adam, dar n-am mai putut. Aveam nevoie să fiu singură. Aveam nevoie să procesez ultimele evenimente. Nu i-am spus lui Anne ce s-a întâmplat la închisoare, nici despre rezultatele autopsiei, ADN sau că Adam era tatăl copilului nenăscut al lui Kelly şi că primise o fotografie cu nişte ameninţări. Sunt sigură că e nerăbdătoare să afle veşti.

— Ce mai face Monstrul Soacră? întreabă Anne, încercând să destindă atmosfera.

Clatin din cap.

— Dacă încep să-ţi povestesc, nu mă mai opresc.

Iau o gură de cafea.

— Iartă-mă că n-am mai trecut ieri pe aici şi că n-am sunat. Am fost copleşită de situaţie. Mulţumesc că m-ai acoperit.

— Ce s-a întâmplat?

Pe chipul ei se citesc îngrijorarea şi empatia. Se apleacă peste birou, ascultându-mă cu atenţie.

— Au găsit trei mostre de ADN diferite la autopsie.

— Trei? întreabă ea, nu ca să pună la îndoială ce îi spun, ci ca să-şi arate uimirea.

Ridică trei degete. Eu încuviinţez şi mai sorb o gură de cafea.

— Trei. Unul e al lui Adam, unul e al lui Scott, iar al treilea nu ştim al cui e.

— Se culca cu trei bărbaţi?

— Aşa se pare.

— Sfinte... Fata asta nu se juca. Poate posesorul celui de-al treilea ADN e cel care a comis crima? sugerează Anne.

— Exact asta a spus şi Adam.

— Cine ar putea fi al treilea bărbat? A văzut-o cineva cu un alt bărbat în afară de Scott şi Adam?

— Deocamdată, nu.

Mai iau o gură de cafea şi bat cu pixul în birou.

— În plus, cineva i-a trimis lui Adam o fotografie cu o notiţă de ameninţare. În fotografie apăreau el şi Kelly, iar textul era: „Pune-i capăt, altfel o s-o fac eu”. Cineva ştia despre relaţia lor...

Duc pixul la gură şi încep să-l rod.

Anne mă ascultă holbându-se la mine. Deschide gura, apoi şi-o închide la loc repede. A rămas fără cuvinte. Până şi eu am rămas fără cuvinte. Înghite în sec şi-şi duce cafeaua la buze, sorbind din ea.

— Mai iau probe de ADN şi de la altcineva?

Anne se aşază picior peste picior. Ia dosarul din poală şi-l pune pe masă.

— De la cine să ia? Nu poţi preleva probe de ADN la întâmplare, doar pentru că nu ştii al cui e a treia mostră. Trebuie să ai un motiv.

— Ştiu. Întrebam dacă mai au pe cineva în vizor. Un alt bărbat cu care ar fi putut să aibă o relaţie, cineva de la muncă sau un prieten sau poate un fost iubit?

— Şeriful zice că nimeni de la cafeneaua unde lucra nu trezeşte suspiciuni, dar nu poţi să ştii dacă chiar şi-a făcut treaba. El şi Scott nu ştiu de niciun fost iubit, iar ea nu prea avea prieteni – în afară de soţul meu, se pare.

Umorul meu negru nu are efectul scontat. Anne se uită cu tristeţe la mine, iar eu îi zâmbesc ca să-i transmit că sunt OK, deşi nu ştiu dacă e adevărat.

— Cum adică „nu poţi să ştii dacă chiar şi-a făcut treaba”? Nu se poartă normal?

Anne sesizează şi cel mai mic detaliu din ce-i spun. De-asta şi e o asistentă aşa de bună.

— Nu ştiu. Pare doar cam prea prietenos.

— Prea prietenos?

— Nu ştiu cum să explic. Pare mai interesat de cazul ăsta decât ar trebui să fie.

— Crezi c-o ştia pe Kelly?

Anne se sprijină de spătarul scaunului. Amănuntul acesta i-a stârnit interesul.

— Nu. De fapt, da. Soţul ei era poliţist şi vorbim de un oraş mic. N-avea cum să n-o cunoască. Dar cred că flirtează cu mine. Mi-a zis c-o să-mi fie alături indiferent dacă Adam e condamnat sau nu şi... şi mai e şi felul în care se uită la mine.

„Poate că am nevoie de asta acum. Cred că da. Şeriful Stevens s-ar putea să fie exact omul de care am nevoie acum, mai mult decât pot să-mi închipui”.

— Ce ciudat, comentează Anne.

— Crezi? Ar trebui să fiu îngrijorată? Ar trebui, nu-i aşa?

— La urma urmei, el e şeriful oraşului, iar tu eşti nevasta unui om suspectat că ar fi ucis pe unul dintre locuitorii acestuia. Şi mai eşti şi avocatul aceluiaşi soţ. Poate că te vede mai mult ca pe o victimă, ca pe soţia unui ucigaş decât ca pe avocatul apărării şi poate că pur şi simplu îi e milă de tine că treci prin asta, sugerează Anne.

— Nici el nu pare să creadă că Adam e vinovat. Nu ţi se pare straniu că mi-a spus asta, eu fiind avocatul apărării?

— Că i-a spus-o avocatului apărării, da. Că i-a spus-o nevestei, nu. Probabil că nu-şi mai dă seama prea bine ce se cuvine să facă şi ce nu. Vă găsiţi cu toţii într-o situaţie foarte ciudată.

— Ştiu, şi câteodată mă întreb dacă e bine ce fac, mărturisesc eu.

— Ce vrei să spui?

— Că sunt alături de soţul meu, deşi el n-a fost alături de mine.

— Faci ce e bine pentru că eşti un om bun. Dacă soţul tău a greşit, asta nu înseamnă că şi tu trebuie să faci la fel. Ai rămas fidelă principiilor tale şi, până la urmă, asta e ceea ce contează cu adevărat. Indiferent dacă o să-şi petreacă restul zilelor în închisoare sau nu, Adam o să regrete ce ţi-a făcut. Asta îţi garantez.

Strâng din buze, ridic din sprâncene şi dau uşor din cap.

— Apropo, am primit raportul privind trecutul lui Kelly şi al lui Scott. Eu nu mă pricep la fel de bine ca tine când vine vorba de muncă de investigaţie, dar am găsit ceva care mi s-a părut ciudat. N-am reuşit să-mi dau seama care-i treaba, spune Anne şi-mi întinde dosarul.

— Ce anume ţi s-a părut ciudat? întreb eu, răsfoindu-l.

— În primul rând, Kelly Summers nu e numele ei adevărat. Numele ei adevărat e Jenna Way.

— Jenna Way? De ce şi-a schimbat numele?

Dau paginile, încercând să găsesc răspunsul singură. Aşa sunt eu. Dacă pun o întrebare, trebuie să aflu răspunsul. Nu prea am încredere în alţii să-mi dea informaţia corectă. Că doar nici Adam nu mi-a dat-o atâta timp. Nu mi-a dat aproape nicio informaţie pertinentă despre ce făcea înainte de moartea lui Kelly şi nici măcar acum, când viaţa lui e în joc, nu-mi spune totul.

— Se pare că a mai fost căsătorită o dată înainte de Scott. Iar soţul ei de atunci a fost omorât, observ eu, încă răsfoind raportul. Cum? Cine l-a omorât?

— A fost înjunghiat mortal de către Kelly, sau poate că ar trebui să spun Jenna, şi, în mod straniu, a scăpat nepedepsită, zice Anne, ridicând o sprânceană.

— E foarte straniu. N-are niciun sens. Cum de-a scăpat?

Continui să dau paginile.

— Au dispărut nişte probe în timpul procesului, aşa că procurorul a renunţat la acuzaţii. Dar ia ghici cine a fost unul dintre poliţiştii care au arestat-o?

— Cine?

— Nimeni altul decât Scott Summers.

22. ADAM MORGAN

Gardianul deschide uşa, iar eu intru în încăperea cea mică. Mă găsesc imediat în braţele mamei. Simt parfumul ei obişnuit şi e îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, de parcă ar fi venit la înmormântarea mea. Gardianul ne anunţă că orele de vizită se încheie în zece minute şi apoi închide uşa în urma lui.

— Dragul meu! spune mama, sărutându-mă pe obraji. Ce ţi-au făcut?

Îmi cercetează faţa, pipăindu-mă ca să se asigure că rănile se vindecă bine. Nu e medic, dar a fost la destui doctori ca să-şi închipuie că ştie ce face.

— Sunt bine, mamă.

O îmbrăţişez din nou, ca s-o fac să nu se mai holbeze la mine şi să nu mai încerce să-mi repare faţa. O conduc înapoi la scaunul ei şi mă aşez de partea cealaltă a mesei. Îmi ia mâinile într-ale ei şi mi le ţine aşa, uitându-se îndelung la mine. De câteva ori dă să spună ceva, dar nu-şi găseşte cuvintele.

— Ce e, mamă?

Nu zice nimic. Continuă să se holbeze la mine.

— Încerci să te hotărăşti dacă mă crezi sau nu vinovat?

— Nu, răspunde ea cu vehemenţă.

— Nu? zic eu, înclinându-mi capul.

— Eşti fiul meu. Ştiu că nu eşti vinovat şi o să te scot de aici, spune ea, strângându-mi mâinile.

— Mamă, mă culcam cu Kelly. I-au găsit cadavrul la mine în pat. ADN-ul meu este peste tot pe corpul ei.

Clatin din cap. Când o zic cu voce tare, îmi dau seama mult mai bine în ce situaţie fără ieşire mă aflu.

— Să ai o aventură nu e o infracţiune, îmi răspunde mama.

— Mamă! Dă-o naibii de aventură! Tu n-ai văzut câte dovezi au?

— N-are importanţă. O să-ţi fac rost de cel mai bun avocat, spune ea, dând din cap.

— Am deja un avocat.

— Pe cine?

— Pe Sarah!

Mama e nedreaptă cu Sarah. Orice ar fi făcut, Sarah nu s-a ridicat niciodată la nivelul aşteptărilor ei, pentru că ele două au concepţii diferite despre succes.

— Sarah? Ea te-a băgat în încurcătura asta.

Îmi retrag mâinile.

— Ce? Cum aşa?

— Dacă în loc să fie obsedată de carieră, ar fi avut grijă să-ţi ofere mai multă iubire, nu te-ai fi dus la altă femeie. Ca să nu mai zic că te-a împiedicat să fii tată, iar pe mine m-a împiedicat să fiu bunică, spune mama, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Nu e adevărat, mamă, pufnesc eu, dându-mi ochii peste cap. Doar că nu era pregătită. Ştii foarte bine de ce şi ştii prin ce a trecut.

Mijesc ochii. „Cum îndrăzneşte să spună aşa ceva despre soţia mea? Sarah a trecut prin destule şi numai asta mai lipseşte, ca maică-mea s-o trateze aşa”.

— Da, da, da. Toată lumea are o poveste care smulge lacrimi, Adam.

— Ajunge!

Nu am ridicat niciodată vocea aşa la mama. Nici măcar nu tresare. Nici măcar nu clipeşte. Aş putea şi să arunc masa asta în capătul celălalt al camerei şi să-i trag un pumn drept în gură, că ea tot s-ar uita la mine ca la soare.

— Of, dragul meu... închisoarea a început deja să te facă nervos.

Se întinde peste masă şi mă mângâie pe obraz.

— O să-ţi aduc nişte ceai cu mentă, cum îţi place ţie. Te calma când erai mic, îmi zâmbeşte ea.

Trag adânc aer în piept. Se deschide uşa şi în prag apare Sarah. Mama îşi întoarce capul spre uşă.

— Eleanor, Adam, ne salută Sarah.

— Bună, Sarah, răspunde mama, cu răceala obişnuită.

— Adam nu poate să primească vizitatori înainte de punerea sub acuzare. Cum ai intrat? o întreabă Sarah.

— Am mijloacele mele, zâmbeşte mama cu aroganţă.

— De ce ai venit? o întreb eu pe Sarah. Ai vreo veste bună?

Sarah intră în cameră şi închide uşa în urma ei.

— Am venit doar să-ţi spun că s-au hotărât să te trimită în judecată. Mâine o să trebuiască să decizi cum pledezi, mă anunţă ea, privindu-ne pe mine şi pe mama drept în ochi. Dar

mă întorc mâine dimineaţă să te pregătesc. Am vrut... am vrut doar să te anunţ din vreme.

— Să mă trimită în judecată?

Sarah încuviinţează.

— E ridicol, Sarah, izbucneşte mama, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să rezolvi lucrurile, adaugă ea, îndreptând arătătorul spre soţia mea.

— Asta încerc să fac, Eleanor. Procurorul crede că poate să dovedească vinovăţia lui Adam dincolo de orice îndoială rezonabilă, aşa că vrea să vadă cazul judecat.

— Dar sunt nevinovat! strig eu, cu tremur în glas şi cu lacrimi în ochi.

— Ştiu, dragul meu, spune mama. O să-ţi găsim cel mai bun avocat şi în curând o să se termine povestea asta.

Sarah clatină din cap.

— Eu o să plec.

Se răsuceşte pe călcâie şi porneşte spre uşă. Gardianul deschide uşa şi ia poziţie de drepţi.

— Orele de vizită s-au încheiat, anunţă el.

Mama ocoleşte repede masa şi mă strânge în braţe.

— Mă întorc mâine, ursuleţul meu, îmi şopteşte la ureche.

— Mamă, nu-mi spune aşa. Sunt la închisoare, şuier eu printre dinţi, ca nu cumva să mă audă cineva.

Sarah trece pe lângă paznic şi dă să plece. Mama mă eliberează din îmbrăţişare şi se întoarce iute spre uşă.

— Sarah, stai! Vreau să te scot la cină. Ştii tu, să vedem care ar fi paşii următori, insistă mama.

Sarah se opreşte şi întoarce privirea spre noi.

— Am multe de făcut şi...

Mama ridică mâna s-o oprească.

— Scuzele tale nu ţin la mine. Mergem la cină.

23. SARAH MORGAN

Stăm faţă în faţă la Pineapple & Pearis, localul ales de Eleanor. Restaurantul are un meniu prestabilit şi, deşi sunt sigură că selecţia va fi excelentă, asta nu face decât să-mi confirme că Eleanor vrea mereu să aibă controlul.

— De unde începem, Sarah? mă întreabă ea.

— Noi două? Nu începem de nicăieri. Nu eşti avocat, nici poliţist, aşa că n-ai cum să studiezi probe, să analizezi locul faptei sau să-l ajuţi pe Adam în vreun alt fel. Singurul lucru pe care poţi să-l faci este să mă laşi să-mi fac meseria.

I-o spun direct, fără menajamente. Sper să priceapă şi să renunţe la gândul că ar putea să facem împreună echipă ca să-l salvăm pe puiul ei scump.

— Şi te aştepţi să pot face asta?

„Fireşte că nu renunţă”.

— Să faci ce, Eleanor?

— Să las totul pe seama ta. Nu putem nici măcar să avem încredere c-o să te străduieşti, spune ea în timp ce studiază meniul cu băuturi, de parcă am vorbi despre vreme sau cine ştie ce alte banalităţi.

— Poftim?

Eleanor îşi ridică privirea spre mine.

— Cred că trebuie să accepţi că ai şi tu o parte de vină. Şi, în cazul ăsta...

— Cum?

„De unde naiba le scoate? De pe ce planetă a aterizat?”

— Soţii de obicei nu înşală soţii iubitoare.

— Eşti cu totul deplasată, îi atrag eu atenţia, clătinând din cap de uimire.

Asta n-o descurajează.

— Şi Adam întotdeauna şi-a dorit să fie tată... Iar eu mi-am dorit să fiu bunică, dar tu ne-ai refuzat amândurora bucuria asta.

— Te rog să te opreşti imediat, Eleanor, zic eu cu palma ridicată.

Ce n-aş da să mă întind peste masă şi să-i zgârii mutra botoxată.

— Ştiu că ai avut o copilărie grea, cu moartea lui taică-tău şi dependenţa de droguri a maică-tii, dar nu poţi să te agăţi de asta la nesfârşit...

Se întrerupe când vine chelneriţa.

— Vrem două cocktailuri Manhattan.

Închide meniul de băuturi şi i-l dă chelneriţei.

Îmi vine să plec imediat, trântind uşa, dar ştiu că asta nu l-ar ajuta pe Adam cu nimic.

— De fapt, eu vreau două măsuri de votcă Tito cu apă tonică şi lime, o corectez eu.

Chelneriţa încuviinţează, iar eu îi zâmbesc discret.

— Adu-le pe amândouă, oricum o să am nevoie de două cocktailuri, îi cere Eleanor. Aşa, ce ziceam?

Strâng aşa de tare din pumni pe sub masă, încât unghiile mi se înfig în palme. Senzaţia de umezeală şi de căldură îmi dă de înţeles că mi-am făcut rană.

— A, da... Şi mie mi-au murit oameni dragi. Soţul meu a murit, dar vezi bine că asta nu mă opreşte să-mi trăiesc viaţa.

Eleanor dă din cap în timp ce vorbeşte, de parcă mi-ar ţine un discurs motivaţional, dar nu mă motivează decât să-i răstorn tot de pe masă în poală şi să plec de aici ca o furtună.

Îmi descleştez pumnii şi mă uit la ei o clipă. Am mici răni sângerii în ambele palme. Iau şerveţelul şi respir adânc. „Pot să trec prin asta. Am trecut prin lucruri mai rele”. Chelneriţa pune pe masă votca mea cu apă tonică şi două Manhattanuri. Îmi iau băutura şi aproape că o dau pe gât dintr-o singură înghiţitură. Eleanor încă îmi spune cum ar trebui să-mi trăiesc viaţa şi că nu e vina lui Adam.

— ... Şi se vede că dependenţa e moştenire de familie, Sarah. Poate că tu eşti dependentă de muncă. Eu vreau doar să ajut şi să mă asigur că Adam are parte de cea mai bună apărare.

Soarbe prelung din Manhattan, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Are cea mai bună apărare şi dă bine pentru el că soţia lui, cu care e căsătorit de zece ani, nu doar îl susţine, dar îl şi reprezintă în proces.

— Măcar atât să faci şi tu, Sarah. Eşti sigură că eşti pregătită să faci faţă?

Încearcă să ridice o sprânceană, dar faţa ei injectată cu botox nu vrea să i se supună.

— Sunt sigură.

— Ei bine, poate că dependenţa ta de muncă o să se dovedească şi ea în sfârşit bună de ceva, zice Eleanor, zâmbind maliţios din colţul gurii.

Îmi dau ochii peste cap.

— Aşa se pare.

— Of. Ce bine ar fi fost dacă erai mai atentă cu fiul meu şi-ţi îndeplineai îndatoririle de soţie! Şi atunci nenorocirea asta nu s-ar mai fi abătut asupra lui Adam. Ce păcat... se lamentează ea, clătinând din cap.

O s-o ţină aşa toată seara dacă nu-i spun ce vrea să audă. Trag aer în piept.

— Ai dreptate, Eleanor. Ar fi trebuit să fiu o soţie mai bună. Dar îţi promit că de-acum voi fi mai bună şi o să mă asigur că lui Adam i se face dreptatea pe care o merită, zic eu cu fermitate.

Chelneriţa ne aduce primul fel.

— Ştiam eu c-o să-ţi vină mintea la cap, îmi zâmbeşte Eleanor. Şi acum, să ne bucurăm de masă.

24. ADAM MORGAN

Iată-mă din nou pe patul de metal, cu o saltea care jur că nu-i mai groasă decât o bucată de carton. Şaizeci din ultimele şaptezeci şi două de ore mi le-am petrecut întins în acest pat, meditând la împrejurările care m-au adus aici. Nici acum nu mi-e clar cum am trecut de la a avea o aventură la a fi suspectul principal în ancheta privind uciderea amantei mele. Cum am ajuns aici?

Sarah nu mai simte nimic pentru mine, ştiu asta, şi nici nu o învinovăţesc. Chiar dacă, prin nu ştiu ce miracol, reuşeşte să mă scape, n-o să mai avem niciodată ce am avut – asta dacă am avut vreodată ceva cu adevărat. Nu mai sunt aşa de sigur. Poate era doar o relaţie convenabilă pentru ea, ca să aibă un bărbat la care să se întoarcă seara acasă? Nu, sunt sigur că mă iubea, dar mă uit acum la ea şi... cred că am rănit-o aşa de tare, încât nu mai e cale de întoarcere. Încă mai are sentimente pentru mine, dar sunt dominate de ură, furie, tristeţe, regret. O să supravieţuiesc? Nu ştiu. Dar noi? Noi doi o să supravieţuim? Probabil că nu.

Întâlnirea noastră de ieri nu s-a terminat bine, în parte din cauza comentariilor mamei. După ce Sarah mi-a zis că voi fi pus sub acuzare, ea şi mama s-au dus să ia masa împreună. Nu văd cum ar fi putut să meargă bine cina aia.

Un gardian loveşte cu bastonul în gratiile celulei mele.

— Ai un vizitator.

Mă ridic şi-mi târşâi picioarele pe podea. N-am niciun chef să vorbesc cu nimeni, dar vizitatorii şi camera de recreaţie sunt singurele lucruri care întrerup monotonia. Gardianul mă conduce la sala de interogatoriu. Deschide uşa şi văd că pe scaun e un bărbat blond, tuns scurt. E cu spatele la mine. „Un nou avocat”, îmi zic eu. Poate că Sarah s-a săturat până la urmă, iar mama a angajat un alt avocat. Îl ocolesc şi, când mă aşez pe partea cealaltă a mesei, îl recunosc. Scott Summers. Dau imediat să mă ridic şi să plec.

— Stai liniştit, vreau doar să vorbim.

Ridică mâinile, ca să-mi arate că are gânduri paşnice. Are o voce gravă şi aspră. E prima dată când îl aud vorbind. Ultima dată când ne-am văzut, n-a vorbit decât cu pumnii. Mă uit când la gardian, când la scaun, încercând să mă hotărăsc ce să fac.

— E decizia ta, Adam. N-o să te oblig să rămâi, spune gardianul.

Ne privim îndelung şi mă hotărăsc să iau loc. Poate face Scott o greşeală şi mă ajută să descopăr un amănunt care să mă ajute la proces. Ce am de pierdut? Viaţa? În punctul ăsta, nu mi s-ar mai părea cine ştie ce pierdere.

— Mersi, spune Scott.

— Ai grijă ce faci, Scott. Am încălcat câteva reguli aducându-te aici, aşa că să nu te prind că-mi faci probleme. O să fiu de cealaltă parte a uşii. Ai douăzeci de minute.

Gardianul iese şi închide uşa.

Mă sprijin de spătar şi aştept să aud ce are Scott să-mi spună. Nu ştiu de ce a venit şi de ce vrea să discute cu mine. Dar pentru că a venit n-are decât să fie el primul care vorbeşte.

— Cum ziceam, vreau doar să vorbim. Nu vreau decât să aflu ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu ce ştii tu.

Are cearcăne şi o barbă neîngrijită. Cămaşa în carouri e şifonată şi părul îi e răvăşit. Se vede că nu l-a mai interesat cum arată.

— Am spus totul poliţiei. Toate informaţiile se găsesc în declaraţiile mele şi ştiu că tu ai acces la ele. Şi atunci ce cauţi aici?

— Am acces şi le-am citit, dar vreau să aud de la tine.

— Ce anume vrei să ştii?

— Kelly a zis vreodată ceva despre mine? Ştiai că e căsătorită?

— Da, ştiam că e căsătorită şi ştiu ce i-ai făcut.

Mijesc ochii. Îmi vine să mă reped la el peste masă, ca să-l pedepsesc pentru toate bătăile prin care a făcut-o să treacă.

— Ce anume crezi că i-am făcut? zice el cu o grimasă, rezemându-se de spătar.

— Ai fost violent cu ea. Ai bătut-o. Ai învineţit-o şi ai lovit-o până i-a dat sângele. Te crezi mare şi tare? Crezi că eşti un tip dur dacă-ţi baţi soţia? spun eu, dând cu pumnul în masă.

— Ce tot spui? N-am lovit-o niciodată. Cum a putut să spună una ca asta?

Bate şi el cu pumnul în masă, ceea ce nu-l face prea convingător.

— I-am văzut vânătăile. Am văzut-o cu ochiul vânăt, cu sânge curgându-i din nas şi cu buza umflată. Nu îndrăzni să negi ce-ai făcut. Ţi-e teamă că poliţia o să afle şi o să înceapă să te considere suspectul principal? Pentru că eu ştiu că tu ai ucis-o. Ştiu.

Îmi încleştez maxilarul cu atâta putere, încât mă dor dinţii.

— Glumeşti? Am iubit-o pe Kelly. O singură dată, cam cu două săptămâni înainte să moară, am lovit-o din greşeală cu cotul în faţă când puneam tapet la noi acasă, dar asta a fost tot. A plecat şi a zis că se duce la un vecin să folosească trusa lui de prim ajutor, pentru că nu o găseam pe a noastră. Tu vrei să-mi spui că a venit la tine şi a zis că am lovit-o intenţionat?

E nervos, dar văd şi tristeţe în ochii lui. Fie joacă teatru foarte bine, fie spune adevărul.

— Da, a venit plângând şi mi-a spus tot ce i-ai făcut atâţia ani. I-am văzut vânătăile de mai multe ori. Ce motiv ar fi avut să mintă?

— De unde naiba să ştiu? Poate ca să te facă să-ţi fie milă de ea. Ca să-i dai atenţie. Nu ştiu de ce. Ce pot să-ţi spun e că, pe vremea când eram poliţist în Appleton. Wisconsin, venea la mine şi-mi zicea aceleaşi lucruri despre primul ei soţ, cum că o bate. Eu nu i-aş fi făcut niciodată rău în mod intenţionat şi acum încep să cred că poate nici el.

Privirea îi fuge prin încăpere, ca şi cum ar încerca să pună totul cap la cap. Însă ochii mari şi încruntarea îmi dau de înţeles că nu reuşeşte. Nu are niciun sens. De ce ar face Kelly aşa ceva?

— Mi-a spus de primul ei soţ. Mi-a spus că o şantajai cu asta, că o ameninţai că o să faci în aşa fel încât să fie condamnată pentru crimă. De-asta nu putea să te părăsească.

— Nu-i adevărat. Nu l-am pomenit niciodată. Nu aduceam niciodată vorba de partea aia a vieţii ei. Când am plecat din Wisconsin, am lăsat trecutul în urma noastră.

Mă priveşte drept în ochi. Vrea să-l cred, dar nu ştiu dacă spune sau nu adevărul. De unde să ştiu? Nici nu-l cunosc. Nu ştiu decât ce mi-a spus Kelly despre el.

— De ce ar minţi? întreb eu.

— Chiar nu ştiu. Dar îţi jur că n-am atins-o.

— Şi mesajele pe care i le-ai trimis în noaptea crimei? Ai ameninţat-o!

— Ştiu. Îmi pare rău că le-am trimis, oftează el. Dar n-am ucis-o. Am fost cu colegul meu, Marcus, toată noaptea.

— Ce convenabil. De-asta ai venit? Ca să mă convingi că eşti nevinovat?

Îşi frământă faţa cu palmele, ca şi cum ar încerca să se trezească dintr-un coşmar.

— Nu, am venit ca să te privesc drept în ochi, iar tu să fii bărbat şi să recunoşti ce ai făcut.

— Nu am omorât-o pe Kelly. N-aş putea. Am iubit-o. Ştiu că, fiind soţul ei, nu vrei să auzi asta, dar am iubit-o.

Scott clatină din cap.

Uşa se deschide şi în prag apar Sarah, asistenta ei. Anne, şi un bărbat într-un costum cu dungi. Îmi ia ceva timp să-l recunosc. E Matthew, cel mai bun prieten al lui Sarah din facultate. Nu l-am mai văzut de ani buni, dar Sarah ţine legătura cu el prin mesaje, convorbiri telefonice şi mailuri. L-a şi vizitat de câteva ori în New York. Sarah se uită mai întâi la Scott, apoi la mine şi, după expresia de pe chipul ei, îmi dau seama că e supărată.

— Ce naiba cauţi aici, cu clientul meu? se răsteşte ea la Scott.

— Tocmai plecam, spune Scott calm, ridicându-se de pe scaun.

— Nu aveai voie să faci asta. Unde e şeriful?

Scott încearcă să treacă pe lângă ea, dar Sarah îi taie calea cu trupul ei micuţ şi zvelt şi-şi ridică bărbia.

— Cum ziceam, eu tocmai plecam, spune Scott.

— Nu mă interesează. Nu ai dreptul să vorbeşti cu el! insistă Sarah, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Sarah, e în regulă. Am terminat de vorbit. Lasă-l să plece, intervin eu.

— Despre ce aţi vorbit? Ca avocat al lui Adam, am dreptul să ştiu.

— Haide, Scott, zice gardianul, grăbindu-se să-l scoată din cameră.

Sarah nu se dă din drum, iar Scott se vede nevoit să se strecoare pe lângă ea. Privirea ei aprigă se îndreaptă acum spre mine. Anne şi Matthew îmi aruncă şi ei aceeaşi privire. Anne e

ca un fel de marionetă, face şi spune orice vrea Sarah. Niciodată nu mi-a plăcut relaţia lor. Anne o idolatrizează pe Sarah, iar pe Sarah o încântă atenţia pe care o primeşte din partea ei. Cât despre Matthew, el a fost întotdeauna secundul ei şi se pare că Robin s-a întors lângă Batman.

— Tu vrei să pierzi procesul? mă apostrofează Sarah, ţăcănind repede cu tocurile pe dalele pardoselii.

Mi-e clar că e o întrebare retorică, aşa că mă mulţumesc să ridic din umeri.

Sarah clatină din cap.

— Ai de gând să-mi spui despre ce-a fost vorba?

— Nu s-a întâmplat nimic. Voia doar să vorbim despre Kelly.

Nu ştiu de ce nu-i spun mai multe. Poate pentru că lucrurile pe care le-a zis Scott îmi distrug cazul. Dacă Scott n-a bătut-o, de ce ar crede cineva că a omorât-o? Şi dacă a fost cu Hudson toată noaptea, n-avea cum s-o omoare pe Kelly. Pe de altă parte, să-l ai pe colegul tău de patrulă ca alibi nu mi se pare prea convingător. Prea s-au aranjat toate bine.

Sarah şi Anne iau loc în faţa mea. Încep să scoată dosare din genţi. Matthew se sprijină de perete în spatele lor, de parcă ar sta de pază.

— Pe tine ce te aduce aici, Matthew? îl întreb eu.

— Sunt în oraş cu treabă... dar nu cred că am picat într-un moment prea potrivit... răspunde Matthew, uitându-se înjur.

— Tu în general nu prea ştii care-i momentul potrivit, zic eu.

— Se vede că nici tu, mi-o întoarce el.

— Vrei să încetezi? mă ceartă Sarah, mijind ochii la mine. Matthew ne dă o mână de ajutor, aşa că fii şi tu mai respectuos.

Încuviinţez şi-mi plec fruntea. Închisoarea deja mă transformă într-un nesimţit; sau poate că aşa am fost dintotdeauna.

Sarah aruncă o privire peste notiţe şi apoi se uită la mine.

— Ştiai că numele adevărat al lui Kelly Summers era Jenna Way?

— Da. Mi-a spus despre trecutul ei cu două săptămâni înainte să fie ucisă.

— Şi te-ai hotărât să omiţi informaţia asta?

— Mi-a scăpat din vedere.

— Eşti acuzat de crimă şi ţi-a scăpat din vedere faptul că femeia cu care aveai o relaţie şi-a ucis primul soţ?

Îi simt furia din glas. Din nou, nu o învinovăţesc.

— Nu a fost pusă sub acuzare.

— Ba da. Dar au dispărut probe în timpul procesului – iar aici pare să fi fost mâna lui Scott, zice Sarah cu maxilarul încleştat.

Anne îşi încrucişează braţele peste piept. Matthew clatină din cap. Ce n-aş da ca ei doi să nu fie aici! N-am nevoie să mă mai judece şi ei. Eu şi Sarah ne descurcăm şi singuri.

— Kelly a zis că nu ea l-a omorât, spun eu.

— Asta zic toţi criminalii, se bagă Anne în vorbă.

— Nu asta ai zis şi tu? mi-o trânteşte Matthew, zâmbind maliţios.

Sarah se întoarce şi-l săgetează cu privirea. Nu-i văd chipul, dar Matthew spune „OK, OK, nu mai zic nimic”, ceea ce-mi demonstrează că Sarah mi-a luat apărarea. Matthew mereu a vrut s-o apere pe Sarah şi înţeleg de unde vin comentariile caustice, dar mă bucur că Sarah a fost de partea mea.

— Într-o oră ai înfăţişare, intervine Anne.

Scoate o pereche de pantaloni, o cămaşă, o cravată şi pantofi şi le împinge spre mine.

— O să trebuiască să spui cum pledezi, pentru că eşti pus sub acuzare în mod oficial pentru uciderea lui Kelly Summers şi a copilului ei nenăscut, îmi explică Sarah.

Îmi întâlneşte privirea. Chipul i se încordează, dar tot îi scapă o lacrimă şi, ca să nu cedeze, şi-o şterge repede şi respiră adânc de câteva ori. A reuşit să-şi oprească lacrimile, deocamdată... sau poate pentru totdeauna.

Încuviinţez, fiindcă ştiam că trebuie să mă aştept la asta. Sarah mi-a spus încă de ieri.

— Dacă pledezi nevinovat, procurorul o să propună pedeapsa cu moartea. Dacă pledezi vinovat, o să propună douăzeci şi cinci de ani, fără posibilitate de liberare condiţionată. Cum vrei să pledezi?

— Nevinovat, fireşte. Că doar n-am comis crima, răspund eu nervos.

— OK, zice Sarah, încuviinţând. Ne întoarcem într-o oră pentru înfăţişarea la tribunal.

Îşi strâng lucrurile şi pleacă, lăsându-mă singur cu un maldăr de haine.

25. SARAH MORGAN

Mă duc împreună cu Anne şi Matthew la o cafenea micuţă de peste drum, pentru că mai avem treizeci de minute până la înfăţişarea la tribunal. Eu şi Matthew ne aşezăm la o masă înaltă pe când Anne se duce să ne comande nişte cafea.

— Adam arată îngrozitor. Nu l-am mai văzut niciodată aşa, spune Matthew. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, dar chiar şi aşa.

— Aşa ar trebui să se şi simtă, comentez eu.

Încă sunt supărată pe el că mi-a ascuns informaţii despre Kelly sau, mai bine zis, *Jenna.* L-aş fi certat încă de ieri dacă n-aş fi găsit-o pe Eleanor acolo. Iar azi îl găsesc vorbind cu Scott Summers, soţul lui Kelly. E un potenţial suspect, face parte din strategia mea de apărare, iar Adam o calcă în picioare. Anne se aşază şi ea la masă.

— Crezi că-i o idee bună să pledeze nevinovat, având în vedere că dacă pierde îl paşte pedeapsa cu moartea? Întreabă Matthew.

— Cu probele strânse împotriva lui, probabil că nu. Dar nu e treaba mea să-i spun clientului ce să aleagă. Eu trebuie doar să-i spun ce opţiuni are.

Barista ne aduce cafeaua.

— Dar e soţul tău, insistă Matthew.

— Mai presus de asta, e clientul meu.

Matthew încuviinţează şi renunţă la subiect. Îi arunc o privire în timp ce iau o gură de cafea. „Ce urmăreşte?”

— Să nu uităm că nesimţitul ăsta o înşela de mai bine de un an, spune Anne cu îndrăzneală.

— Dacă ar fi după mama lui Adam, eu aş fi cea pusă sub acuzare. Eleanor crede că e numai vina mea, completez eu, clătinând din cap.

Matthew aproape că-şi scapă cafeaua din mână.

— A zis ea aşa ceva? sare Anne, făcând ochii mari.

— A zis că trebuie să-mi asum şi eu răspunderea, pentru că un bărbat nu înşală o soţie iubitoare.

— Ce nenorocită, răbufneşte Anne şi-şi duce repede mâna la gură.

— Susţin această moţiune, râde Matthew. Are de gând să stea mai mult în oraş?

— Cred că vrea să stea până la sfârşitul procesului. Se poartă de parcă Adam ar fi primit rolul principal în *Hamilton.* Nici n-ai zice că a fost acuzat de omor calificat.

Anne şi Matthew râd.

— O să mă străduiesc s-o ţin departe de tine, îmi promite Anne.

— Mulţumesc. Bun, trebuie să ne adunăm martorii. Cea mai bună strategie e să creăm îndoială în jurul vinovăţiei lui Adam. Kelly are un trecut complicat, cu multe semne de întrebare. Sunt mai mulţi oameni care aveau motive să-şi dorească s-o vadă moartă, mai ales dacă şi-a omorât primul soţ. Tipul avea rude şi prieteni şi sigur n-au fost prea bucuroşi să afle că a scăpat basma curată.

Anne scoate un carnet şi începe să facă o listă.

— Mai e şi fotografia cu notiţa de ameninţare. Cineva tot a făcut fotografia aia. Cineva a scris ameninţarea şi trebuie să aflăm cine, spun eu.

Matthew aprobă din cap.

— Vrei să contactez vreun martor? mă întreabă Anne, luându-şi notiţe.

— Da. Să vorbim cu şeriful Stevens, Scott Summers, ajutorul de şerif Hudson şi să găsim o rudă de-a soţului ei, cineva care nu se avea bine cu ea. O să trebuiască să-i analizăm şi convorbirile telefonice. Vreau să aflu al cui e al treilea ADN.

Mă opresc şi trec repede totul în revistă, luând în calcul toate posibilităţile.

— Vreau să vorbesc şi cu nişte colegi de-ai ei. Poate găsim pe cineva care ştie mai multe despre trecutul sau despre relaţiile ei şi care poate să ne ajute să aflăm mai multe despre Kelly. Deocamdată, nimeni nu pare s-o cunoască cu adevărat.

Mai iau o gură de cafea.

— Da, să trăiţi, zice Anne.

— Eu pot să mă ocup de convorbirile telefonice. Ştiu oameni în poziţii înalte care ar fi dispuşi să-mi facă acest serviciu, propune Matthew, făcându-mi cu ochiul.

Îi zâmbesc.

— Mersi, Matthew. Apreciez.

— Nicio problemă. Trebuie să fug la o întâlnire. Să-mi trimiţi numerele de telefon.

Se ridică şi mă strânge în braţe.

— Aş face orice pentru tine, Sarah.

Mă pupă pe amândoi obrajii, îşi ia la revedere şi iese din cafenea.

Mă uit la ceas.

— Ar trebui să mergem.

26. ADAM MORGAN

Aştept în faţa sălii de judecată, în cătuşe, îmbrăcat în hainele pe care mi le-a adus Sarah. Lângă mine e un gardian, ca să se asigure că nu fug – de parcă aş avea unde să mă duc. Pledez nevinovat pentru că nu eu am comis crima. Ştiu însă că uneori nu e suficient să nu fi comis crima ca să nu fii găsit vinovat. Iar cazul meu s-ar putea să se încadreze aici. Sunt multe probe împotriva mea. Ştiu asta. Şi Sarah ştie. Toată lumea ştie. Numai un miracol mă mai poate scăpa.

Mama intră pe uşa tribunalului, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, de parcă se crede îngerul meu păzitor. Îşi dă jos ochelarii Chanel şi şi-i pune în geantă. Se opreşte chiar în faţa mea, studiindu-mi ţinuta.

— Arăţi impecabil, dragul meu, decretează, pupându-mă pe amândoi obrajii.

Clatin din cap.

Mama îl măsoară din priviri pe gardianul de lângă mine.

— Chiar e nevoie? întreabă ea, arătând spre cătuşele de la încheieturile mele.

— E acuzat de omor calificat... Deci da.

— Cum poate cineva să-şi închipuie că un bărbat aşa de chipeş şi fermecător poate fi vinovat? comentează ea, dându-mi cu delicateţe părul de pe frunte.

Gardianul îşi dă ochii peste cap.

— Nu aveţi voie să-l atingeţi, doamnă.

Mama îi aruncă o căutătură cruntă, după care se uită prin hol.

— Unde-s Sarah şi mica ei asistentă?

— S-au dus să ia o cafea.

— Îşi pun viciile mai presus de soarta fiului meu? Nu pare o echipă prea de încredere.

— Mamă, termină.

— Zic şi eu, pufneşte mama, dând din mână a lehamite.

Sarah şi Anne intră în tribunal, ducând fiecare câte o cafea şi o geantă mare de umăr. Şi mie mi-ar prinde bine o cafea acum, dar, dacă tot e să-mi doresc ceva, un pahar de whisky ar fi mult mai nimerit. Discută în timp ce vin spre mine. Mă întreb unde a

dispărut Matthew. Mereu apare din neant şi apoi se face nevăzut. Sarah poartă unul dintre deux-pièces-urile ei de femeie puternică, de un gri înspicat. Anne e îmbrăcată într-un stil asemănător, dar ţinuta ei costă probabil doar a zecea parte din cât costă a lui Sarah. Când dă cu ochii de mama mea, se schimbă imediat la faţă.

— În sfârşit, Sarah, o întâmpină mama. Chiar mă întrebam când o să-ţi faci timp să-l aperi pe fiul meu.

Sarah se opreşte brusc, la trei metri de noi. Anne ne salută cu stângăcie şi rămâne lângă ea.

— Nu a început şedinţa, Eleanor.

Sarah se răsuceşte cu tot corpul, ca să fie clar că nu vrea să vorbească cu maică-mea.

— Uite cum o să decurgă totul. Tu o să spui cum pledezi, iar eu o să încerc să te scot pe cauţiune. Judecătorul o să accepte sau o să refuze şi apoi o să stabilească data procesului. Ai înţeles?

— Da. Ce şanse am să ies pe cauţiune?

— Eu zic că ai şanse bune. Nu ai cazier şi până acum ai cooperat. Pe de altă parte, procurorul Josh Peters probabil că o să se opună, ceea ce nu m-ar mira.

— De ce?

— Da, de ce ar vrea cineva să-l vadă pe fiul meu în spatele gratiilor? întreabă Eleanor.

Sarah nu o ia în seamă şi continuă să mi se adreseze doar mie.

— E vorba de o crimă foarte brutală, iar el o să ceară pedeapsa cu moartea şi, din cauza asta, există riscul ca tu să încerci să fugi.

Ia o gură de cafea şi apoi se uită din nou la mine. Trăsăturile i se îmblânzesc. Ridică paharul de cafea, oferindu-mi să gust. Îi arăt cătuşele şi ridic din umeri. Îmi duce paharul la buze şi-mi toarnă puţină cafea în gură. E călâie, dar e mai bună decât ce mi se dă în închisoare. Sarah îmi zâmbeşte uşor. Poate că încă mă iubeşte.

— Mulţumesc.

Ea îmi răspunde cu o mişcare din cap.

De-abia acum înţeleg cu adevărat ce mi-a spus.

— Stai, deci dacă judecătorul nu-mi acordă posibilitatea de a ieşi pe cauţiune, o să trebuiască să stau în închisoare pe toată

durata procesului? o întreb eu pentru confirmare, deşi ştiu deja răspunsul la întrebare.

Vreau să vorbim ca soţ şi soţie, nu ca avocat şi client.

— Aşa e.

Observ că broboane de sudoare i-au apărut pe frunte şi că a devenit palidă.

— Ar fi ridicol. Ai face bine să te ocupi să nu se întâmple asta, Sarah, o somează mama, bătând cu călcâiul în podea.

— Eşti bine? o întreb eu pe Sarah.

I se face greaţă, îi dă lui Anne paharul de cafea şi fuge la un coş de gunoi din hol ca să vomite. Anne fuge înspre ea şi o mângâie pe spate, întrebând-o dacă are nevoie de ceva sau dacă vrea să reprogrameze înfăţişarea de la tribunal. Sarah clatină din cap şi fuge la baie.

— Se întoarce imediat, spune Anne, venind la noi.

— E bine? Ce-a păţit?

Îmi fac griji pentru ea, dar mă întreb şi dacă se simte suficient de bine ca să se descurce la audiere.

— Nu cred că face faţă. Ar trebui să căutăm alt avocat, îmi şopteşte mama la ureche.

— Mamă, termină odată.

— Sunt sigură că e bine, spune Anne.

— Poate ar trebui să te duci s-o ajuţi, zice mama, gonind-o pe Anne. Se vede că Sarah nu se descurcă singură.

27. SARAH MORGAN

Ies din cabina de toaletă şi mă stropesc cu apă pe faţă. Îmi scot din geantă trusa de machiaj, mă dau din nou cu pudră, îmi clătesc gura şi mă rujez. Acum sunt bine, dar nu ştiu ce mi-a provocat starea de greaţă: cazul ăsta stresant, alimentaţia proastă, somnul insuficient sau afurisita de Eleanor. Trebuie să mă adun. Îmi netezesc părul şi-mi aranjez şuviţele rebele.

Îmi scot telefonul şi îi scriu lui Anne: „Sunt bine. Probabil am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Mă întorc în câteva minute”.

Mai arunc o privire în oglindă, aranjându-mi bluza şi fusta şi strângându-mi părul mai bine în coadă. Îmi iau geanta şi ies din baie. Dau nas în nas cu procurorul Josh Peters. Îşi varsă cafeaua, pătând hainele amândurora.

— Sarah, îmi pare rău, spune Peters.

— Nu, mie îmi pare rău, Josh.

— Stai aşa.

Dispare pentru o clipă în baia bărbaţilor şi se întoarce cu nişte prosoape de hârtie. Îmi dă mie jumătate din ele şi începem amândoi să ne ştergem hainele. Cămaşa lui albă s-a pătat, dar pe costumul negru nici nu se vede unde s-a vărsat cafeaua. Mă trezesc studiindu-l din priviri pe când ne curăţăm. Are în jur de treizeci şi cinci de ani şi e supracalificat pentru jobul lui. Ar fi putut să facă drept corporatist sau să devină avocat al apărării, dar busola lui morală l-a ţinut în sectorul public.

Terminăm de şters petele de cafea, pe cât putem noi de bine. Peters şterge până şi cafeaua vărsată pe jos şi apoi adună prosoapele de hârtie murdare. Le aruncă la baie şi apoi se întoarce, ţinându-şi doar servieta.

— Ştiu că suntem în tabere adverse, cunosc situaţia în care te afli şi voiam să-ţi spun că îmi pare rău că treci prin aşa ceva, dar eu o să-mi fac meseria.

Se ţine perfect drept, iar alura lui nu transmite nimic din simpatia pe care încearcă să mi-o comunice prin cuvinte.

— Nici nu m-aş aştepta la mai puţin din partea ta, domnule procuror.

— Bine. Eşti gata?

— De fapt, aş vrea să vorbesc cu tine despre pedeapsă.

— Sigur.

Îşi depărtează puţin picioarele şi-şi pune o mână în şold. În limbajul corpului, postura asta ar trebui să sugereze deschidere, disponibilitatea lui de a-mi asculta oferta. Trebuie să recunosc că de data asta a prins toate nuanţele comportamentului nonverbal.

— Dacă clientul pledează nevinovat, putem să renunţăm la pedeapsa cu moartea şi să o înlocuim cu închisoare pe viaţă? Ştii şi tu la fel de bine ca mine că juriilor le vine greu să condamne un acuzat când e vorba de pedeapsa cu moartea şi, de altfel, s-a găsit un al treilea ADN. Nici măcar nu ştim al cui e.

Îmi întind palmele spre el, ca şi cum i-aş oferi un obiect.

— Sunt multe dovezi împotriva lui Adam, cu sau fără cel de-al treilea ADN. Ştii şi tu asta, Sarah.

Îşi încrucişează braţele peste piept şi îşi aduce picioarele mai aproape, ca pentru a spune că negocierea s-a încheiat.

— Ştiu, spun eu învinsă.

Are dreptate. ADN-ul ăla nu contează dacă nu ştim al cui e. Kelly a fost găsită moartă la noi în casă, iar Adam e ultimul care a văzut-o în viaţă. ADN-ul lui e peste tot la locul faptei.

— În plus, Adam a picat la testul poligraf, adaugă Peters.

— Da, şi Scott la fel. Ştim amândoi că testele astea sunt o prostie pseudoştiinţifică, zic eu, mijind ochii.

— Bine. Uite ce. Dacă pledează vinovat, o să reduc sentinţa de la douăzeci şi cinci de ani la douăzeci de ani fără posibilitate de liberare condiţionată. Dar oferta expiră în cinci minute.

— Mă duc să vorbesc cu clientul meu. Mulţumesc.

Adam încă stă în cătuşe în faţa sălii de judecată. Eleanor e adâncită într-o conversaţie cu el. Nu-i a bună. Gardianul e lângă Adam, dar nu e atent, iar Anne stă singură pe o bancă, cu privirea pierdută.

— Hei, spun eu, întrerupându-i pe Eleanor şi pe Adam.

Anne se ridică repede şi ni se alătură.

— Eşti bine? mă întreabă Adam şi Anne în acelaşi timp.

Le răspund că da.

— Poate ar trebui să-ţi ţină cineva locul, sugerează Eleanor, cântărindu-mă din priviri.

— Am spus că sunt bine şi am renegociat pedeapsa.

— Cum sună? întreabă Adam.

— Peters oferă douăzeci de ani fără posibilitate de liberare condiţionată dacă pledezi vinovat. E o ofertă bună, având în vedere ce te aşteaptă. Nu pot să-ţi spun ce să alegi, dar sunt obligată să-ţi prezint oferta.

Adam se încruntă şi închide ochii preţ de o clipă. Spera la un miracol, dar douăzeci de ani e o perioadă lungă de petrecut în spatele gratiilor. Ar avea cincizeci şi şase când ar ieşi din închisoare. Dar sună mai bine decât alternativă, adică moartea, dacă juriul îl găseşte vinovat. Cu probele de acum, probabil că juriului nu i-ar veni greu să-l condamne.

— E o ofertă groaznică, Sarah. Fiul meu e nevinovat. Douăzeci de ani? Până iese el, eu o să fiu deja moartă.

Eleanor bate din nou din călcâi.

O ignor şi mă întorc spre Adam.

— Tu ce mă sfătuieşti? spune el.

— Ca avocat al tău, ţi-aş spune să accepţi oferta.

— Dar ca soţie?

Mă gândesc o clipă.

— Ca soţie, ţi-aş spune să lupţi din toate puterile.

— Bine. Atunci refuză oferta.

E încrezător. Nu ştiu de ce, pentru că nimic nu pare încurajator la cazul ăsta. Încuviinţez, iar el îmi zâmbeşte şovăielnic, cu o mică scânteie de speranţă în priviri.

Procurorul Peters se apropie de noi şi salută pe toată lumea.

— Cum rămâne?

— Clientul meu pledează nevinovat.

— Faci o greşeală. Fiul meu e nevinovat, spune Eleanor, încrucişându-şi braţele.

— Bine, spune Peters, după care trece pe lângă noi şi intră în sala de judecată.

Intru imediat după el împreună cu Adam şi Anne şi ne aşezăm la o masă din partea stângă a sălii. Eleanor se aşază în primul rând. Sper să-şi ţină gura. Sau de fapt, sper că nu. Poate îmi face judecătorul o favoare şi o condamnă pentru sfidarea instanţei. Anne scoate nişte dosare şi le aşază în faţa mea.

— Toată lumea să se ridice! Şedinţa de judecată e declarată deschisă. Prezidează onorabilul judecător Dionne, anunţă aprodul.

Judecătorul Dionne, un bătrân cu păr alb, început de chelie şi ochelari pe vârful nasului, intră şi se aşază la pupitrul său. Îşi

aruncă ochii pe nişte hârtii şi apoi îşi îndreaptă atenţia spre mine şi Peters.

— În dosarul statul Virginia împotriva lui Adam Morgan, să se prezinte reprezentanţii părţilor, spune judecătorul Dionne.

— Josh Peters, procuror, pentru statul Virginia, onorată instanţă.

— Sarah Morgan, pentru Adam Morgan, onorată instanţă.

Judecătorul Dionne ridică o sprânceană când aude că eu şi inculpatul avem acelaşi nume. Înţelege imediat ce se întâmplă.

— Interesant. Inculpatul este rugat să se prezinte cu numele întreg, pentru grefier.

— Adam Francis Morgan.

— Domnule procuror Peters, vă rog să spuneţi ce acuzaţii i se aduc inculpatului în acest caz, zice judecătorul.

— Da, onorată instanţă. Parchetul statului Virginia îl acuză pe Adam Morgan de omor calificat asupra lui Kelly Summers şi a copilului ei nenăscut.

— Înţeleg că inculpatul vrea să pledeze nevinovat la acuzaţiile aduse de parchet. Înainte de asta, trebuie să mă asigur că înţelegeţi care vă sunt drepturile constituţionale şi statutorii. Aveţi dreptul de a fi reprezentat de un avocat şi văd că v-aţi ales deja unul.

— Da, onorată instanţă, zice Adam.

— Aveţi dreptul la o audiere preliminară în termen de zece zile lucrătoare după ce declaraţi cum pledaţi. Aveţi dreptul la un proces rapid...

Judecătorul continuă. Am mai auzit lucrurile astea de o mie de ori, dar pentru Adam este prima dată. Ascultă cu atenţie, fără să-şi ia ochii de la judecător. Nu-mi dau seama că mi-a fugit mintea în altă parte decât când judecătorul încheie, spunând:

— Înţelegeţi care vă sunt drepturile?

— Da, onorată instanţă.

— Doamnă Morgan, consideraţi că aţi avut suficient timp să discutaţi cazul cu clientul dumneavoastră? I-aţi explicat drepturile pe care le are, căile de apărare şi consecinţele posibile ale felului în care pledează? Consideraţi că clientul dumneavoastră a înţeles aceste lucruri? întreabă Dionne.

— Da, onorată instanţă.

— Domnule Morgan, sunteţi pregătit să anunţaţi cum pledaţi?

— Da, onorată instanţă.

— Domnule Morgan, sunteţi acuzat de omor calificat. Cum pledaţi pentru acest cap de acuzare?

Adam se ridică în picioare.

— Nevinovat, onorată instanţă, spune el cu toată convingerea.

— Instanţa a luat act de faptul că pledaţi nevinovat. Primul termen de judecată este peste două săptămâni, luni, 2 noiembrie. Cauţiunea va fi fixată la 500.000 de dolari.

— Onorată instanţă, parchetul recomandă ca Adam Morgan să rămână în arest preventiv, spune Peters.

— Onorată instanţă, este ridicol, intervin eu, ridicându-mă.

— Adam Morgan riscă pedeapsa cu moartea. Are mijloacele de a fugi. Există riscul ca inculpatul să se sustragă justiţiei, argumentează procurorul.

— Este prima dată când este acuzat de vreo infracţiune. Clientul meu a fost cooperant pe durata urmăririi penale, contraargumentez eu.

— Am ascultat ambele părţi. Cauţiunea rămâne la 500.000 de dolari, iar Adam Morgan va fi pus sub arest la domiciliu pe durata procesului, hotărăşte judecătorul.

— Mulţumesc, onorată instanţă, spun eu.

— Declar şedinţa închisă, anunţă Dionne, lovind cu ciocănelul.

— Felicitări, zice Peters, strângându-mi mâna. Dar să nu te aştepţi să ai acelaşi noroc pe toată durata procesului.

— Nu e noroc. E talent, îi răspund eu în timp ce el se îndepărtează.

— Şi acum ce urmează? întreabă Adam, uitându-se la mine.

— O să fac rost de bani cât se poate de repede, iar ţie o să ţi se pună o brăţară electronică la gleznă şi o să ţi se dea drumul în după-amiaza asta. O să trebuiască să rămâi în casa de vacanţă pe toată durata procesului.

Şeriful a terminat de strâns ieri toate probele, aşa că nu mai e delimitată ca scena crimei. N-o să poţi să pleci de acolo decât ca să te prezinţi la tribunal. Dacă încâlci condiţiile cauţiunii, fie neprezentându-te la tribunal, fie plecând din casa de vacanţă, o să fii dus înapoi la închisoare. Înţelegi?

— Da.

Adam ridică mâinile pentru ca gardianul să-i pună cătuşele.

— Eu mă duc să vorbesc cu şeriful. Ne vedem după-amiaza asta la casa de vacanţă. O să te conducă un poliţist.

— OK. Mulţumesc, Sarah.

Anne strânge dosarele şi vine în urma mea. Când trec pe lângă Eleanor, ea mă salută cu o mişcare din cap şi-mi zâmbeşte satisfăcută. E o premieră. Îi răspund şi eu cu un zâmbet reţinut.

Şeriful aşteaptă la ieşirea din sala de judecată, ţinând în mână nişte dosare groase.

— Bună, Sarah, zice el, parcă imitându-l pe James Dean din *Rebel Without a Cauze.*

Stă rezemat de perete, cu capul uşor înclinat şi cu ochii mijiţi.

— Domnule şerif, ea e asistenta mea, Anne. Anne, domnul şerif Stevens.

Dau mâna şi se salută.

— Au venit rezultatele de la examinarea whisky-ului. Au găsit Rohypnol în el şi am analizat proba de sânge pe care i-am luat-o lui Adam în ziua în care l-am arestat. Nu am găsit urme de Rophypnol în sânge.

— N-are niciun sens. Dacă a băut şi el whisky, ar fi trebuit să aibă Rohypnol în organism.

— Poate că n-a băut din carafă, sugerează şeriful, îmi pare rău că nu am veşti mai bune pentru tine.

— Şi cel de-al treilea ADN? E al cuiva din registrul infractorilor?

— Din păcate, nu. Încă investigăm. În schimb, am primit lista de convorbiri telefonice, îmi spune el, întinzându-mi dosarele. Găseşti aici şi mesajele printate.

Îi dau dosarele lui Anne, care le bagă în geanta ei.

— Aţi apucat să vă uitaţi peste ele? Aţi găsit ceva neobişnuit?

— Mesajele care par să fie de la celălalt bărbat cu care se vedea sunt trimise de pe un număr neînregistrat.

— Ca un telefon cu cartelă, de tip *burner*[3]*?*

— Exact. Tipul nu voia să se ştie că are vreo legătură cu Kelly. Poate el e criminalul sau poate e şi el căsătorit, sugerează Stevens.

— Mai putem afla ceva despre numărul de pe care îi scria?

— E o pistă moartă. Poate ne mai oferă mesajele nişte indicii despre el, dacă le citim cu atenţie, dar nu sunt multe. Cum cazul a fost înaintat instanţei, poliţia îl consideră acum clasat. Pot să-ţi

[3] Un telefon mobil care este folosit pentru o scurtă perioadă de timp şi apoi este aruncat.

dau orice informaţie pe care o avem deja, dar nu mai pot să pun oameni să lucreze la caz.

— Şi Scott? L-aţi verificat?

— Da. Are un alibi pentru noaptea în care a fost ucisă Kelly.

— Cine?

— Ajutorul de şerif Marcus Hudson, spune Stevens.

— Erau amândoi în tură în noaptea aia? întreb eu, bătând din picior de ciudă.

— Nu, s-au văzut acasă la Scott în afara programului.

— Da, cum să nu, comentez eu sarcastic. Şi fotografia cu mesajul de ameninţare?

— Am verificat-o pentru amprente şi le-am confruntat cu registrul infractorilor. Nu am obţinut niciun rezultat. Asta înseamnă că acela care a scris mesajul nu este infractor... încă, spune Stevens, ridicând o sprânceană.

Geanta lui Anne cade pe podea cu o bufnitură puternică şi aproape tot ce era înăuntru se împrăştie pe jos. Se apleacă repede să-şi adune lucrurile.

— Scuze, spune ea când eu şi şeriful ne aplecăm s-o ajutăm.

Lucrurile nu se leagă. E ceva suspect la mijloc. Adam nu avea Rohypnol în sânge, dar existau urme de Rohypnol în carafă, iar poliţia nici măcar nu verificase. Hudson este alibiul lui Scott, dar au fost toată noaptea acasă la Scott, fără martori. E vorba doar de neglijenţa poliţiei sau e ceva mai sinistru la mijloc? O să trebuiască să-i dau singură de capăt, pentru că după cum văd departamentul şerifului din Prince William County nu vrea să mă ajute deloc.

Anne termină de băgat lucrurile în geantă şi ne ridicăm.

— Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva. Îl aduc pe Adam la casa de vacanţă în după-amiaza asta. Poate ne vedem acolo, spune el.

— Da, poate.

Stevens iese pe uşă. Mă întorc spre Anne chiar când îşi pune geanta din nou pe umăr.

— De-acum suntem pe cont propriu? întreabă ea.

— Aşa se pare.

— Vrei să angajez un detectiv particular?

— Nu, cred că ne descurcăm fără. Avem două săptămâni să ne pregătim pentru audierea preliminară. Te rog să te întorci la birou şi să citeşti mesajele telefonice. Compară-le cu ce ne

trimite Matthew ca să te asiguri că se potrivesc. Eu revin la birou mâine dimineaţă. Dacă găseşti ceva, te rog să mă suni.

— S-a făcut, spune ea şi iese pe uşă.

Deocamdată nu pot să angajez un detectiv particular. Trebuie să strâng jumătate de milion pentru cauţiunea lui Adam şi nu pot să folosesc resursele firmei ca să angajez un detectiv. E o cheltuială prea mare şi o să fie considerată problematică. Sunt sigură că Eleanor ar pune banii la bătaie, dar nu vreau să-i dau această mică victorie. Deja este excesiv de implicată şi, dacă o mai ţine mult aşa, o să compromită cazul. O să trebuiască să mă descurc singură.

28. ADAM MORGAN

Stevens mă escortează de la maşină până la casa de vacanţă. Îmi explică în ce perimetru din afara casei am voie să mă plimb: n-am voie să depăşesc optsprezece metri în nicio direcţie. Mama îşi parchează Cadillac-ul închiriat. Tot drumul a avut grijă să fie chiar în spatele nostru, fără să dea prioritate şi oprindu-se numai la roşu, de parcă ar fi luat parte la o urmărire.

— Ce pitoresc, zice mama, uitându-se la casă.

— Să-ţi punem brăţara electronică şi să montez transmiţătorul înăuntru, spune şeriful.

O iau înainte. Şeriful instalează o cutie neagră şi apoi îmi cere să iau loc pe canapea. Îngenunchează lângă mine. Ridicându-mi cracul pantalonului şi îmi pune brăţara la gleznă. Mama se uită prin casă şi apoi la mine. Se încruntă când dă cu ochii de brăţara electronică.

— Ai vin, Adam? întreabă ea.

— Da, mamă. În bucătărie.

Se poartă ca şi cum ar fi la ea acasă, scotocind prin dulapuri şi turnându-şi un pahar mare de vin roşu. Se duce la frigider, scoate nişte crenvurşti şi brânză şi începe să taie felii.

— E rezistentă la apă. Poţi să faci liniştit duş cu ea. Dacă ţi-o scoţi de la gleznă, o să ştim. Dacă pleci de acasă, o să ştim. Ai o casă frumoasă, aşa că stai cuminte.

— OK, spun eu, trăgându-mi la loc cracul pantalonului.

Stevens se ridică şi intră în sufragerie, uitându-se înjur.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? întreb eu.

— Nu, asta-i tot. Kelly l-a pomenit vreodată pe celălalt tip cu care se vedea?

— Nici măcar n-am ştiut că se mai vede cu cineva.

Şeriful scoate un „hm” şi se duce la bibliotecă. Citeşte cotoarele cărţilor şi scoate la întâmplare câteva volume. Mă uit în bucătărie şi o văd pe mama turnându-şi încă un pahar de vin.

— Nu ţi s-a părut niciodată că s-ar mai vedea cu cineva? întreabă şeriful.

— Nu.

— Nu i-a scăpat niciodată numele vreunui alt bărbat?

— Nu. Cum ziceam, nu ştiam că se mai vede cu cineva, repet eu, cu o urmă de iritare în glas.

— Uite, ţi-am pregătit o gustare, dragul meu.

Mama pune în faţa mea un platou cu brânză, crenvurşti şi biscuiţi. Stevens se serveşte cu o bucată de crenvurst. Mama stă lângă el, cu paharul de vin în mână.

— O să vă ocupaţi acum să-l găsiţi pe adevăratul criminal, domnule şerif Stevens? întreabă mama, luând o gură de vin şi ridicând o sprânceană.

Şeriful tuşeşte stânjenit.

Uşa de la intrare se deschide şi se închide cu putere. Tocurile lui Sarah răsună pe parchet.

— Ah, văd că v-am mai prins, îi spune ea şerifului Stevens.

— Eram pe picior de plecare.

Şeriful se îndepărtează de bibliotecă şi face un pas spre uşă.

— Are un criminal de găsit. Nu-i aşa, domnule şerif? se bagă mama în vorbă.

Sarah nu comentează, doar mormăie ceva în barbă, dar pare dezamăgită că şeriful pleacă. De ce ar fi vrut să mai rămână? Spera să mai obţină nişte informaţii de la el despre caz? Sau e ceva între ei?

— Pot să mai stau câteva minute, dacă vrei, spune şeriful, dregându-şi glasul.

— Perfect. Vă fac o cafea.

Sarah porneşte spre bucătărie.

— Crezi că e o idee bună? zice mama, luând o gură de vin. Nu vrem să-l reţinem.

Nu ia nimeni în seamă comentariile mamei, nici măcar eu. Ceva nu e în regulă. De ce îi face o cafea? De ce se simte şeriful în largul lui la mine acasă? De ce a venit Sarah? Ca să mă vadă pe mine sau ca să-l vadă pe Stevens? Se simte atrasă de el? El se simte atras de ea? Nu e locul meu să mă indignez sau să fiu indiscret, dar ceva e putred aici. Şi totuşi, nu vreau să o fac pe Sarah să se îndepărteze de mine şi mai mult decât a făcut-o deja. Povestea asta o să trebuiască să aştepte.

Sarah e în bucătărie, punând la fiert un ibric de cafea şi pregătind două căni. E nevoită să deschidă mai multe dulapuri până găseşte tot ce-i trebuie, pentru că nu cunoaşte casa. Stevens se sprijină de un bufet. Văd cum se uită la ea. O

măsoară din cap până-n picioare. Dacă nu s-au culcat deja împreună, el ar vrea s-o facă. Asta-i evident.

Mă ridic, mă duc în bucătărie şi mă opresc chiar lângă el. Îmi umflu pieptul şi mă îndrept de spate.

— Îmi faci şi mie o cafea?

Sarah se uită la mine peste umăr. Încuviinţează, dar privirea pe care mi-o aruncă zice „N-ai decât să-ţi faci singur”. Mai scoate o cană. Probabil doar din politeţe, pentru că e şeriful de faţă. Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. Sunt sigur că ar fi preferat să mă vadă putrezind la închisoare pe durata procesului.

Şeriful şi Sarah încep să vorbească despre caz. Ea îl întreabă ce martori a interogat şi se pare că Stevens a vorbit cu aproape toţi foştii colegi ai lui Kelly, precum şi cu Scott.

— Îl cunoşteai pe primul ei soţ? întreabă Sarah.

— Am auzit câte ceva despre el, răspunde şeriful.

— Ce anume? intervin eu.

Stevens se uită la mine ca şi cum s-ar mira că mă bag în vorbă.

— Că a fost ucis...

— Da, că l-a ucis ea, completează Sarah caustic.

— Ce? spune şeriful, făcând ochii mari.

— Era în dosarul ei. Procesul n-a putut ajunge la capăt din cauză că au dispărut la un moment dat nişte probe esenţiale. Nu de acolo aţi aflat? întreabă Sarah.

Toarnă trei căni de cafea, dându-ne mie şi lui Stevens câte una.

— Dacă şi-a omorât primul soţ şi, ipotetic vorbind, Adam a omorât-o pe ea, se mai consideră că e crimă? Nu se anulează reciproc? strigă mama din sufragerie.

E clar că i s-a urcat vinul la cap.

— Da, Eleanor, crima e crimă, răspunde Sarah, dându-şi ochii peste cap.

— Cineva tot trebuie să pună şi întrebările grele, zice mama, sughiţând.

Mai ia o gură de vin, ca să-şi alunge sughiţurile.

Şeriful ia o gură de cafea şi dă cu pumnul în bufet.

— Fir-ar! Au! se văicăreşte el.

— Da, e cafea fierbinte, râd eu.

Tipul ăsta e un idiot. Se uită urât la mine. Sarah îi pune repede în faţă un pahar cu apă rece. Stevens o bea dintr-o singură înghiţitură şi îi mulţumeşte.

— Ar trebui să plec, spune el. Nu-i nevoie să mă conduci.

Îşi ia la revedere şi pleacă în viteză. Eu şi Sarah stăm în capete opuse ale bucătăriei, ţinându-ne cafelele şi uitându-ne unul la altul. Amândoi încercăm să ghicim la ce se gândeşte celălalt. Ce-i cu şeriful Stevens? De ce a plecat aşa, din senin? S-o fi prins că mi-am dat seama că e ceva între el şi Sarah? Oare au o aventură? Şi dacă da, am vreun drept să mă supăr? Fireşte că am. Încă e nevasta mea şi îmi e şi avocat. Singura ei preocupare ar trebui să fie cazul meu, nu ţărănoiul ăsta de şerif. Sarah îşi lasă cafeaua pe bufet şi se uită în gol.

— Trebuie să plec, spune ea deodată, ca şi cum tocmai ar fi revenit cu picioarele pe pământ.

— Nu poţi să mai stai?

— Nu.

Îşi varsă cafeaua în chiuvetă şi pleacă fără să mai spună o vorbă.

— Călătorie sprâncenată! Credeam că nu mai pleacă, boscorodeşte maică-mea, turnându-şi încă un pahar.

— N-a stat decât cinci minute.

Clatin din cap şi-mi torn un pahar de whisky. Mă aşez pe canapea.

— Nu vrei să îngropi odată securea războiului, mamă? Sarah e soţia mea şi mă apără în proces. Trebuie să faci un efort să te înţelegi cu ea.

Mama ia loc într-un fotoliu, ţinându-şi paharul de vin cu ambele palme.

— Presupun că aş putea să încerc.

29. SARAH MORGAN

Parchez în faţa cafenelei şi mă uit la cei câţiva clienţi care intră şi ies. Cineva de aici tot trebuie s-o fi văzut pe Kelly cu un alt bărbat în afară de Adam sau soţul ei, Scott. Al cui e al treilea ADN? Trebuie să fie al cuiva care are motive să-şi ascundă identitatea. Altfel de ce ar folosi un telefon cu cartelă? Cobor din maşină şi-mi iau geanta. Cafeneaua mai e deschisă doar o oră, aşa că trebuie să mă mişc repede.

Intru şi mă uit înjur cu atenţie şi nu trec cu vederea pe nimeni. Cafeneaua e mică, cu mobilier desperecheat şi decor eclectic. Nimic nu se potriveşte cu nimic, dar, cumva, lucrurile se armonizează. Sunt mese de lemn de tot felul, scaune de culori diferite şi din materiale diferite — din plastic, lemn, metal. Văd o canapea portocalie cu o măsuţă de cafea în faţă şi două scaune albe de piele de-o parte şi de alta, într-un colţ cu o atmosferă plăcută.

Pe canapea e un bărbat între două vârste. Privirea îi trece de la laptop la ceilalţi clienţi, la mine şi apoi se întoarce la laptop. O femeie stă singură la o masă, citind o carte. Nu-şi ridică privirea, ci îşi îndreaptă toată atenţia spre cartea pe care o ţine la doar zece centimetri de faţă. În fundal se aude muzică clasică. O barista singuratică stă sprijinită de tejghea, studiindu-şi unghiile.

E o negresă tânără, cu păr creţ şi ochi mari, căprui. I-aş da cam aceeaşi vârstă pe care o avea Kelly. Poate că erau prietene.

Când mă zăreşte, îşi îndreaptă spatele şi mă salută. Pe ecusonul ei scrie „Brenda”.

— Bună. Vreau o cafea mică şi neagră.

Îmi scot portofelul.

— Pe ce nume?

— Sarah.

Îmi scrie numele pe pahar şi apasă pe butoanele casei de marcat. Îi dau banii.

— Mersi. Imediat e gata şi cafeaua, îmi spune ea, zâmbind.

— Brenda, nu?

— Da.

— Ştii, n-am venit doar pentru cafea.

— Are legătură cu Kelly? întreabă ea.

— De fapt, da, recunosc eu, puţin surprinsă că şi-a dat seama. Probabil că ţinuta formală m-a dat de gol.

— Mai devreme a trecut un reporter pe aici ca să întrebe despre ea. Tu la ce ziar lucrezi?

Mă gândesc s-o corectez, dar apoi îmi spun că probabil pot obţine mai multe informaţii de la ea dacă mă prefac că sunt un reporter în loc să spun că sunt avocatul bărbatului acuzat de uciderea colegei şi, poate, a prietenei sale.

— Lucrez la *Gainesville Paper.* Sunt Sarah Smith, îi întind mâna, iar ea mi-o strânge.

— Ai o clipă?

— Trebuie să încep să fac curat în cincisprezece minute... Da, dacă nu durează mult. Îţi fac cafeaua şi ne vedem la masă.

Încuviinţez şi mă aşez la o masă lângă fereastră. Câteva clipe mai târziu, Brenda mi se alătură, cu două ceşti de cafea. Ia loc în faţa mea.

— Ce vrei să ştii?

Majoritatea oamenilor cu care vorbesc eu sunt infractori sau martori şi de obicei nu sunt aşa de cooperanţi. Amabilitatea ei mă cam ia prin surprindere, dar apoi îmi amintesc că mă crede reporter. Scot un carnet cu file albe şi un pix.

— O ştiai bine pe Kelly?

— Da, am lucrat cu ea un an jumate. Adică mi-a fost colegă, dar nu ştiu mare lucru despre viaţa ei personală, spune Brenda, sorbind din cafea.

Eu îmi fac câteva însemnări în carnet.

— Ai văzut-o vreodată pe Kelly stând de vorbă cu vreun bărbat în cafenea?

— Da, mai trecea soţul ei pe aici şi mai venea şi tipul ăla, Adam, care a apărut la ştiri. Şi el venea des. Mi s-a părut mie că sunt cam prietenoşi unul cu altul. Se pare c-am avut dreptate.

— Da... Şi altcineva?

— Nu.

— Vorbea cu tine despre Scott sau Adam?

— De fiecare dată când o întrebam despre Adam – sau „scriitorul drăguţ”, cum îi ziceam noi –, spunea că e doar un client fidel.

— Avea mulţi clienţi fideli?

— Păi, în primul rând, Adam, care se pare că până la urmă nu era chiar aşa de fidel, glumeşte ea.

Râd forţat, ca să destind atmosfera şi ca să mă scot din ecuaţie.

— Şi mai era un tip. Nu l-am mai văzut de câteva zile. Dar venea mereu pe tura lui Kelly, spune Brenda relaxată, luând o gură de cafea. Crezi că e şi el amestecat în povestea asta?

— Nu ştiu sigur. Încerc doar să relatez faptele. Spui că era mereu aici. Ce făcea cât stătea în cafenea?

— De obicei citea sau desena.

— Şi asta ţi se părea ciudat? Sau doar faptul că venea mereu pe tura lui Kelly?

— La început întreba când e tura ei, dar de la un punct încolo n-a mai întrebat, pentru că îi învăţase programul. Întotdeauna se holba la ea. Kelly spunea că o face să se simtă aiurea şi mă ruga să-i iau eu comanda.

— Poţi să mi-l descrii? Sau poate ştii cum îl cheamă?

— Pot să fac mai mult decât atât.

Se ridică de la masă şi se duce la casa de marcat. O clipă mai târziu, se întoarce cu o chitanţă.

— Jesse Hook, spune ea, punând chitanţa în faţa mea. Asta e o copie a chitanţei lui de acum câteva zile.

— Pot s-o păstrez?

— Absolut... Ai nevoie de numele meu de familie pentru articol?

— Sigur, zic eu, băgând chitanţa în buzunar.

— Mă cheamă Brenda Johnson.

— Super. Ai fost de mare ajutor, îi spun eu pe când îmi strâng lucrurile.

— Dacă mai ai nevoie de ceva pentru articol, mă găseşti aici.

Îi fac cu mâna, ies repede din cafenea şi mă urc în maşină.

„Jesse Hook, cine eşti?” Al tău să fie al treilea ADN? De-asta n-ai mai venit la cafenea după moartea lui Kelly? Tu eşti omul pe care-l căutam?

Înainte să pornesc maşina, îi scriu un mesaj lui Anne.

Hei, am nevoie să-l verifici pe Jesse Hook. Ar trebui să stea pe undeva prin Prince William County sau prin împrejurimi.

Apăs pe *send* şi primesc imediat un *emoji* de confirmare din partea lui Anne.

30. ADAM MORGAN

Încă mă mai gândesc la felul în care au decurs lucrurile seara trecută cu Sarah şi Stevens. El s-a grăbit să plece şi apoi şi ea a plecat în goană. Unde se grăbeau aşa? Voiau să rămână singuri? Trebuie să scap de gândurile astea. M-au măcinat până am adormit şi apoi m-au urmărit şi în vise. Am visat că Sarah şi Stevens aveau o aventură şi că şi-au tras-o pe bancheta din spate a maşinii de poliţie după ce au plecat de aici. Dar Sarah nu ar face aşa ceva. Nu e genul ăla de femeie, cel puţin nu cred. Îmi amintesc de noaptea în care am văzut-o prima dată, în pivniţa aia studenţească. Petrecerea era în toi, dar ea se plictisea. N-o interesa să-şi bea minţile sau să tragă pe nas şi de-abia dacă o interesa persoana mea. Nu o interesa ce cred alţii despre ea. Era pur şi simplu ea însăşi. Iar acum, e Sarah Morgan – avocat de top. Ce s-a întâmplat cu femeia de care m-am îndrăgostit? Ce s-a întâmplat cu femeia cu care m-am căsătorit? Acum e o străină pentru mine şi sunt sigur că şi ea ar zice la fel despre mine.

Oare căsnicia noastră s-a terminat? Sarah nu mă mai iubeşte? Ştiu că am înşelat-o, dar dacă m-am culcat cu altă femeie, asta nu înseamnă că am încetat vreo clipă să-mi iubesc nevasta. „O, Doamne! Ce tot îndrug?” Pe cine mai încerc să conving că sunt un om bun? Ştiu şi eu că nu sunt. Şi e clar că toată lumea ştie, inclusiv soţia mea.

Mă ridic de pe canapea şi strâng cordonul halatului în carouri pe care-l port peste tricoul alb şi pantalonii de pijama. Nici măcar nu-mi aduc aminte când m-am schimbat în pijama. Îmi trece prin cap că poate m-a schimbat mama şi apoi îmi dau ochii peste cap, gândindu-mă că probabil chiar asta s-a întâmplat. Deodată simt miros de şuncă. Mama e la chiuveta din bucătărie, spălând tigăi.

— Dragul meu, te-ai trezit! Pe bufet e o farfurie cu şuncă, ouă, pâine prăjită şi plăcintă de cartofi, micul tău dejun preferat, îmi zâmbeşte ea, arătându-mi farfuria.

Mă duc în bucătărie, împleticindu-mă în mers, şi-mi înfig furculiţa în mâncare. Îndes mâncarea în gură cu poftă. În închisoare nu aveam aşa ceva la masă.

— O să mă duc la cumpărături azi şi trebuie să-mi găsesc un hotel prin apropiere, mă anunţă mama, închizând robinetul şi ştergându-se pe mâini. Oricât mi-ar plăcea să stau aici cu tine, fotoliul nu se ridică la standardele mele de confort şi sunt sigură c-o să trebuiască să merg la un chiropractician din cauza lui.

Îşi masează mijlocul şi apoi îmi pune în faţă o ceaşcă de cafea.

— Procesul poate să dureze mult, spun eu, muşcând din pâinea prăjită. Poţi să te întorci în Connecticut, mamă.

— Nici vorbă. Eşti fiul meu, iar procesul ar trebui să se termine repede, pentru că eşti nevinovat. O să avem grijă ca Sarah să rezolve rapid, răspunde ea, dând din cap încurajator.

Îşi ia poşeta şi-şi pune pantofii.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Mă întorc mai pe seară, zice ea şi mă pupă pe obraz. Te iubesc, ursuleţul meu.

— Şi eu te iubesc, mamă.

*

E de-abia trecut de ora 11.00 şi nu ştiu cu ce să-mi umplu timpul. N-au trecut decât două ore de când a plecat mama şi deja mă simt singur. Se aud bătăi în uşa de la intrare. Tresar. Prin vizor văd o femeie mică de statură, cu păr roşu ca focul, ochi căprui şi o faţă plină de pistrui. Pe umăr are o geantă de laptop. Mi se pare că o ştiu de undeva, dar nu o recunosc. Mă hotărăsc să-i deschid.

— Bună ziua. Sunteţi Adam Morgan?

Mă măsoară din priviri, observându-mi înfăţişarea neîngrijită.

— Depinde cine întreabă.

Asta deşi ştiu foarte bine că nu-mi pasă cine întreabă. Aş vorbi cu oricine, numai să vrea să mă asculte.

— Sunt Rebecca Sanford, reporter la *The Prince William County Newspaper.*

Ridic o mână, oprind-o din vorbit.

— Avocatul meu nu mă lasă să vorbesc cu reporterii, îmi pare rău.

Dau să închid uşa. Ea o blochează, punându-şi piciorul în prag.

— Ştiu. Domnule Morgan, sunt o mare admiratoare a romanelor dumneavoastră şi îmi doresc mult să aflu versiunea dumneavoastră asupra evenimentelor.

— Mi-ai citit romanele?

Ea confirmă cu o mişcare din cap.

— Am fost la cursul de scriere creativă pe care l-aţi ţinut la şcoala profesională acum un an.

După ce am cumpărat casa de vacanţă, mi s-a propus să ţin un curs de scriere creativă la şcoala profesională din zonă. Mă bătea gândul să refuz, dar mi-am spus că mi-ar prinde bine un job de rezervă ca profesor, din moment ce scrisul oricum nu mergea prea bine. N-am predat decât un semestru, după care m-am întors la scris full-time. Supraestimasem activitatea de la catedră, fiindcă până la urmă am ajuns să-mi dispreţuiesc aproape toţi elevii pentru dezinteresul pe care-l arătau. Ca să nu mai spun că, de cele mai multe ori, scriau groaznic şi era o povară să le citesc lucrările.

— Mi se părea mie că te ştiu de undeva, spun eu, deşi nu sunt chiar convins.

Mă uit la stânga, la dreapta, în faţă, ca să mă asigur că nu mă vede nimeni când o primesc în casă. Nu m-ar mira ca Sarah să fi pus pe cineva să stea cu ochii pe mine.

— OK, intră.

O poftesc înăuntru cu un gest din încheietură, iar ea intră.

— Deci eşti reporter? Înseamnă că ţi-a folosit totuşi la ceva cursul meu, zic eu în glumă.

Ea râde.

O invit să ia loc la masa din bucătărie. Se aşază, scoţând un carneţel şi un pix.

— OK, de cât timp vă vedeaţi cu Kelly Summers? întreabă ea, trecând direct la subiect.

Numai că eu m-am hotărât că, dacă vrea să scoată o poveste de la mine, trebuie mai întâi să mă ajute. Nu pot să fac mare lucru dacă sunt captiv într-o casă din mijlocul pădurii.

— Nţ, nţ, nţ. O să-ţi acord un interviu, dar vreau ceva în schimb.

Nu ştiu dacă pot să am încredere în faţa asta şi poate că e de fapt o idee foarte proastă, dar sunt disperat, iar oamenii disperaţi...

— Cum să vă ajut? Să vă ajut să evadaţi? Nu pot.

Îşi închide pixul, ca şi cum ar fi terminat cu interviul.

— Nu. N-am nevoie să mă ajuţi să evadez. Am nevoie să mă ajuţi să aflu nişte lucruri despre trecutul lui Kelly. Cred că mi s-a înscenat totul. Altcineva a comis crima şi a încercat să arunce vina asupra mea. Şi cred că are legătură cu trecutul lui Kelly.

Rebecca îşi deschide pixul şi începe să-şi ia notiţe.

— De ce credeţi că e vorba de cineva din trecutul ei?

Îi torn o ceaşcă de cafea şi o pun în faţa ei.

— Pentru că şi-a ucis primul soţ.

Rebecca cască ochii mari şi-şi notează repede.

— Şi atunci cum se face că niciun alt ziar nu a descoperit informaţia asta?

— Pentru că şi-a schimbat numele şi s-a recăsătorit. I s-a pierdut urma în hăţişul birocratic. O chema Jenna Way. Şi-a înjunghiat soţul mortal sau cel puţin astea sunt acuzaţiile care i-au fost aduse. Procesul n-a mai putut să continue pentru că au dispărut probe esenţiale, lucru de care cred că s-a ocupat soţul ei, Scott Summers. Toată lumea o credea vinovată, iar ea a scăpat datorită unei erori de procedură.

— Doamne, e îngrozitor!

Rebecca soarbe din cafea şi parcă văd cum i se învârt rotiţele în cap în timp ce se încruntă şi priveşte în zare.

— Şi cine ar vrea să-i facă rău?

— Eu cred că o rudă sau un prieten al primului soţ. Cineva care n-a fost prea încântat s-o vadă scăpând basma curată. A fost ucisă în acelaşi fel în care l-a ucis ea pe primul soţ. Un fel de justiţie poetică în ochii criminalului.

— Şi soţul ei? Am auzit zvonuri prin oraş cum că s-ar putea să fi fost implicat.

— Aşa am crezut şi eu. Şi încă mai cred că s-ar putea să fie. Când eram cu Kelly, ea mi-a spus că Scott o bătea, dar Scott neagă cu vehemenţă. Nu ştiu ce să cred, dar el chiar are probleme să-şi controleze furia şi o bănuia pe Kelly că-l înşală. Aşa că ar trebui şi el luat în calcul. Deşi se pare că are un alibi pentru noaptea aceea: era cu colegul lui, ajutorul de şerif Marcus Hudson. În plus, intuiţia îmi spune să caut făptaşul în trecutul ei.

— Am înţeles.

Rebecca lasă cafeaua din mână şi îşi mai face nişte însemnări.

— Ce ştiţi despre al treilea ADN care a fost găsit la locul crimei?

— Informaţia e publică?

— Nu încă, dar eu sunt un reporter descurcăreţ, spune ea cu un zâmbet timid.

— Habar n-am cine ar putea fi al treilea tip. Poate o aventură de-o noapte? Nici nu mi-a venit să cred că se mai vedea cu un bărbat în afară de mine şi de soţul ei. Ştiu cât de ciudat sună. Şi mai e şi faptul că am primit o ameninţare. Cineva mi-a trimis o fotografie cu mine şi Kelly cu un mesaj care zicea: „Pune-i capăt, altfel o s-o fac eu”.

— Cine ştia de voi doi?

— Soţul ei, Scott, sunt sigur. Poate şi colegul lui. Nu ştiu.

— Ce vreţi să fac?

— Păi din cauza drăcoveniei ăsteia, îi zic eu, ridicând cracul pantalonului şi arătându-i brăţara electronică, nu pot să părăsesc casa şi atunci nu pot nici să-mi investighez propriul caz.

— Nu poate să se ocupe avocatul dumneavoastră de asta?

— Adică nevastă-mea?

Rebecca râde stânjenită.

— Date fiind împrejurările, nu ştiu dacă se gândeşte cu adevărat la ceea ce poate servi interesului meu, mărturisesc eu, ridicând o sprânceană.

— Nu cred, sunt sigură că soţia dumneavoastră face tot ce-i stă în putere să câştige cazul, spune Rebecca, încercând să mimeze optimismul, ceea ce mi se pare ciudat, din moment ce nu prea mă cunoaşte, iar pe nevastă-mea n-o cunoaşte deloc, dar presupun că înţeleg gestul.

— Poate că ai dreptate, dar e vorba de viaţa mea aici şi nu pot să stau cu mâinile-n sân şi să aştept pedeapsa cu moartea. Nu fără să fac tot ce pot ca să aflu adevărul.

— E de înţeles. Uitaţi ce vreau eu: un interviu în exclusivitate şi cinci mii de dolari pentru efortul meu.

Îmi întinde mâna ca să batem palma.

Mă uit uluit când la mâna ei, când în ochii ei. Nu credeam c-ar avea tupeul să ceară bani. Ce fată impertinentă! Mă gândesc să negociez cu ea, dar nu am de ales şi nu am timp să mă tocmesc pentru mărunţiş.

— S-a făcut, zic eu şi îi strâng mâna.

Rebecca zâmbeşte, vădit mulţumită de sine.

— Ce vreţi să fac mai exact? întreabă ea cu pixul în mână, gata să noteze ce urmează să-i spun.

— Am nevoie să aflu cum îl chema pe primul ei soţ, apoi vreau nume, numere de telefon şi poate şi un istoric personal, dacă poţi să faci rost de aşa ceva, pentru prietenii şi rudele de care era foarte apropiat. Cred că atât, pentru început. Te descurci?

— N-ar trebui să fie greu. Aţi spus c-o chema Jenna Way?

— Da, Jenna Way. Din Wisconsin, confirm eu.

— Am înţeles. Cred c-o să am informaţiile în patruzeci şi opt de ore. V-aş întreba unde vreţi să ne întâlnim data viitoare, dar ştiu deja răspunsul. O să mă întorc, domnule Morgan.

— Mulţumesc, Rebecca. Ah, să nu uit...

Iau o cutie de cafea dintr-un dulap. O deschid, scot un teanc de bani şi i-l dau.

— Uite jumătate din bani, ca avans. Cealaltă jumătate o s-o primeşti când îmi aduci informaţiile.

— Să ascunzi banii în cutia de cafea... ce clişeu.

Ia banii şi îi bagă în geantă.

— Pe curând, zice Rebecca şi iese din casă.

Sper din tot sufletul că nu mi-a luat banii degeaba, fără nicio intenţie de a mă ajuta sau de a face investigaţiile. Nu prea am de ales, aşa că trebuie s-o cred pe cuvânt. Timpul trece.

31. SARAH MORGAN

Am intrat în firmă, iar Anne mă întâmpină înainte să ajung la biroul meu.

— Sarah, Kent vrea să te vadă. Zice că e urgent, mă anunţă ea cu o urmă de îngrijorare în glas.

— A zis despre ce e vorba?

— Nu.

— OK. Ţine. Ia-mi geanta şi reţine-mi apelurile până mă întorc, te rog.

Anne încuviinţează.

Kent e celălalt partener care dă numele firmei. Williamson din *Williamson & Morgan.* El a pus bazele firmei şi, din când în când, îi place să-mi aducă aminte asta. Deşi eu sunt tânăra speranţă cu ascensiune meteorică, el face asta de decenii şi are contacte la care eu n-aş putea nici măcar să visez.

— Te aşteaptă, îmi spune secretara lui, lăsându-mă să trec.

Biroul lui e singurul din firmă care-l eclipsează pe al meu. Zici că e luat direct de pe un platou de filmare, cu lambriurile din lemn de mahon şi candelabrul mare care atârnă din tavan. De perete e agăţat capul unui mistreţ, trofeu recent dintr-o excursie de vânătoare din Texas.
S-a dus cu prietenii lui importanţi care fac lobby pentru industria petrolieră, ca să se asigure că încă se are bine cu ei după ce l-am apărat pe senatorul McCallan. Eu, evident, n-am fost invitată. Pe peretele din spatele meu sunt fotografii cu el şi toţi politicienii „grei” din ultimele două decenii. Bush, Clinton, Obama, toţi.

Două laturi ale biroului sunt acoperite de geamuri mari, de sus până jos, colorate în nuanţa aleasă de el. Nu-i place să plece din birou, aşa că are acolo şi o masă de conferinţe pentru douăsprezece persoane, în regim minimalist: fără aparatură pentru apeluri video, fără monitor plat. El îşi ţine şedinţele ca pe vremuri. Dacă ceva nu se poate rezolva cu hârtie, stilou şi o limbă ascuţită, atunci Kent consideră că nu merită să se implice.

— Ai vrut să mă vezi, Kent.

— Da, Sarah, ia loc, te rog.

Îmi face semn spre un scaun de pe partea cealaltă a biroului.

— Care-i treaba? îl întreb eu informal, ceea ce ştiu că nu-i place deloc.

— Ei bine, în ultima vreme, comportamentul tău aici la firmă a fost... haotic, ca să folosesc un eufemism. Vii şi pleci când vrei tu, nu răspunzi la apeluri şi nu suni înapoi, lipseşti de la întâlniri... Ai uitat cumva că, de când apare numele tău în titulatura firmei, nu-ţi mai permiţi luxul de a te ocupa exclusiv de un singur client?

A formulat-o ca pe o întrebare retorică, dar o să aştepte până răspund. E doar unul dintre multele lui obiceiuri încântătoare.

— Nu, Kent, nu am uitat. Doar că îmi reprezint soţul, care e acuzat de crimă şi, după cum poţi să-ţi închipui...

— Ce să-mi închipui? Că este ditamai conflictul de interese? Că te afectează foarte tare şi-ţi distrage atenţia de la jobul tău? Da, da, pot să-mi închipui. Tocmai de aceea aş fi vrut să mă întrebi înainte să preiei cazul, îmi zice el cu un aer excesiv de patern.

— Ştii bine că, potrivit înţelegerii pe care o avem, nu trebuie să te consult când preiau un caz decât dacă e vreun interes comercial la mijloc, care-l afectează pe unul dintre clienţii tăi. Ăsta nu e un caz de drept corporativ, aşa că pot să procedez cum cred eu de cuviinţă.

— Da, sigur, aveai tot dreptul să procedezi cum crezi de cuviinţă. Dar întrebarea e: a fost bine că ai făcut aşa? Nu crezi că mă priveşte şi pe mine? Al doilea *managing partner* al firmei nu se achită de îndatoririle sale, ne face să părem instabili şi neserioşi, numai profesionişti nu...

— Nu asta a fost inten...

— Dar asta e realitatea, nu? Indiferent ce intenţii ai avut.

Se ridică de la birou, îl ocoleşte şi vine de partea cealaltă, sprijinindu-se de el.

— Uite ce-i Sarah, nu vreau să-ţi reproşez ceva. Nu eşti o începătoare şi ai voie să faci ce vrei, în general. Vreau doar să aflu ce se întâmplă, pentru că situaţia asta ne face să părem slabi şi ne consumă resursele şi cred că nu sunt singurul care a observat asta.

— Ai dreptate. E... mai greu decât mă aşteptam. Eu doar...

— Cine ar putea să-ţi găsească vreo vină? Eu cu siguranţă nu. Nici nu vreau să-mi închipui cât de tare te apasă povara asta.

Dar tocmai asta vreau să spun. Uite, o să las şarada asta să continue, pentru că ştiu că n-am nicio şansă să te împiedic, dar ascultă-mă bine: trebuie să-i pui capăt cât mai repede. Pentru tine. Pentru mine. Pentru firmă. O să-i pun pe alţii să se ocupe între timp de ceilalţi clienţi ai tăi şi o să am grijă să nu primeşti cazuri noi pentru o vreme. Dar ai grijă să închei cazul cât mai repede.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru înţelegere, spun eu puţin supărată, dar ştiu că n-am cum să nu-i dau dreptate.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti. Din moment ce nu te ocupi de corporaţiile care sunt clienţii tăi, nici n-o să te bucuri de cotizaţiile lunare pe care ni le aduc ele. Cu alte cuvinte, nu-ţi vei mai primi cota din profit până nu termini de lucrat la cazul ăsta...

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea! Nu poţi să...

— Ce-o să faci? Mă dai în judecată? Ia încearcă, să vezi ce se întâmplă. Ar trebui s-o iei ca pe un imbold. Cu cât termini mai repede, cu atât primeşti banii mai repede. Ne-am înţeles?

Îl fulger cu privirea. N-am de gând să-i răspund şi, de altfel, m-am săturat de conversaţia asta. Mă ridic şi mă îndrept spre uşă.

— Ah, Sarah, încă ceva.

— Da, Kent?

— Secretara ta, Pam.

— Anne.

— Da, da, Anne. Nu e căţeluşul tău, să se ţină după tine peste tot pe unde te duci. E plătită să fie aici şi să se facă utilă firmei, nu doar ţie.

— E secretara mea, Kent, şi-i plătesc jumătate din salariu...

— Da, iar eu îi plătesc cealaltă jumătate. Aşa că, dacă te mulţumeşti să o ai la dispoziţia ta doar jumătate din timpul pe care ţi-l alocă acum, eşti invitata mea. Dacă nu, dă dovadă de spirit de echipă şi ocupă-te singură de cruciada ta justiţiară.

Se întoarce la scaunul lui din spatele biroului.

— Porc nenorocit, bodogănesc eu în barbă când ies din biroul lui.

— Să ai o zi frumoasă, Sarah, ciripeşte secretara lui când trec pe lângă ea.

— Mai du-te naibii, Nicole, i-o trântesc eu, fără să mă uit în urmă.

În graba mea, mă lovesc de cineva şi, surprinsă, încerc să mă adun. Îmi ridic privirea şi constat că domnul pe care l-am lovit e însoţit de un alt bărbat. Amândoi au figuri familiare, pe care mă străduiesc să mi le amintesc. Deocamdată însă, sunt prea furioasă ca să-mi aduc aminte.

— Oho, doamnă Morgan, unde vă grăbiţi aşa?

Cuvintele li se rostogolesc pe limbă înmuiate într-un accent texan foarte pronunţat. Acum îmi amintesc. Sunt doi directori executivi de la Petronext, chiar cei care au asistat la procesul domnului senator McCallan.

— Bună ziua, domnilor, le zic eu, fără să răspund la întrebare.

— Cred că se cuvine să vă felicităm, spune unul dintre ei, nu contează care, pentru că seamănă unul cu altul ca două picături de apă.

— Tare mă îndoiesc că vreţi să mă felicitaţi.

— Aşa-i, doamnă Morgan. Oricum, aţi câştigat cinstit... de data asta, îmi spune tipul, iar pe faţă îi înfloreşte un rânjet care nu poate fi descris decât ca abject.

— Mda... Bun, vă las să vă duceţi la joacă cu Kent. Eu una chiar am treabă. Pa-pa, le-o trântesc eu.

Nu a fost prea frumos din partea mea, dar nu am timp de ei.

Anne bagă capul pe uşă de îndată ce mă întorc în biroul meu.

— Ce-a vrut de la tine?

— Nimic, răspund eu cu ochii la ecranul calculatorului.

— Aşa nasol a fost?

— Nu vrei să-mi aduci nişte cafea? pufnesc eu.

Anne încuviinţează şi se face nevăzută.

N-am mai plecat devreme de la birou. Nici măcar în pauza de prânz nu m-am dus. Am stat acolo toată ziua, ca la plata cu ora, ca să mă asigur că mă vede toată lumea. Cum de îndrăznesc să mă judece? Am muncit mai mult decât orice alt avocat de aici şi mi-am câştigat dreptul de a veni şi de a pleca după cum poftesc.

*

Închid portbagajul Range Roverului, îmi pun pe umeri pungile reciclabile şi iau în braţe o cutie plină de dosare. E întuneric afară şi mă uit cu grijă pe unde calc, ca să nu mă împiedic de treptele verandei. Tocurile îmi răsună pe fiecare treaptă şi, când ajung la uşă, mă pregătesc să bat, dar mă răzgândesc imediat. În loc de asta, pun mâna pe clanţă, deschid uşa cu plasă şi intru.

— Cine-i acolo? strigă Adam neliniştit din sufragerie.

Nu răspund. Mă duc în bucătărie. Îl găsesc în sufragerie, pe canapea, îmbrăcat cu un tricou alb şi pantaloni de trening, bând dintr-un pahar de whisky. Nu a făcut nici măcar efortul de a se bărbieri sau de a se pieptăna. Chiar şi aşa, arată bine.

— Sarah? Ce cauţi aici?

Las cutia şi pungile pe bufetul din mijlocul bucătăriei.

— Ţi-am făcut cumpărăturile.

— A, da?

Se mai înmoaie puţin şi se ridică de pe canapea. Intră încetişor în bucătărie, dar rămâne departe de mine.

— Unde e maică-ta?

— Şi-a luat o cameră la hotel.

— Şi eu care eram sigură c-o să vrea să doarmă cu tine, îi zic eu sarcastic.

— Ei, hai, chicoteşte el. Nu e chiar aşa de rea.

Zâmbesc şi-mi dau ochii peste cap.

— Vrei ceva de băut?

— Da.

Se duce la bar şi-mi toarnă un pahar de Laphroaig de zece ani. Vine cu el la bufet şi-l aşază în faţa mea.

— M-am gândit c-o să ai nevoie de câteva lucruri. Ţi-am luat nişte fripturi, whisky, chifle, somon afumat, brânză tartinabilă, ouă, legume, nuci macadamia şi îngheţată, spun eu, scoţând fiecare obiect şi punându-l la locul lui în bucătărie.

— Nu trebuia.

Mă uit la el. Zâmbeşte. Şi are un licăr de speranţă în ochi.

— Ştiu.

— Mulţumesc, spune el, luând o gură de whisky.

— Ţi-am adus şi nişte lucruri pentru scris: hârtie, tuş de imprimantă, pixuri şi altele, zic eu, începând să scot lucruri şi din a doua sacoşă.

— Chiar nu trebuia.

Se apropie şi se uită la articolele de papetărie. I se umezesc ochii.

— Ştiu.

Ridic paharul de whisky pe care mi l-a pregătit şi iau o înghiţitură.

Stăm o vreme în tăcere, bând whisky. Nu ştiu ce să-i spun şi sunt sigură că nici el nu ştie ce să-mi spună mine. Nici nu-mi

vine să cred că Adam a fost cândva iubirea vieţii mele şi eu a lui, că am fost atât de apropiaţi, când acum ne desparte o prăpastie atât de adâncă şi de lată, încât nici nu ne putem auzi când ne strigăm de pe malul celălalt.

La un moment dat, Adam întrerupe tăcerea.

— Ce-i acolo? zice el, arătând spre cutia de carton plină până la refuz cu hârtii şi dosare.

O împing spre el.

— Ştiu că vrei să ajuţi, aşa că am pus-o pe Anne să facă copii după toate probele importante. Sunt toate aici şi le poţi cerceta în voie.

Adam se uită la cutie şi apoi la mine. Mă priveşte îndelung.

— Să ştii că fac tot ce-mi stă în putinţă să câştig cazul ăsta. Trebuie să ai încredere în mine, adaug eu.

— Am încredere în tine, Sarah.

Dau din cap şi-i zâmbesc.

— Mă bucur. Trebuie să plec, dar dacă găseşti ceva important sau ai nevoie de mine, dă-mi de ştire.

Las paharul de whisky pe bufet şi mă îndrept spre ieşire.

— Sarah, zice el aproape în şoaptă.

Mă opresc şi mă întorc spre el.

— Da.

— Mulţumesc... pentru tot.

Îi tremură glasul.

— Chiar nu trebuia. Nu... nu merit.

Începe să-mi tremure buza de jos, dar mi-o muşc cu putere ca să nu vadă. Închid ochii o clipă şi când îi deschid din nou, sunt împăienjeniţi de lacrimi.

— Nu, tu nu... Trebuie să plec.

Nu apuc să fac vreun pas, fiindcă Adam vine repede la mine şi mă strânge în braţe, trăgându-mă la pieptul lui. Vreau să-l opresc. Vreau să mă împotrivesc. Astea sunt braţele în care a ţinut-o pe Kelly. Ca să o consoleze şi să-i dea putere. Ştiu că nu merită să mă strângă în braţe, dar nu mă opun. Îl las. Îmi îngrop faţa la pieptul lui şi izbucnesc în plâns. Îmi descătuşez toată suferinţa în braţele lui. Începe şi el să plângă. Mă sărută pe creştet şi mă îmbrăţişează strâns. Îmi spune că mă iubeşte, iar şi iar. Îmi ridic privirea spre el. Obrajii îmi sunt uzi, inima îmi bate cu putere. Lacrimile se preling de pe obrajii lui pe obrajii mei.

Mă întind să-l sărut. Mă sărută şi el. Buzele ni se mişcă în acelaşi ritm. Mă atinge peste tot. Mă ridică în braţe. Picioarele mele îi cuprind talia. Mă duce la bufet şi mă aşază pe blat, fără să-şi dezlipească buzele de ale mele. Mă sărută peste tot pe gât, cu lăcomie.

— Te iubesc, Sarah, îmi şopteşte el la ureche.

— Ştiu.

Mă opresc. Nu-l mai sărut şi-i caut ochii, ca să citesc în ei ce răspuns să-i dau. Mângâindu-l pe obraz, îi răspund în sfârşit, când privirile ni se întâlnesc.

— Şi eu te iubesc.

Nu-şi poate stăpâni zâmbetul.

— Ce mult te iubesc!

Îi tremură glasul, iar eu îl împiedic să mai spună ceva, sărutându-l apăsat şi intens. Buzele îi sunt catifelate şi fierbinţi. Mâinile îi coboară pe trupul meu, îmi scoate sacoul, îmi frământă sânii, îmi ridică fusta. Încep să gâfâi pe când buzele şi limba lui urcă şi coboară pe gâtul meu.

Se descheie la pantaloni şi mă trage mai aproape de marginea bufetului. Se apleacă, depărtându-mi picioarele şi dându-mi chiloţii într-o parte. Şi atunci, deodată, mă dezmeticesc, îl împing, îmi apropii picioarele, mă dau jos de pe blat, îmi aranjez fusta şi-mi pun sacoul la loc. Adam se clatină pe picioare şi face un pas în spate ca să-şi recâştige echilibrul. Face ochii mari şi deschide gura, gata să protesteze.

Îmi pun palma pe pieptul lui.

— Încă nu pot s-o fac... încă sunt furioasă pe tine pentru tot ce mi-ai făcut. Îmi tot imaginez cum...

Glasul mi se frânge. O lacrimă îmi alunecă pe obraz. O şterg şi trec pe lângă Adam, ieşind repede din casă.

— Sarah, stai!

Vocea lui răsună din casă, dar Adam nu poate să vină după mine, fiindcă îl împiedică nişte graniţe invizibile.

Mă urc în maşină şi trântesc portiera. Ce naiba fac? Trebuie să-mi limpezesc gândurile şi asta cu siguranţă n-o pot face aici.

32. ADAM MORGAN

Stau pe canapea, beau al doilea pahar de whisky şi mănânc cu mâna dintr-o friptură. A trecut mai bine de-o oră de când a plecat Sarah şi mi-au trebuit cincisprezece minute să-mi conving penisul să o uite. Mi-a plăcut s-o simt din nou aproape de mine. Ca şi cum ar exista o şansă de împăcare. Dar a plecat ca din puşcă, întotdeauna pleacă aşa. M-a sunat mama să vadă ce mai fac. I-ar fi plăcut să treacă să luăm cina împreună, dar se pare că are programare la masaj. Cred că pune ceva la cale. Altfel n-ar refuza să ia cina cu mine, unicul ei fiu.

Sună telefonul. Nu poate să fie decât ori Sarah, ori mama. Numai ele mă mai sună zilele astea. Mă întind spre telefonul fix de pe măsuţa de alături. Nu poate identifica apelantul, aşa că trebuie să ridic receptorul ca să dezleg misterul.

— Alo?

— Adam?

— Da, cine e?

— Sunt eu, Daniel. Ce mai faci?

Ah, dragul de Daniel. Daniel e agentul meu literar şi a fost alături de mine din prima zi. La început, era un risc pentru el să accepte să mă reprezinte. Pe urmă, am devenit un scriitor foarte râvnit şi toată lumea încerca să mă fure, dar eu am rămas cu Daniel. Acum el e cel care alege să rămână alături de mine. M-a sunat tot mai rar în ultimii patru ani, când scrisul a mers prost, şi nici nu-l Învinovăţesc.

— A, salut, Daniel. Sunt bine, sunt bine. Sunt bine, tu cum eşti?

Mă fac mai comod pe canapea.

— Lasă asta. Ce-am auzit... Eşti acuzat de crimă?

— Da, aşa e, din păcate, dar sunt nevinovat, e doar o...

Iau o gură de whisky.

— Senzaţional!

— Ce? Nu, Daniel, am spus că e adevărat, chiar sunt acuzat de crimă.

— Te-am auzit, amice, şi e o veste extraordinară.

— Cum adică? De ce?

Îmi lipesc urechea mai bine de receptor, ca să fiu sigur că-l aud bine.

— Ia gândeşte-te, Adam! E vorba de o crimă. Tu eşti scriitor. Dacă pui lucrurile astea cap la cap, ce obţii? O carte de memorii cum nu s-a mai pomenit niciodată!

— Daniel, eu n-am comis...

— O să fie un fel de *Cu sânge rece,* dar mai bine, pentru că nu trebuie să-l intervievezi pe criminal... criminalul eşti chiar tu!

— Daniel, ţi-am spus doar că n-am...

Scrâşnesc din dinţi. Ce nu pricepe?

— Parcă te şi văd ţinând întâlniri cu presa la tine în celulă, dând autografe în timpul orelor de vizită. Hm, o să trebuiască să mă gândesc cum să-i conving să te lase să mergi într-un turneu de promovare, dar... Ia stai! Gata, ştiu! Ar putea să te mute într-o dubă, cu poliţişti şi tot ce trebuie, iar tu să fii îmbrăcat în uniforma portocalie a deţinuţilor. Doamne, presa o să adore...

— Daniel! N-am comis crima, OK? Ce naiba nu pricepi?

— Calmează-te, amice, ce sari aşa? Ştiu că n-ai făcut-o. Poţi să fii cam nesuferit uneori, dar criminal? Tu n-ai putea să faci rău nici unei muşte. Dar indiferent care o să fie verdictul, publicul nu trebuie să ştie că eşti nevinovat. Uite cum văd eu lucrurile: dacă ai omorât-o...

— Ceea ce n-am făcut, repet eu.

Tipul ăsta mă face să mă urc pe pereţi! Chiar şi într-o situaţie ca asta, nu-i stă mintea decât la bani. Asta îl face să fie un agent foarte bun, dar şi o persoană fără caracter.

— Nu ştiu ce să zic, Daniel, nu prea mă tentează să fac pe criminalul dacă sunt nevinovat.

— Ştim amândoi foarte bine că de ani de zile aşteptai o scânteie de inspiraţie şi acum zbang! Povestea asta ţi-a aterizat direct în poală. Nu spun decât să n-o ignori. Dacă vrei să-mi trimiţi nişte pagini despre asta, o să le citesc cu plăcere. Dacă nu, ei bine... atunci poţi să te întorci la „următorul mare roman american” pe care mi-l promiţi deja de jumătate de deceniu. Treaba ta ce hotărăşti.

— Da, bine. Poate.

— Bravo, aşa mai vii de-acasă! Ai grijă de tine, amice! mai vorbim, poate luăm masa împreună.

Închide.

Las receptorul în furcă şi mă sprijin din nou de speteaza canapelei, ducând paharul de whisky la gură. Nu greşeşte. Chiar e o poveste grozavă, şi numai eu o pot spune. Nu eu am comis crima, dar aş putea să aflu cine e adevăratul vinovat. Un roman poliţist inspirat dintr-un caz real. Cu siguranţă ar deveni bestseller *New York Times.* Ce titlu să-i dau?

Cu sânge cald... N-am fost eu.

La naiba, se vede că mi-a cam ruginit inspiraţia. Iau un carneţel şi un pix de pe măsuţa de cafea şi mă apuc să scriu tot ce s-a întâmplat, luând-o chiar de la început.

33. SARAH MORGAN

Studiez dosarele procesului, aşteptând-o pe Anne să-mi aducă micul dejun. M-a convins că ar fi bine să mănânc. În ultima vreme parcă am trăit numai cu apă, cafea şi alcool. Nu mai ştiu ce suntem eu şi Adam unul pentru altul. Soţ şi soţie? Avocat şi client? Iubiţi? Duşmani? Presupun că nici nu contează. Nu contează decât să ducem procesul la capăt, ceea ce a devenit mult mai greu peste weekend, de când cazul a devenit subiect de ştiri în toată ţara. Reporterii sună non-stop la mine la firmă şi au reuşit să-mi afle chiar şi numărul de telefon de serviciu. M-am baricadat în casa noastră din oraş şi la birou peste weekend, ferindu-mă de presă şi concentrându-mă asupra cazului.

Anne mi-a zis că internetul s-a umplut de teorii despre cine a omorât-o pe Kelly. Cei mai mulţi cred că Adam, dar mai circulă ca ipoteze şi Scott, bărbatul căruia îi aparţine cel de-al treilea ADN, un coleg de serviciu, un alt poliţist sau chiar fantoma fostului ei soţ. Eu nu le-am dat prea multă atenţie. Ceea ce a atras atenţia publicului e informaţia că victima a fost ucisă în acelaşi fel în care-l ucisese pe primul ei soţ. Mulţi cred că a primit ce merita, pe când alţii cred că imaginea care i-a fost astfel creată lui Kelly este falsă. E un caz care polarizează opiniile publicului, e greu să găseşti doi oameni care să fie de acord, ceea ce ar trebui să ne avantajeze, pentru că asta înseamnă că şi juriului o să-i fie greu să ajungă la un consens.

E cam dificil să obţinem un verdict în favoarea lui Adam, dar poate că juriul ajunge în impas şi nu poate da un verdict. În cazul ăsta, e greu de spus dacă procesul s-ar rejudeca sau nu, dar nu avem prea mult timp până trebuie să ne prezentăm în instanţă, aşa că, în situaţia dată, trebuie să sperăm la imposibilitatea unui verdict.

Cineva dă uşa de perete, făcându-mă să tresar. Anne intră iute cu două smoothie-uri, o pungă cu mâncare de la o cafenea din apropiere şi o cutie cu bomboane de ciocolată. Pune totul pe birou în grabă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— Te caută Bob, spune ea, făcând ochii mari.

— Şi?

— E furios.

Bob îşi face apariţia în prag, purtând un costum frumos croit şi o încruntătură de zile mari.

— Ce naiba se petrece aici?

Intră cu paşi mari, oprindu-se chiar în faţa biroului. Anne se trage repede într-o parte.

— Ce te aduce pe la mine, Bob? îi zic eu zâmbind.

— Ce-i cu reporterii de la intrare? Am auzit bine, îţi reprezinţi soţul acuzat de crimă? întreabă el, făcând o grimasă.

— Da, aşa e. Soţul meu a fost acuzat pe nedrept şi i-am preluat cazul *pro bono.*

Îmi fac de lucru cu nişte hârtii, de-abia luându-l în seamă pe Bob.

— Nu poţi să lucrezi *pro bono* la cazul propriului tău soţ!

— Ba da. Am vorbit deja cu Kent despre asta.

Anne tuşeşte ca şi cum s-ar fi abţinut până atunci ca să nu facă zgomot. Îi arunc o privire, apoi îl fixez pe Bob drept în ochi.

— Serios? Atunci o să vorbesc şi eu cu Kent şi-o să-i explic ce dezastruoasă e publicitatea asta pentru firmă, mă ameninţă Bob, îndreptându-şi arătătorul spre mine.

— Dacă faci asta, o să te distrug, Bob, îl avertizez eu.

Bob izbucneşte în râs.

— I-auzi! Hai să te văd. Frate, ce bine o să-mi stea aici când te-or da afară în şuturi, zice el, rotindu-şi privirea prin birou.

— Ţie nu-ţi stă bine nici măcar în biroul tău.

Îmi întorc atenţia spre caz, răsfoind nişte hârtii. Nu mi-e frică de ameninţările lui, dar n-am nevoie să-l monteze din nou pe Kent împotriva mea. Deja relaţia dintre noi a devenit delicată.

— Ai grijă, Sarah.

Face câţiva paşi cu spatele şi se întoarce să plece, îl las pe el să aibă ultimul cuvânt, pentru că oricum asta e tot ce are. Poate că-l deranjează publicitatea, dar n-ar trebui să-l deranjeze că am preluat cazul. Trebuia. Nu aveam de ales.

— Eşti bine? mă întreabă Anne, aşezându-se în faţa mea.

— Da. Nu-l lua în seamă. Se gândeşte doar la binele firmei, chiar dacă exagerează.

Îmi cad ochii pe cutia cu bomboane de ciocolată de pe birou. Are un plic lipit de ea.

— Ce-i asta?

— A sosit chiar când intram în firmă.

Deschid plicul şi scot biletul. Pe el e scris următorul mesaj: „Asta nu se compară nici pe departe cu tocitul pentru examenul de admitere la drept, dar ştiu cum faci tu faţă la stres. Cu ciocolată! XOXO, Matthew”. Îmi amintesc zâmbind cum mă duceam cu Matthew să cumpărăm ciocolată când aveam sesiune. Deschid cutia, aleg o bomboană şi o bag în gură.

— Vrei?

— Sigur.

Anne ia o bomboană şi muşcă din ea.

— De la cine sunt?

— De la Matthew, răspund eu, luând încă o bomboană.

— Cred că se simte atras de tine, spune Anne, ridicând o sprânceană.

— E gay.

— Da, dar ar fi dispus să fie hetero pentru tine, spune Anne cu gura plină de ciocolată.

— Nu aşa merg lucrurile.

— E cel puţin bisexual, insistă Anne, zâmbind.

— Mă îndoiesc, zic eu şi-mi dau ochii peste cap.

— OK... A, da. L-am verificat pe tipul ăla, Jesse Hook, spune Anne, ieşind pentru o clipă din birou şi întorcându-se cu un dosar.

I-l iau din mână şi-l răsfoiesc.

— Fă-mi un rezumat.

— Are treizeci şi doi de ani, trăieşte singur în Gainesville, a renunţat la şcoală când era în liceu, nu a avut niciun job în adevăratul sens al cuvântului. Potrivit paginii lui de Facebook, e scriitor şi pictor *freelancer.* Nu are rude în zonă, nu ştiu cum a ajuns să locuiască aici. Nu a fost căsătorit niciodată şi n-are copii. Una peste alta, e un pustnic cam sinistru.

— Are vreun număr de telefon?

— Da. E trecut pe prima pagină. Kelly a primit de la numărul ăsta un mesaj şi vreo zece apeluri pierdute. Tipul i-a scris „Îmi pare rău” în noaptea crimei şi a sunat-o sporadic în zilele premergătoare.

— Poate că el e cel pe care-l căutăm, spun eu, căzând pe gânduri.

— Cu siguranţă merită verificat.

— Mă întorc în oraş. Îl suni tu pe şeriful Stevens să-l rogi să se întâlnească cu mine la Seth’s Coffee în două ore?

— Sigur, spune Anne şi se ridică imediat să dea telefonul.

Îmi vibrează mobilul. E un mesaj de la Eleanor. Grozav.

Plec din oraş, mă întorc mâine. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Îmi dau ochii peste cap. Dacă n-am de ce să-mi fac griji, de ce mi-a mai scris? Of. E imposibilă. Îmi bag mobilul în buzunar, închid cutia cu bomboane şi o vâr în geantă. Înainte să plec, iau câteva guri din smoothie şi muşc din sandviş. M-am cam săturat de cursele astea între D.C. şi Prince William County, dar n-am timp să mă odihnesc.

Trebuie să aflu cine e al treilea bărbat. S-ar putea ca el să ne ofere soluţia întregului caz şi s-ar putea să ştie mai multe lucruri decât oricine altcineva despre Kelly şi trecutul ei. Până nu rezolv misterul celui de-al treilea ADN, o să mă tot întreb ce anume ar trebui să ştiu despre fata asta şi-mi scapă.

34. ADAM MORGAN

Rebecca, jurnalista pe care am rugat-o să facă săpături pentru mine, m-a contactat mai repede decât mă aşteptam... De fapt, nici nu eram sigur c-o să mă mai contacteze. M-a sunat ieri seară, târziu, ca să-mi spună că trece pe la mine luni după-amiază. Se mişcă repede.
La telefon a zis că a aflat toate informaţiile de care am nevoie. Nu ştiu cum a reuşit şi nici nu mă interesează, atâta timp cât informaţiile sunt corecte şi mă scapă de acuzaţii. M-am dat jos din pat, am făcut duş, m-am bărbierit şi mi-am schimbat hainele. A fost altceva, pentru că în ultimele zile am fost ca o legumă. Ba am şi făcut puţină ordine prin casă. Nu mai suport să dorm pe canapea. Mă doare spatele, dar, ce-i drept, canapeaua tot e mai bună decât patul de la închisoare.

Pentru că salteaua patului a fost aruncată după strângerea dovezilor, am comandat online una nouă. N-o să prea pot să mă bucur de ea dacă o să fiu condamnat, dar m-am aruncat la cea mai scumpă, cu cele mai groase cearşafuri şi cele mai moi perne şi învelitoare de saltea.
Dacă astea o să fie ultimele săptămâni pe care le mai petrec în patul meu, măcar să fie extraordinare. Sarah nu mi-a mai dat niciun semn de vineri seară. Sperasem să mai treacă pe aici, dar cred că nu a vrut să atragă atenţia asupra ei după ce povestea a ajuns la ştiri.

Stau pe canapea, într-o cămaşă din flanelă şi o pereche veche de blugi, şi-mi răsfoiesc exemplarul citit şi răscitit din *Corecţii,* întrebându-mă de ce cariera mea n-a avut acelaşi curs ca a domnului Franzen. Dar nu trebuie să citesc decât o pagină scrisă de el ca să-mi amintesc de ce.

Sună telefonul şi mă întind să răspund. Nici măcar nu apuc să zic „alo”.

— Adam! Sunt Daniel. Am nişte veşti extraordinare! Am primit deja mai multe oferte pentru cartea de memorii.

— Ai propus cartea editurilor? Dar nici măcar nu am acceptat s-o scriu.

— Adam, tu şi cu mine suntem la fel. Amândurora ne plac banii. Nu fi prost. E şansa vieţii tale. Te aşteaptă sume de şapte cifre, contracte de cedare a drepturilor de ecranizare, tot tacâmul.

Se opreşte din vorbit, aşteptând să-mi exprim acordul. E gâtuit de entuziasm.

Ochii încep să-mi lucească, gândindu-mă la bani, faimă şi putere. Cu cât îmi imaginez mai mult cum ar putea să arate viaţa mea, cu atât mai larg mi se întinde zâmbetul de pe chip şi nu mă pot abţine să accept.

— Bine. Dar o să scriu adevărul. Nu porcăria asta cu „eu sunt criminalul”.

— Perfect. Oamenilor oricum le place mai mult adevărul istoric în ultima vreme. O să pregătesc o licitaţie, aşa că apucă-te de scris. Ţinem legătura.

Închide. Preţ de o clipă, rămân buimac. „Doamne sfinte... Visurile mele o să devină în sfârşit realitate”. Mă aşez la birou, nerăbdător să mă apuc de scris. Povestea asta o să mă propulseze pe culmile carierei, o să-i facă pe toţi să ştie cine e Adam Morgan. Îmi trosnesc încheieturile şi deschid un document Word gol. Scriu: „Adam Morgan – verdict: crimă”.

Se aud nişte bătăi în uşă. Mă răsucesc pe scaun şi, deodată, îmi aduc aminte. Fir-ar am uitat cu totul de Rebecca şi de investigaţiile mele. Nu pot să las nimic să mă împiedice să aflu adevărul. Cartea n-o să însemne nimic dacă cu zac la închisoare sau, mai rău, sunt mort. Îmi închid laptopul şi mă grăbesc să deschid uşa. Rebecca intră înainte să apuc s-o invit în casă. Părul cârlionţat i se iveşte de sub pălărie şi e roşie în obraji.

— Te-ai mişcat repede, îi spun în timp ce îşi scoate paltonul şi pălăria şi ia loc pe canapea.

— Lucrez repede, iar tu oricum nu ai prea mult timp la dispoziţie, răspunde ea, luând *Corecţiile* în mână.

După o privire scurtă, aşază cartea pe măsuţa de cafea.

— Ce n-aş fi dat să fi fost el profesorul meu de scriere creativă, spune ea, zâmbind şmechereşte.

— Pentru asta, ar fi trebuit să fii în altă parte, nu la o şcoală profesională, nu-i aşa? îi răspund eu ironic, mânat de invidie.

Îmi dau seama, din privirea ei, că ştie că remarca ei şi-a atins ţinta. Are un spirit de observaţie impresionant.

— În fine, ai dreptate, nu am prea mult timp. Vrei ceva de băut?

Clatină din cap, iar eu mă aşez alături, pe canapea. Rebecca scoate nişte dosare şi le întinde în faţa ei.

— Eşti pregătit?

Încuviinţez.

— OK, deci numele primului soţ al lui Kelly sau al Jennei era Greg şi au fost căsătoriţi un an şi jumătate. S-au căsătorit de tineri, la vreo douăzeci de ani. Ştii deja de crimă, de dovezile pierdute şi că Scott a ajutat-o să scape. Ei doi au plecat din Wisconsin după proces şi au venit aici, în Prince William County, Virginia.

Răsfoieşte dosarele în timp ce vorbeşte. Din când în când mai iau şi eu câte o foaie să o citesc. Sunt lucruri pe care le ştiam deja, în mare.

— Şi care-i informaţia nouă? Despre rudele lui, de exemplu?

— Ajung şi acolo. Da, amândoi părinţii lui sunt încă în viaţă, dar n-am reuşit să aflu mare lucru despre ei. Taică-său lucrează în afaceri imobiliare, iar maică-sa face mult voluntariat. Nu par să fie implicaţi. Au şaizeci de ani. Pare cam forţat, explică ea.

Da, e cam neverosimil ca părinţii lui să fie implicaţi. Că doar nici pe maică-mea nu mi-aş putea-o imagina responsabilă de nu ştiu ce crimă violentă. Pe de altă parte, Harold Shipman, cunoscut şi ca Dr. Death, comitea crime când era deja trecut de cincizeci de ani, iar cuplul ăla din Missouri s-a apucat să omoare vagabonzi când aveau şaptezeci de ani. Aşa că vârsta nu te scoate de pe lista posibililor criminali. Dacă nu apare o pistă mai bună, o s-o pun pe Rebecca să verifice mai în amănunt unde erau părinţii lui Greg când Kelly a fost ucisă.

— Dar Greg avea un frate. Numele lui e Nicholas Miller. Din ce-am reuşit să aflu – adică nu prea multe –, cred că locuieşte prin zonă.

Mi se luminează faţa. „Sigur e el. Cine altcineva ar vrea s-o omoare pe Kelly?”

— Unde stă? Unde lucrează? Să-l găsim.

Asta e. Ăsta-i colacul meu de salvare. Miracolul de care aveam nevoie. Totul o să fie bine.

— Uite care-i chestia. Am sunat acasă la părinţii lui şi am vorbit cu maică-sa. Discuţia pe care am avut-o cu ea mi-a întărit presupunerea că părinţii nu sunt implicaţi. A fost foarte

prietenoasă şi drăguţă. Mi-a plăcut să vorbesc cu ea. Poate c-o să încep s-o sun regulat, din moment ce maică-mea e aşa de afurisită.

— OK, treci la subiect, Rebecca. După ce scap de asta, putem să vorbim cât vrei despre problemele tale de familie.

— Scuze. În fine, l-am cerut pe Nicholas la telefon, din moment ce aflasem că Greg avea un frate mai mare. Ei bine, maică-sa mi-a spus că a fost în vizită de curând şi s-a întors în Maryland zilele trecute.

— Maryland. Asta nu e în Virginia.

— Aşa e, dar e foarte aproape. Sunt multe oraşe şi orăşele în care ar putea să fie şi care sunt la mai puţin de două ore depărtare de locul ăsta. Nu i-ar fi fost greu să comită crima.

— Cum dăm de el?

— Încă îl caut. N-am găsit niciun Nicholas Miller, dar am găsit câţiva oameni cu acelaşi nume de familie. Aveam de gând să încep de aici şi să văd dacă-l cunoaşte vreunul dintre ei. Nu e un nume chiar aşa de răspândit, aşa că poate am noroc.

— Cât de nerăspândit e?

— Am întocmit o listă cu şaptezeci şi doi de oameni cu numele ăsta pe o rază de două ore de aici şi, din moment ce nu eşti prins cu nimic altceva, mă gândeam că poate mă ajuţi cu jumătate din listă.

Îmi dă o hârtie plină de nume, adrese şi numere de telefon.

— Sunt vreo cincizeci de nume aici. Asta nu e jumătate de listă.

— Ştiu. Dar, pentru că unii nu au numere de telefon, o să trebuiască să mă duc la ei acasă. În locul tău, nu m-aş plânge. Viaţa ta depinde de asta, îmi aminteşte ea.

— Crede-mă, ştiu, zic eu, dându-mi ochii peste cap.

— Perfect. Bun, păi tu apucă-te de astea, iar eu mă întorc mâine seară. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

— Şi tu la fel.

— Aşa o să fac, spune ea, strângându-şi lucrurile.

Înainte să plece, o strig pe nume. Se întoarce spre mine.

— Ai grijă de tine.

Îmi zâmbeşte, dă din cap şi apoi mă lasă singur cu o foaie plină de numere de telefon. S-ar putea ca unul dintre ele să fie numărul meu câştigător. Ca la loterie. Ridic receptorul şi încep să formez.

35. SARAH MORGAN

În timp ce mă îndreptam spre oraş, Anne m-a informat că şeriful nu prea era încântat de întâlnirea de la Seth’s Coffee. Nu ştiu ce-i cu el, dar o să aflu. N-am tip de jocurile lui. Suntem în criză de timp, iar el o să mă ajute indiferent dacă-i convine sau nu. Nu îmi dau seama prea bine ce s-a schimbat. La început flirta cu mine şi-mi spunea c-o să mă ajute cu orice, după care a plecat brusc din casa de vacanţă, iar acum mă ignoră. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat de l-a făcut să-şi schimbe atitudinea.

I-o fi zis Adam ceva? L-o fi ameninţat?

Adam chiar se purta cam ciudat în seara aceea. Eu am presupus că e doar din cauză că e acuzat de crimă şi că va primi pedeapsa capitală dacă pierdem. Şi eu m-aş purta ciudat în locul lui.

Mă duc direct la secţia de poliţie ca să vorbesc cu Stevens înainte să plece acasă. Vreau să mă ajute să-l găsesc pe Jesse Hook, am nevoie de resursele poliţiei ca să descopăr tot ce se ştie despre el şi să aflu dacă ADN-ul lui se potriveşte cu cel găsit la locul faptei. Şi mai e şi fotografia aia pe care i-a trimis-o cineva lui Adam. Cel care i-a trimis-o ştie ceva. Şi aş vrea să le pun nişte întrebări lui Scott şi colegului său îngâmfat, Marcus. Amândoi m-au călcat pe bătături.

Opresc în parcarea secţiei de poliţie şi intru vijelios pe uşa de la intrare, purtând pantofi nude Louboutin cu toc de doisprezece centimetri, o rochie albă şi un trenci bej.

— Vreau să mă întâlnesc cu domnul şerif Stevens, îi spun eu femeii de la recepţie.

E plictisită şi fără chef. „Sictirită” ar fi probabil cea mai bună descriere.

— Cine îl caută?

— Sarah Morgan.

— Să văd dacă e disponibil.

Se întoarce câteva clipe mai târziu.

— Îmi pare rău, e ocupat. Puteţi să veniţi mai târziu.

— Uite ce e, cucoană. Am condus mai bine de-o oră ca să ajung aici. O să mă văd cu el chiar acum!

Îşi dă ochii peste cap şi, până să apuce să mă refuze sau să-mi ceară să aştept, trec în viteză pe lângă biroul ei. Femeia vine după mine, strigându-mi să mă opresc. E bătrână şi cam durdulie, aşa că nu poate să ţină pasul cu mine, chiar dacă eu sunt pe tocuri. Dau de perete uşa biroului. Îl găsesc pe şerif mâncând un sandviş. Când mă vede, azvârle mâncarea pe birou.

— La naiba, Marge!

Femeia de la recepţie apare şi ea în spatele meu.

— Mă scuzaţi, a fugit pe lângă mine. E o diavoliţă foarte insistentă, spune Marge, încercând să mă apuce de umăr.

Îi trag un cot şi ea îşi duce mâna la stomac de durere. Intru în birou, îmi netezesc rochia şi iau loc.

— Ce mă bucur că aţi reuşit să vă faceţi timp pentru mine, îi zâmbesc eu şerifului.

Stevens îi face semn lui Marge să plece, acceptându-şi înfrângerea.

— Ce vrei, Sarah? întreabă el.

— Nişte ajutor din partea ta.

— Ţi-am spus că nu mai pot să pun oamenii să lucreze la cazul ăsta. A fost trimis deja în instanţă.

— Parcă ziceai c-o să mă ajuţi şi o să fii alături de mine indiferent de situaţie, îl încolţesc eu, mijindu-mi ochii.

— Lucrurile s-au schimbat.

— Ce s-a schimbat?

— În primul rând, n-am găsit dovezi noi.

Îşi sprijină braţele pe masă, unindu-şi vârfurile degetelor.

— Pentru că n-aţi căutat.

— Să nu îndrăzneşti să-mi pui la îndoială investigaţiile, spune el, îndreptând arătătorul spre mine. În al doilea rând, cred că Adam e vinovat.

Fac ochii mari.

— De ce-ai crede asta dintr-odată?

— Gândul ăsta nu m-a părăsit niciodată. Mi-am zis doar că poate mai sunt şi alte posibilităţi, dar n-am găsit niciuna. Aşadar, cazul e clasat.

— Nu aşa se face.

— De fapt, tu ar trebui să ştii foarte bine că exact aşa se face. Aşa funcţionează sistemul juridic, spune el, dând din umeri.

Îmi încrucişez braţele la piept, arătându-i ce nemulţumită sunt de comportamentul lui. Fireşte că aşa funcţionează sistemul juridic. Ştiu şi singură, n-am nevoie să mi-o spună el. Dar am nevoie să afle al cui e al treilea ADN şi dacă nu cumva Jesse Hook ştie mai multe. Cât ai bate din palme, s-a transformat dintr-un domn amabil şi curtenitor într-un nesimţit.

— Aveţi noroc, pentru că între timp v-am făcut eu meseria.

— Eu nu mai am nimic de făcut la cazul ăsta, doamnă Morgan. Vă rog să plecaţi din biroul meu, spune el, arătându-mi uşa.

— Atunci cine e Jesse Hook? L-aţi verificat măcar?

Şeriful se uită contrariat la mine.

— Nu-mi spune nimic numele ăsta.

— Exact cum credeam. Se pare că Jesse Hook ăsta era cam obsedat de Kelly – o urmărea, practic. O colegă de la cafenea, Brenda, a zis că oricând o vedea pe Kelly, era şi Jesse prin preajmă. Mă întreb cât de mult o fi reuşit Jesse să se apropie de ea şi dacă s-a văzut cu ea în noaptea aia. Sau poate că a fost acolo. Poate el a omorât-o. Poate l-a văzut pe criminal. Sau poate că nu era al treilea bărbat din viaţa ei, dar ştie cine era.

Ridic o sprânceană, zâmbind cu aroganţă.

Şeriful nu scoate o vorbă. Îmi dau seama că rumegă ce i-am spus. Îi arunc pe birou dosarul cu informaţiile despre Jesse. Începe să-l răsfoiască. Pe a treia pagină e o fotografie mare cu Jesse, decupată dintr-un ziar vechi în care apăruse pentru că expusese nişte lucrări într-o galerie. Are păr castaniu, ciufulit şi o privire rece. Nu zâmbeşte, dar pare mulţumit de el însuşi.

— L-am mai văzut pe tipul ăsta pe aici, spune şeriful.

— Şi?

— O să verific.

Stevens închide dosarul.

— Aş vrea să fiu de faţă când e chemat la interogatoriu.

— Sarah, tu nu lucrezi la secţia asta de poliţie.

— Nu-mi pasă. Vreau să fiu de faţă şi o să fiu. Cât vă ia să-l aduceţi?

Stevens îşi freacă fruntea, iritat. Ştie că n-o să mă dau bătută şi că n-o să-l ajute cu nimic dacă încearcă să mi se opună.

— Bine. O să pun o maşină să-l aducă în cel mult o oră.

— Perfect. O să fiu la recepţie. Daţi-mi un mesaj când vine.

Şeriful încuviinţează. Când să ies din birou, mă opreşte.

— Vrei să-ţi ţin de urât?

— Nu, cred că m-am săturat de compania ta.

Ies din birou şi-mi scot telefonul, trimiţându-i lui Anne un mesaj scurt:

L-am prins. Mă întorc în după-amiaza asta.

36. ADAM MORGAN

Am parcurs deja jumătate de listă, dar în zadar. Niciunul dintre oamenii ăştia nu a auzit de vreun Nicholas Miller. Mă hotărăsc să iau o pauză şi-mi torn un pahar de whisky la bar. Carafa e goală, dar lângă ea sunt două sticle pline, datorită lui Sarah. Îmi torn un whisky dublu, îl dau pe gât şi apoi îmi mai torn unul, pe care îl beau încet pe când fac focul în şemineu.

Încă e lumină afară, dar nu-mi pasă. Trag draperiile şi fac cât mai întuneric în casă. Singura sursă de lumină este şemineul. Aşa mă simt şi eu acum: sumbru, lipsit de speranţă, aşteptând pur şi simplu să mi se scurgă timpul. Sorb încet din whisky. Poate cu cât beau mai încet, cu atât o să treacă timpul mai lent.

Stau aşa vreo douăzeci de minute, lăsându-mă în voia depresiei. Oare am ajuns la capătul drumului? Fac o singură greşeală şi-mi distrug toată viaţa. E nedrept. Totul e nedrept. Merit să fiu pedepsit pentru ce am făcut, dar nu prin închisoare sau execuţie. Presupun că singur mi-am ales viaţa asta. Ăsta e drumul pe care mi l-am aşternut. Iar acum am ajuns la capătul lui.

După ce whisky-ul îmi ajunge în sânge, o sun pe Rebecca, dar intră căsuţa vocală şi, cu toate că nu mai e la modă printre tineri să laşi mesaje vocale, îi las unul.

— Hei, Rebecca, sunt eu, Adam. Sunt la jumătatea listei şi încă n-am obţinut niciun rezultat. Speram că poate tu ai avut mai mult noroc. Acum iau o pauză, dar reiau imediat apelurile. Dacă vrei să treci să luăm cina împreună, eşti invitata mea. Am nişte fripturi în congelator. În fine, mai vorbim.

Închid. Când am invitat-o la cină, vorbea whisky-ul din mine.

Formez din nou. Sună de câteva ori, apoi intră căsuţa vocală a lui Sarah.

— Hei, Sarah. Sunt eu, Adam. Mă tot gândesc la tine. Mi-e dor de tine. Sună-mă, te rog. Te iubesc... Sarah...

Mi se frânge glasul şi închid telefonul.

Cum poate să fie atât de ocupată, încât să nu-mi returneze apelul? Am sunat-o şi mai devreme şi nici atunci nu a răspuns. Ştiu că lucrurile au luat o întorsătură ciudată vineri seară, dar

credeam că am avut şi un moment romantic. Credeam că facem progrese. Nu m-am atins de cutia cu probe pe care mi-a adus-o. Încă mai cred că vinovat de crimă trebuie să fie cineva din trecutul lui Kelly. Dacă cineva ar ucide-o pe femeia pe care o iubesc, eu unul n-aş putea să trec peste asta. Aş pândi ocazia de a mă răzbuna, chiar dacă ar dura ani întregi, chiar dacă mi-ar lua o viaţă întreagă. Chiar cred că fratele lui Greg e vinovat. E singura explicaţie.

Deşi ar putea să fie şi Scott. Trebuie să mai vorbesc odată cu el, să-l descos mai bine. Data trecută m-a luat prin surprindere, dar de data asta aş fi pregătit. Să văd dacă pot să-l fac să vină aici, la casa de vacanţă. Poate să o rog pe Sarah să fie şi ea de faţă, ca să-i studieze reacţiile.

Ăsta e talentul ei, se pricepe la oameni; şi totuşi, nu şi-a dat seama că mă vedeam cu Kelly. Poate că şi-a pierdut această abilitate.

Şi mai e şi fotografia aia. Cine ne văzuse pe mine şi pe Kelly? Scott? Sau poate cineva din anturajul lui?

Uşa de la intrare se deschide şi se închide. Se aud nişte tocuri pe podea şi în faţa mea apare mama, purtând un palton lung şi negru. Pune pe masa din bucătărie două sacoşe de cumpărături.

— Ce e cu întunericul ăsta? spune ea şi trage imediat draperiile, lăsând să pătrundă în încăpere o lumină orbitoare.

Mă ridic de pe canapea, mijind ochii.

— Ce te-a apucat, mamă?

— Nu poţi să trăieşti ca într-o grotă.

Se întoarce în bucătărie şi începe să despacheteze cumpărăturile.

Ascund lista cu numere de telefon într-un teanc de hârtii şi mă duc după ea în bucătărie. Nu vreau să trebuiască să-i dau explicaţii în legătură cu Rebecca şi investigaţiile pe care le fac pe cont propriu. O să-mi pună un milion de întrebări şi o să insiste să mă ajute.

— Ce-ai mai făcut azi? întreabă mama.

— Am muncit. Ce-ai cumpărat?

— Nişte gustări pentru tine: Lunchables, bastonaşe de mozzarella, jeleuri de fructe, tuburi de iaurt Go-Gurt. Gustările tale preferate din copilărie, îmi spune ea, zâmbind.

— Am primit o veste bună azi.

Mama se opreşte din despachetat şi se luminează la chip.

— Retrag acuzaţiile? L-au găsit pe adevăratul criminal?

Mai are puţin şi ţopăie.

— Nu, mamă. Agentul meu încearcă să-mi obţină un contract pentru o carte.

Entuziasmul i se domoleşte. Ca să facă ceva, scoate din cutie un bastonaş de mozzarella şi mi-l întinde. Mă bate pe umăr şi zâmbeşte. În loc să-l desfac în fâşii, muşc pur şi simplu din capătul bastonaşului.

— E o carte de memorii. E un proiect uriaş, mamă. Vorbim de sume de şapte cifre şi un contract de ecranizare.

— O, dragul meu... E minunat. Sunt mândră de tine. Şi tatăl tău ar fi mândru, zice mama, strângându-mă în braţe.

Mă cam îndoiesc că tata ar fi mândru, dată fiind situaţia în care mă aflu.

— Tu ce-ai mai făcut?

— Am avut nişte drumuri de făcut. Am fost să vorbesc şi cu câţiva avocaţi.

— De ce? întreb eu, ridicând o sprânceană.

— Ca să mă asigur că ai parte de cea mai bună apărare posibilă. Toţi avocaţii cu care am vorbit au fost de acord că Sarah e cât se poate de calificată. Nu ştiu dacă să-i cred. Probabil că are legătură cu moda asta de acum cu emanciparea femeilor.

— Mamă, termină.

— Sunt surprinsă, totuşi. Credeam că avocaţii sunt ahtiaţi după bani. Dar niciunul n-a fost interesat să-ţi preia cazul. Au zis ceva cum că-i o cauză pierdută... Dar asta pentru că ei nu-l cunosc pe băiatul meu, spune ea, ciupindu-mă de obraz cu dragoste.

— Da, mă face să mă simt mult mai bine, comentez eu sarcastic.

— Ştiu că eşti nevinovat, ursuleţul meu, iar oamenii nevinovaţi nu ajung la închisoare.

Termină de scos cumpărăturile din pungi.

— Nu-i adevărat. Există chiar şi un ONG care se ocupă cu exonerarea oamenilor condamnaţi pe nedrept.

— În fine, tu nu o să ajungi la închisoare, aşa că n-ai de ce să-ţi baţi capul cu asta. O să am grijă ca Sarah să facă în aşa fel încât procesul să se încheie cât mai repede.

Deschide un pacheţel de jeleuri şi mi-l întinde.

— Am vrut doar să las cumpărăturile astea înainte să plec din oraş. Am o obligaţie de care n-am putut să scap, dar mă întorc mâine.

Mă pupă pe obraz şi pleacă. Bag un jeleu în gură şi-l strivesc între dinţi. Sucul din interior îmi umple gura cu un gust dulce-acrişor. Exact cum mi-l aminteam din copilărie. Mă întorc în sufragerie şi iau lista cu numere de telefon. Trebuie să trec prin ele. Chiar se întâmplă să ajungă la închisoare oameni nevinovaţi şi nu vreau să fiu unul dintre ei. Ridic receptorul şi încep să formez următorul număr.

37. SARAH MORGAN

O oră mai târziu, şeriful mă cheamă. Pare mai reţinut în purtări, dar îmi vorbeşte cu blândeţe. Parcă n-ar reuşi să se hotărască odată cum să se poarte în prezenţa mea, cum să mă trateze, cum vrea să apară în ochii mei.

— Suntem gata, Sarah, te aşteptăm.

Mă bate pe umăr chiar când iau o gură din sandvişul rânced de la automatul din hol. Îi spun că vin imediat şi împachetez restul sandvişului. A început să-mi zică din nou Sarah. Nu-l înţeleg pe şerif, dar am impresia că-mi ascunde ceva sau că nu-mi spune tot adevărul.

— O să stai în camera de supraveghere cât îl interogăm pe Jesse Hook.

În timp ce mergem, mâna lui se atinge de a mea. Şeriful îşi cere scuze şi-mi zâmbeşte. Îi răspund la zâmbet, deşi nu ştiu de ce.

— Pe aici.

Mă conduce într-o cămăruţă cu un geam mare, care dă spre sala de interogatoriu – aceeaşi sală unde Scott l-a atacat pe Adam şi unde am aflat despre toate minciunile şi înşelătoriile lui Adam. Pe scaunul pe care atunci stătea Adam, acum se află Jesse Hook. Îl recunosc din fotografie, deşi a fost făcută cu ani în urmă. E mai neîngrijit acum. E slab şi deşirat. Părul castaniu ciufulit pare să nu mai fi fost pieptănat de zile bune. Poartă un hanorac foarte larg cu fermoar şi nişte blugi. Şi pare speriat. Asta este evident: frica din ochii lui.

El a comis crima? Ştie cine a comis-o? De ce îi e frică? De cine îi e frică? Pare genul agitat, fără astâmpăr, iar agitaţia poate fi uneori confundată cu frica, dar aici pare să fie vorba de altceva. Poate suprainterpretez eu lucrurile, fiindcă sper că e mai mult decât pare, fiindcă sper că are răspunsurile pe care le caut. Mie nu-mi place să aştept să vină răspunsurile la mine. Le caut. Urăsc să aştept. Nu-mi place să nu ştiu. Sper că şmecheraşul ăsta ştie ce am eu nevoie să aflu.

— Eu o să fiu înăuntru dacă ai nevoie de mine. Poţi să trimiţi un poliţist după mine.

Câteva clipe mai târziu, Stevens intră în sala de interogatoriu şi ia loc în faţa lui Jesse. Jesse face ochii mari. Se neliniştеşte şi începe să se foiască pe scaun. Văd cum pieptul îi urcă şi coboară când inspiră şi expiră cu putere de câteva ori. Se uită în jur. Şeriful apasă pe butonul de înregistrare de la capătul mesei. E stăpân pe sine, dar Jesse începe să transpire. Îşi plimbă privirea prin cameră, dar se fereşte de privirea şerifului. La un moment dat îl văd că se uită chiar şi spre oglinda falsă şi mi se pare că se uită direct la mine, ca şi cum ar vrea să-i transmită ceva celui care se află de cealaltă parte a oglinzii. De-abia mă abţin să dau buzna înăuntru şi să-i pun absolut toate întrebările care mă frământă de când am preluat cazul.

— Brenda Johnson, care lucrează la Seth's Coffee, ne-a spus că ai vizitat-o des pe Kelly Summers: zile, săptămâni, dacă nu chiar luni întregi înainte de moartea ei. E adevărat? întreabă Stevens.

Pe Jesse, întrebarea pare să-l fi liniştit cât de cât. Îşi îndreaptă spatele, îşi dă părul din ochi şi-şi împreunează mâinile peste masă.

— Da, o ştiam pe Kelly Summers, fiindcă frecventez, într-adevăr, Seth's Coffee, aşa că e adevărat. Îmi plăcea mult cum servea, spune Jesse calm.

— Cum servea? întreabă şeriful, măsurându-l din priviri.

— Da, spune Jesse, dând din cap.

— Cum adică?

— Era prietenoasă. Îmi umplea mereu cana şi mereu plecam satisfăcut de la cafenea.

Şeriful îi aruncă o privire urâtă, iar eu încep să mă întreb dacă Jesse nu cumva îşi bate joc de el.

— Cum adică „satisfăcut"?

— Bine servit, răspunde el repede.

Îl aud pe Stevens mormăind iritat. Jesse pare să-şi fi găsit o încredere în sine pe care nu o avea mai devreme, dar nu ştiu de ce.

— Din moment ce te duceai des la Seth's Coffee, sigur ai fi observat dacă Kelly Summers vorbea cu cineva de acolo în mod deosebit, zice şeriful, pironindu-l cu privirea.

— Sigur aş fi observat, confirmă Jesse, încrucişându-şi braţele la piept.

— Brenda a spus că păreai cam obsedat de Kelly. Şi că atenţiile tale erau nedorite.

Jesse devine din nou neliniştit. Siguranţa de sine îl părăseşte la fel cum se scurge nisipul dintr-o clepsidră.

— Nu e adevărat, răspunde el cu ultimul strop de încredere în sine care i-a mai rămas.

— Ce nu e adevărat?

Şeriful îi copiază postura, încrucişându-şi şi el braţele peste pieptul lat.

— Nu eram obsedat de Kelly. Eram prieteni.

— Unde ai mai auzit tu ca între prieteni unul să-i ceară celuilalt să-l lase în pace sau să-şi roage colegii de la muncă să intervină?

— Ce insinuezi? întreabă Jesse, încruntându-se.

— Se pare că ea nu era prea încântată de prezenţa ta. Îşi ruga colegii, mai ales pe Brenda, să servească ei la masa ta când veneai, pentru că, citez: „o făceai să se simtă aiurea”, am încheiat citatul. De ce crezi că făcea aşa?

Jesse se face roşu ca sfecla. Scoate un oftat adânc, cu care-şi suflă părul din ochi.

— Minte. Eu şi Kelly eram prieteni. Mi-a şi dat numărul ei de telefon, spune el, bătând cu pumnul în masă.

— Da, am văzut că în noaptea crimei i-ai scris că-ţi pare rău. Pentru ce-ţi cereai scuze?

— Nu ştiu. Nu-mi răspunsese la apeluri. M-am gândit că poate e supărată pe mine.

Jesse şi-a regăsit stăpânirea de sine. Ridică din umeri.

— Nu prea s-ar zice că eraţi prieteni.

— Ba eram.

— Poţi s-o dovedeşti?

— Da, pot. Ştiam care sunt prietenii ei sau cel puţin oamenii cu care petrecea mult timp. Unul dintre ei era poliţist.

Jesse îşi împinge bărbia în faţă şi ridică din sprâncene.

— Te referi la ofiţerul Scott Summers, soţul ei?

Şeriful îşi schimbă poziţia şi-şi pune cotul pe masă. El şi Jesse se uită fix unul la altul, iar în cameră se aşterne tăcerea. Jesse nu face nicio mişcare. Doar se holbează. Telefonul îmi vibrează de patru ori. Îmi iau privirea de la sala de interogatoriu şi-mi scot mobilul. Am patru mesaje de la Anne. Le deschid.

A fost o roşcată azi la Adam acasă. Nu ştiu cine e, dar o să aflu.

Adam a cheltuit 10.000 de dolari la un magazin de saltele şi aşternuturi.

Se pare că tipa e reporter.

Adam a dat douăzeci şi două de telefoane la douăzeci şi două de numere diferite în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Termin de citit mesajele şi încerc să-mi îndrept din nou atenţia spre Stevens şi Jesse Hook. Atmosfera pare să se fi schimbat cât n-am fost eu atentă, dar nu-mi dau seama în ce fel. Ştiu doar că s-a schimbat.

Eu i-am spus Annei să stea cu ochii pe Adam, însă îl urmăreşte la milimetru, încât mă simt stânjenită. Numărul de apeluri. Am zis că vreau să ştiu tot, dar nu e oare prea mult? Şi roşcata asta pe care a angajat-o ca să-l ajute... Of, Adam iarăşi ascunde lucruri de mine. Mă aşteptam la altceva din partea lui? Nu. Nici vorbă. De-asta am şi pus-o pe Anne să se asigure că e supravegheat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu mai vreau şi alte surprize, ca Jesse, aici de faţă. Îmi îndrept atenţia spre sala de interogatoriu.

— L-ai văzut vreodată pe ofiţerul Scott Summers făcându-i rău lui Kelly Summers?

— Cum adică? Verbal sau fizic?

— Şi, şi. Kelly a afirmat de faţă cu câteva persoane că Scott Summers i-a făcut rău atât verbal, cât şi fizic. Poţi să negi sau să confirmi asta?

Jesse rămâne tăcut o clipă. Se uită prin cameră, apoi din nou la şerif.

— Era violent cu ea, atât verbal, cât şi fizic. Am văzut cu ochii mei.

— Ai văzut-o vreodată pe Kelly cu Adam Morgan?

— Da, spune Jesse.

Telefonul îmi vibrează din nou. Îl verific şi văd un mesaj nou de la Anne.

Bob vrea să te vadă. Pare furios... ca de obicei.

Îi răspund repede:

Mă întorc în după-amiaza asta.

Uşa se deschide, atrăgându-mi atenţia. Îmi ridic privirea şi mă uit din nou în sala de interogatoriu, dar în camera de supraveghere a intrat Hudson. Nu am timp de el acum.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea, domnule ajutor de şerif? spun eu, fără să-mi întorc privirea.

— Ah, începem cu politeţuri?

— OK. Ce naiba cauţi aici?

— Mai bine aşa, zice el zâmbind. Am venit doar să mă distrez.

— Să te distrezi?

— Chiar aşa. Vezi tu, cu toate defectele lui, şeriful Stevens e de fapt foarte priceput la partea asta a meseriei, îmi place să-i văd cum se zvârcolesc până cedează. E aproape o artă.

— Mai că te-aş crede. Că doar şi eu savurez astfel de spectacole din când în când. Dar nu de asta ai venit. Cred că ai avut alt motiv.

Mă întorc şi mă uit la el, încercând să-i ghicesc intenţiile.

— Serios? Atunci luminează-mă şi pe mine, Doamnă Avocat cu Pretenţii, că văd că ştii mai bine decât mine.

— Ai venit să-ţi acoperi urmele. Să te asiguri că, dacă în camera aia se spune ceva ce n-ai vrea să se spună, măcar n-o să te ia pe nepregătite. Ca să ai timp să-ţi pui la punct versiunea. Nu ştiu ce vrei, dar cel care conduce interogatoriul e şeful tău, iar conversaţia e înregistrată, aşa că ai putea s-o asculţi oricând mai târziu. Te mai întreb o dată: ce naiba cauţi aici?

Marcus mă fixează cu privirea, mestecând nişte tutun. Îmi studiază chipul. Acum el e cel care încearcă să-mi descifreze intenţiile. Să-şi dea seama care ar trebui să fie următoarea lui mişcare.

— Poate că ai dreptate. Aş putea să ascult interogatoriul oricând. Şi, din moment ce ai avut grijă să-mi transmiţi foarte clar că nu apreciezi compania mea, o să plec.

Se duce la uşă şi o deschide.

— Să ai o zi frumoasă, doamnă Morgan, spune el cu un zâmbet fals.

Îi arăt degetul mijlociu – cadou de despărţire. Nu ştiu ce pune la cale, dar e foarte suspect. O să-l trec şi pe el pe lista cu ce am de verificat pentru cazul ăsta.

Când mă uit din nou în sala de interogatoriu, şeriful tocmai se ridică să plece. Jesse pare uşurat. O secundă mai târziu, Stevens intră în camera de supraveghere.

— A mers mai bine decât mă aşteptam, zice el, rezemându-se de perete.

— Gata, îl lăsaţi să plece?

Sunt încă prinsă între mesajele Annei, conversaţia stranie cu Hudson şi interogatoriul la care tocmai am asistat.

— Nu. O să-i facem nişte teste. Avem motiv să-l reţinem, iar el e aici şi, atâta timp cât cooperează, putem să continuăm verificările. Şi pare să coopereze, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Încuviinţez. Nu prea mă lămureşte răspunsul ăsta, dar n-am încotro, mă mulţumesc cu ce primesc.

— Ce părere v-a făcut? zic eu, închizându-mi carnetul de notiţe şi îndreptându-mi toată atenţia spre şerif.

— Nu cred că ştie nimic. Cred că i s-au aprins călcâiele după Kelly şi cam atât. Îi plăcea Kelly? Da. Era apropiat de ea? Nu. Dar se credea apropiat de ea? Da.

— Era obsedat?

— Cel mai probabil, da.

— A zis ceva important?

— Nu prea, spune şeriful. Dar o să-i luăm şi o probă de ADN şi, dacă ADN-ul lui se potriveşte cu cel de-al treilea ADN de la locul faptei, asta o să ne ajute să înţelegem mai multe şi o să ne dea motiv să-l reţinem pentru un nou interogatoriu.

Răspunsul lui mă face să mă simt de parcă aş înţelege, deşi nu mi se pare că înţeleg. Ceva tot nu se leagă.

— Vrei să te duc acasă?

— Nu, spun eu. Când vine rezultatul testului ADN?

— Îl trimit la laborator în regim de urgenţă. O să-l primim în douăzeci şi patru de ore.

— Mă anunţaţi şi pe mine imediat cum îl primiţi?

— Desigur, spune el, dând din cap.

Îl cred pe cuvânt şi plec. Nu ştiu de ce s-a hotărât deodată să mă ajute după ce păruse că renunţase la caz. Ce s-a schimbat? Poate crede că Jesse e implicat cumva în moartea lui Kelly sau

ştie mai multe. Sunt sigură că al treilea ADN este al lui Jesse. Martorii cu care am vorbit eu şi Stevens nu au mai pomenit niciun alt bărbat. Asta dacă nu cumva Kelly l-a ascuns pe al treilea bărbat de ochii tuturor. De ce ar face asta? De ce l-ar ascunde tocmai pe el? Cu Adam nu s-ar putea spune că s-a ferit. Mulţi oameni din oraş ştiau de ei. Sper că al treilea ADN e al lui Jesse. M-am săturat să caut acul în carul cu fân. M-am săturat să nu am răspunsurile. Deocamdată însă, trebuie să pun capăt iniţiativelor nesăbuite ale lui Adam.

38. ADAM MORGAN

Whisky-ul m-a făcut să uit unele lucruri. Sper că n-am obţinut informaţii importante din convorbirile telefonice de azi, pentru că sunt sigur că nu mi le-aş mai aminti. M-am hotărât să încep cu ultimul număr de telefon la care-mi amintesc să fi sunat.

M-am întremat cât de cât cu un sandviş şi nişte chipsuri şi am tras un pui de somn. Încep să-mi revin – adică să mă simt din nou deprimat şi lipsit de speranţă dar măcar simt că trece efectul băuturii. Risc să primesc pedeapsa cu moartea. N-am cum să mă simt altfel în condiţiile astea. Dar deocamdată reuşesc să rezist tentaţiei de a mai bea un whisky.

Ridic receptorul şi formez numărul. Telefonul sună prelung şi chiar când intră căsuţa vocală, cineva dă buzna vijelios pe uşa de la intrare.

— Adam!

Nici măcar n-am nevoie s-o văd ca să ştiu că ea este. Aş recunoaşte oricând vocea asta dezamăgită.

Închid repede telefonul şi încerc să las impresia că doar stăteam pe canapea. Sarah intră în sufragerie, aruncând fulgere din priviri.

„Grozav. Ce-oi mai fi făcut?” Nu poate să fie mai rău decât faptul că am avut o aventură şi sunt judecat pentru uciderea amantei mele.

— Bună, iubire! o salut eu cu sarcasm.

După privirea pe care mi-o aruncă, mi-e clar că mă vede doar ca pe o problemă, un client pe care trebuie să-l pună la punct. Ce s-o fi întâmplat cu Sarah pe care am văzut-o vineri seară? Iubirea pe care am simţit-o amândoi atunci pare să se fi evaporat, dar nu pot s-o învinovăţesc. O barbă aspră şi neîngrijită îmi acoperă obrajii şi sunt sigur că am cearcăne sub ochii injectaţi. Părul mi-e nepieptănat şi sunt încă în halat şi pijamale. Asta ca să nu mai zic de situaţia groaznică în care ne găsim din cauza mea.

— Nu mă lua pe mine cu „bună, iubire”, se răsteşte ea, îndreptând arătătorul spre mine. Care-i treaba cu roşcata, telefoanele şi cei zece mii de dolari pe care i-ai cheltuit?

Mijeşte ochii. Poate chiar îi mai pasă de mine. A întrebat despre roşcată mai întâi. E geloasă? N-am mai văzut-o de mult să fie geloasă. Poate că totuşi mă iubeşte.

— Am o explicaţie pentru toate lucrurile astea, spun eu, ridicând mâinile.

— Să te-aud.

Se aşază în fotoliu, picior peste picior.

— OK. Roşcata: o cheamă Rebecca. E reporter...

— Reporter? Vorbeşti cu un reporter? Nu ştii că eşti judecat pentru crimă şi că rişti pedeapsa capitală?

— Ba ştiu, Sarah. Înţeleg asta mai bine decât oricine, spun eu, scrâşnind din dinţi.

Exact asta e problema mea cu Sarah, se poartă cu mine de parcă aş fi un idiot. Cum s-ar aştepta să răspund?

„O, fir-ar mersi că mi-ai amintit. Uitasem cu totul că sunt în arest la domiciliu, în aşteptarea procesului”.

— Eşti sigur că înţelegi?

Asta a fost o întrebare retorică.

— Rebecca mă ajută.

— E un reporter. Pentru ea eşti doar un subiect de articol şi nici măcar nu o cunoşti. Chiar acum se desfăşoară procesul de selecţie a juraţilor şi numai asta mai lipseşte, să apară la ştiri ceva care să-i influenţeze. Ai noroc că presa a scormonit prin trecutul lui Kelly, pentru că asta a orientat opinia publică în favoarea ta. Dar dacă apare vreo ştire care te pune într-o lumină proastă, o să pierdem tot ce-am câştigat pe frontul ăsta. Înţelegi?

— Eu şi Rebecca avem o înţelegere. Ea o să prezinte versiunea mea asupra evenimentelor şi eu o plătesc ca să mă ajute cu investigaţiile mele.

Mă aplec, sprijinindu-mă cu coatele de genunchi.

— „Investigaţiile mele”? Ce mai înseamnă şi asta? Singura investigaţie e cea care-l vizează pe Jesse Hook. Ce naiba crezi că faci, Adam?

Bate din picior şi-şi netezeşte poalele rochiei. S-a înroşit la faţă şi scoate un oftat de exasperare. O deranjează faptul că mă implic şi eu, pentru că îşi închipuie că ea ştie mai bine. Şi eu credeam la fel, dar acum nu mai sunt aşa de sigur.

— Cine e Jesse Hook?

— Exact. Nici măcar nu ştii ce se întâmplă cu cazul tău. Asta e problema, se răsteşte ea.

— Sunt prizonier în casa asta. Nu pot să plec. Aşa că dacă nu-mi spui nimic, n-am de unde să ştiu şi când nu ştiu nimic, caut să aflu singur totul, îi explic, mijindu-mi ochii.

— Ce-i asta, o ameninţare?

— De ce-ai crede că e o ameninţare?

Sunt uluit de întrebarea ei şi de schimbarea de ton. Se foieşte stânjenită şi îşi îndreaptă ţinuta impecabilă.

— Las-o baltă.

Se ridică, ia cutia pe care mi-a adus-o zilele trecute şi o trânteşte pe măsuţa de cafea.

— De asta ar trebui să te ocupi. Ţi-am adus tot.

— Cine e Jesse Hook?

Sarah oftează.

— Jesse Hook obişnuia să meargă la Seth’s Coffee. Una dintre colegele lui Kelly a zis că tipul era obsedat de Kelly şi o făcea să se simtă aiurea, aşa că facem verificări.

— Şi?

— Îi luăm o probă de ADN. S-ar putea să se potrivească cu cel găsit la locul crimei. Şeriful l-a interogat cam acum o oră. Am fost şi eu acolo, dar ceva mi-a distras atenţia şi n-am putut să urmăresc toată discuţia. O să ascult înregistrarea.

— Mă bucur să aud că ţi-a distras ceva atenţia în timp ce te ocupai de cazul meu, comentez eu sarcastic.

— Da. Tu mi-ai distras atenţia. Cu roşcata. Banii. Telefoanele. Ai de gând să-mi explici odată ce naiba făceai?

Îi simt furia şi iritarea din glas.

— Cum ziceam, Rebecca mă ajută să verific rudele primului soţ al lui Kelly. Cred că de vină pentru moartea ei e tocmai o parte din viaţa ei.

Mă ridic şi-mi torn un pahar de whisky.

— E o pistă falsă, mi-o trânteşte Sarah fără menajamente.

— De ce? Ai verificat-o măcar?

— Am impresia că a verificat-o poliţia şi ideea asta că s-a întors cineva din trecutul lui Kelly ca să se răzbune pe ea pur şi simplu nu e plauzibilă.

— *Ai impresia* că a verificat-o poliţia? Aş fi sperat ca avocatul meu să nu-şi construiască apărarea pe baza unor impresii.

Dau whisky-ul pe gât şi-mi mai torn un pahar. Nu am chef de asta acum. Auzi, are impresia... De când câştigi procese cu impresii? Eu am nevoie de fapte. Dovezi. Ce naiba face ea toată ziua?

— Ştii ce vreau să spun, Adam.

— Ba se vede că nu ştiu, o provoc eu.

Oare face vreun efort pentru mine sau crede că sunt o cauză pierdută? Oare a renunţat de fapt încă din clipa în care a preluat cazul? Nu mai există nicio speranţă pentru mine? Mă aşez din nou pe canapea, luând guri mari de whisky. Senzaţia de arsură din gâtlej e singura care-mi mai aduce aminte că sunt viu. În rest, nu simt nimic.

— Până acum erai convins că Scott e ucigaşul. Acum eşti convins că a ucis-o cineva din trecutul ei? Hotărăşte-te odată!

— Scott a zis că nu a lovit-o niciodată pe Kelly şi tind să-l cred. Ceea ce ar însemna că poate e nevinovat.

— Jesse Hook a spus că l-a văzut pe Scott lovind-o pe Kelly şi agresând-o verbal. De ce ar minţi?

— Stai, a spus el aşa ceva? Dar Scott jura că n-a pus mâna pe ea.

De ce m-ar fi minţit Scott? De ce i-ar păsa ce cred eu? Ceva nu se leagă aici.

— Ce om întreg la minte ar recunoaşte că-şi bătea nevasta când toată lumea îl caută pe criminal?

Are dreptate. Sunt un prost. Doar că părea să spună adevărul. Părea că... vrea doar să ajute, şi poate că asta şi vrea. Dacă o bătea, asta nu înseamnă că a şi omorât-o. Nu mai ştiu ce spun. La urma urmei, ar fi putut s-o ucidă, îşi pierde uşor controlul. E un nemernic. Avea cum să-şi ascundă urmele, că doar e poliţist. Poate că n-ar trebui să-l scot de pe lista suspecţilor pe baza unei singure conversaţii. Lucrurile sunt foarte încurcate şi habar n-am dacă mă uit la persoana care trebuie sau măcar în direcţia care trebuie. Dar nu pot să mă dau bătut. Procesul începe în mai puţin de două săptămâni. Cineva tot trebuie să ştie ceva despre moartea lui Kelly.

— Astea ce sunt? întreabă Sarah, arătând spre hârtiile de lângă mine, de pe canapea.

Ar fi trebuit să le strâng şi să le pun deoparte. Sarah nu e de acord cu mine, dar eu cred că trecutul lui Kelly trebuie cercetat. Hârtiile acelea conţin informaţiile pe care mi le-a oferit Rebecca

despre viaţa lui Kelly şi pe ele sunt şi numerele de telefon la care mai am de sunat. Sarah se apropie de canapea şi începe să se uite prin ele cu mare atenţie. Dacă nu crede că e o pistă bună, atunci de ce se mai uită?

— Sunt pentru cercetările mele, spun eu, încercând să adun hârtiile într-un singur teanc.

Nu vreau să umble prin ele. Dacă nu vrea să mă ajute, atunci n-are ce căuta aici. Am treabă. Acum studiază lista de telefoane, citindu-l pe fiecare în parte. Ce caută? Sau vrea doar să-mi facă pe plac, prefăcându-se că mă ia în serios? Ce urmăreşte? Zăboveşte asupra listei mai mult decât m-aş fi aşteptat. Într-un sfârşit, lasă hârtia din mână.

— Da, e o pierdere de vreme, conchide ea şi, după o clipă, adaugă: Pe ce ai cheltuit zece mii de dolari?

— Ce te priveşte? Sunt banii mei – un avans pentru cartea mea, spun eu sfidător.

— Bine. Ţinem legătura.

Se ridică şi se îndreaptă spre uşă. De ce se grăbeşte mereu undeva? Parcă nici n-o mai cunosc. De unde ştia de Rebecca, de telefoane şi de bani? Mă urmăreşte sau a pus pe cineva să mă ţină sub urmărire. Dar de ce? Ca să mă ajute? Ca să-mi facă rău? Sau ca să mă controleze?

Înainte să plece din sufragerie, se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Apropo, dacă ajungi la închisoare şi nu-ţi termini cartea, eu o să trebuiască să dau avansul înapoi. Aşa că nu mai cheltui banii *mei,* nenorocitule!

— Credeam că sunt banii noştri, Sarah. Suntem căsătoriţi. Sau ai uitat? i-o trântesc eu, încrucişându-mi braţele la piept.

— Nu eram căsătoriţi şi când ţi-o trăgeai cu chelneriţa aia? spune ea, mijind ochii.

Îmi feresc privirea. Are dreptate.

— Exact, zice ea, bătând din picior.

— În fine, nu mai trebuie să-ţi faci griji că-ţi cheltuiesc banii. O să scriu o carte de memorii şi editurile deja se bat pe ea, o anunţ eu cu un zâmbet satisfăcut în colţul gurii.

Sarah rămâne cu gura căscată.

— Cred că glumeşti. Eu lucrez la cazul tău de dimineaţa până seara, iar tu transformi totul într-un circ, tu şi mama ta, care nu

ştie pe ce lume trăieşte. Gata, m-am săturat, zice ea, ridicând palmele.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă din casă, trântind uşa în urma ei.

39. SARAH MORGAN

Sunt la volan, furioasă, în drum spre D.C. Nu-mi dezlipesc privirea de la lumina farurilor mele. Fierb de mânie. Trebuie să-l ţin pe Adam sub control. Îmi subminează cazul, cercetările şi cariera cu prostiile lui.
Se vede că a început din nou să bea prea mult. Sticla de whisky era aproape plină vineri, când am trecut pe la el, iar acum e goală şi a trecut la următoarea. Ce naiba e în capul lui? Vorbeşte cu un reporter, îi sună pe toţi cei care ar putea fi rude cu primul soţ al lui Kelly, scrie o carte de memorii... E clar că vorbeşte despre caz cu agentul lui, deşi n-ar trebui să discute cu nimeni despre asta. Pune în pericol toată apărarea.

De frustrare, lovesc cu palma în volan.

— La naiba! La naiba!

Mai dau odată cu palma în volan şi apoi încă o dată, de frustrare şi nervi.

O sun pe Anne prin comandă vocală. Răspunde la primul ţârâit, ca întotdeauna.

— Bună, zice ea. Cum a mers cu Adam?

— Nu prea bine. Lucrează cu un reporter la propria lui anchetă şi scrie o carte de memorii.

Îl claxonez pe şoferul unei dubiţe care merge prea încet în faţa mea. Intru în depăşire şi îi arăt degetul mijlociu când trec prin dreptul şoferului. E o bătrânică însoţită de un bărbat. Ce m-a apucat? Adam m-a înfuriat la culme. Trag adânc aer în piept şi-mi spun că totul o să fie bine.

— De ce?

— Se pare că n-are încredere în ce fac eu pentru cazul lui.

— Dar faci tot ce poţi. E un caz complicat.

— I-am adus chiar şi copii după toate probele, ca să se simtă şi el implicat, zic eu, oftând.

— Da? spune Anne pe un ton sfios.

— Da. Dar nici măcar nu se uită la ele. Mi-ar prinde bine ajutorul lui, încă o pereche de ochi. Bea mult în ultima vreme şi asta cred că-i întunecă judecata. Te rog să tai linia telefonică de

la casa de vacanţă. Nu vreau să distrugă cazul sunând beat cine ştie unde.

— Se rezolvă. Altceva?

— Da, programează-mi o întâlnire cu Bob mâine. Trebuie să am grijă să meargă totul bine la firmă, ca să nu mă trezesc din nou în biroul lui Kent.

— S-a făcut.

— Mă duc acasă. Ne vedem mâine dimineaţă la birou.

— OK. Ai grijă de tine, Sarah. Ne vedem mâine dimineaţă.

Îmi vibrează telefonul. Îi arunc o privire. E un mesaj de la Matthew.

Te scot la cină? Să zicem la 19.30 la The Capital Grille?

*

Un ospătar îmbrăcat în livrea mă conduce la masa la care mă aşteaptă Matthew. A fost adusă deja o sticlă de şampanie, e desfăcută, iar Matthew poartă un costum cu o croială splendidă. Se ridică în picioare când mă apropii şi mă îmbrăţişează, sărutându-mă pe amândoi obrajii.

— Scuze că am întârziat. A trebuit să mă ocup de prostiile lui Adam, spun eu şi mă aşez.

— Nu-i nimic. Ce mai pune Adam la cale? întreabă Matthew, turnându-mi un pahar de şampanie pe care mi-l Întinde.

Îmi dau ochii peste cap, iau paharul şi-l dau pe gât.

— E beat. Sună lumea la întâmplare. Scrie o carte de memorii şi lucrează cu un reporter la propria lui „investigaţie”.

Schiţez nişte ghilimele în aer în jurul cuvântului „investigaţie” pentru că mi se pare ridicol ce face.

— Deci nu s-a schimbat mare lucru, râde Matthew, sorbind din şampanie.

Îmi mai torn un pahar.

— Ce vrei să spui?

— Lui Adam i-a plăcut întotdeauna să se dea în spectacol.

— Aici nu pot să te contrazic.

Deschid meniul şi mă uit la lista de mâncăruri, deşi am mâncat de multe ori aici şi comand întotdeauna acelaşi lucru: antricot cu ciuperci porcini şi oţet balsamic învechit de cincisprezece ani.

— Cum mai e Eleanor?

— Ca de obicei: afurisită, plină de reproşuri, obraznică, arogantă... Am spus „afurisită”? zic eu, zâmbind din colţul gurii.

— Fireşte, nici nu mă miră, spune Matthew, dând din mână a lehamite.

— I-a adus în discuţie şi pe părinţii mei!

Matthew îşi lasă bărbia în piept.

— Nu se poate! Adică ce a spus?

— În principiu, că ar trebui să trec peste asta.

Matthew oftează şi mă strânge de mână peste masă.

— N-o lua în seamă. E doar o afurisită tristă.

Îi zâmbesc, iar el îmi strânge mâna ca să mă consoleze. Ne ridicăm paharele de şampanie, ciocnim şi bem.

— Ştii ce? spune Matthew, uitându-se la mine. Tot nu înţeleg de ce-l aperi pe soţul tău.

— Pentru că e soţul meu, oftez eu. Şi, lăsând deoparte tot ce mi-a făcut, în adâncul inimii încă-l mai iubesc.

— Chiar aşa? zice Matthew, zâmbind neîncrezător.

— Foarte, foarte adânc în inima mea, râd eu.

Matthew râde şi el.

— Numai o femeie puternică ar putea să facă ce faci tu.

— Dar crezi că-i o nebunie din partea mea c-o fac?

— Sincer? zice el, închizându-şi meniul.

— Fireşte.

— Da. N-ar fi trebuit să-i preiei cazul şi nu cred că iei cele mai bune decizii, tocmai pentru că lucrurile astea te implică şi pe tine. Ştiu că Adam e un nemernic, dar merită, chiar şi aşa, o apărare bună.

Îmi închid meniul, scandalizată.

— Ce tot spui? Ce decizii proaste am luat?

— Nu te răţoi la mine. Eu am inventat răţoitul.

Matthew îşi apropie degetele imitând ciocul unei raţe. Îmi dau ochii peste cap.

— Cum ziceam, începe el, dregându-şi glasul, încerci să grăbeşti procesul. De ce?

— Am motivele mele şi ele nu te privesc.

— Ba mă privesc. Te ajut şi eu. Sau ai uitat?

Pufnesc supărată. Trebuia să fie o cină plăcută. De ce-mi pune la îndoială abilităţile şi intenţiile? Iau o gură de şampanie şi-mi aşez paharul pe masă.

— Adam şi Eleanor vor un proces rapid şi e dreptul lor.

— Ar trebui să-i sfătuieşti să nu vrea asta, spune Matthew, mijind ochii.

— Şeful meu vrea să închei cazul repede. Nu primesc cotă din profit cât lucrez la asta, şoptesc eu.

— Asta nu e o scuză. Găseşte-i alt avocat.

Dau cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să sară de la locul lor.

— Ştii şi tu că sunt singurul avocat care are vreo şansă să câştige procesul.

Matthew se sprijină de spătarul scaunului.

— Uşurel, nu te enerva.

— Scuze, spun eu, punând tacâmurile la loc. Doar că nu înţeleg de ce îmi conteşti competenţa. Credeam că suntem prieteni.

— Suntem. Şi tocmai de-asta îţi contest competenţa. Nu vreau ca sentimentele să-ţi întunece judecata. Tu eşti avocata de top. Dă-mi un motiv temeinic pentru care grăbeşti procesul.

Îşi încrucişează braţele peste piept şi-şi ridică bărbia.

Mă uit la masă, prin restaurant şi apoi din nou la Matthew.

— Ei bine, trecutul întortocheat al lui Kelly a ajuns subiect de ştiri şi dacă putem aduce cazul în faţa unui juriu cât timp informaţiile astea sunt proaspete în mintea oamenilor, o să ne ajute să introducem o îndoială rezonabilă privind vinovăţia lui Adam.

Matthew încuviinţează.

— Nu ştim al cui e al treilea ADN şi, într-un fel, faptul că nu ştim ne poate fi de folos, pentru că dacă am şti al cui e şi bărbatul respectiv ar avea un alibi solid, asta nu ne-ar ajuta.

Matthew încuviinţează din nou.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru cel care a trimis fotografia cu mesajul de ameninţare. O persoană nu poate să aibă un alibi dacă nu ştim cine e persoana respectivă.

Matthew îmi zâmbeşte.

— Asta e tot ce voiam să ştiu. Se pare că judecata ta e mai limpede decât credeam. Şi acum, hai să mâncăm, spune el chiar când chelnerul se apropie cu mâncarea.

Câteva ore mai târziu, intru un casa noastră – sau mai bine zis „a mea” – din D.C., ducând în braţe cutia cu resturi de la cină şi o sticlă de vin pe care am luat-o pe drum. Sper ca Anne să reuşească să taie linia telefonică a casei de pe lac până mâine.

Nu vreau ca Adam să distrugă totul. Îmi petrec seara bând vin şi trecând în revistă toate datele cazului. Aţipesc pe la zece. Nu aveam intenţia, dar... vinul.

Mult mai târziu, aud pe cineva urcând treptele. De mult am tânjit după... ceva, de când a început tot chinul ăsta. Sunt nesatisfăcută de ceva vreme şi am nevoie de ceva, de orice. Simt un curent uşor şi-mi dau seama că uşa e deschisă şi că nu mai sunt singură în încăpere. Mă uit în tavan, dar, cum lumina e stinsă, tavanul începe să se topească în nori negri şi albaştri, să se preschimbe în vârtejuri de pe altă lume. Dau să mă ridic din pat. Camera devine mai caldă şi mai familiară decât a fost vreodată. Simt o privire aţintită asupra mea, pândindu-mă din întuneric ca privirea unui animal de pradă, dar nu mi-e frică, dimpotrivă. Port chiloţi şi un sutien de dantelă, ca o bucată de carne gătită pentru prezentare.

Salteaua se lasă şi simt o răsuflare asupra mea. Nişte mâini catifelate urcă pe abdomenul meu şi îmi apucă sânii, frământându-i. Respiraţia mi se accelerează. Mi-o doresc atât de mult. Simt în chiloţi o umezeală lipicioasă. Simt ceva frecându-se de mine şi încep să gem, apoi ceva mă pătrunde. Toate dorinţele îmi sunt îndeplinite una câte una, de parcă gândurile îmi sunt proiectate pe perete şi cineva le descifrează. Când ating orgasmul, sunt pur şi simplu vlăguită. Mă adâncesc curând în somn, lăsându-mă la loc pe pat, cu gândul la o nouă dorinţă.

A doua zi dimineaţă, când mă trezesc, lângă mine în pat e un gol. De-abia aştept ziua când golul ăsta va fi umplut odată pentru totdeauna. Ca un baraj pus acolo ca să împiedice curgerea nesfârşită a nimicului, curentul care duce departe toate dorinţele mele. M-am hotărât că, indiferent de rezultatul procesului, o să divorţez de Adam când se termină povestea asta. O să fac ce-i mai bine pentru mine, pentru că era şi timpul. Dacă e găsit nevinovat, o să aibă ocazia să-şi reia viaţa de la capăt – dar fără mine.

•

Simt telefonul vibrând şi mă uit la ecran. E un mesaj de la Anne, care mă anunţă că Bob a mutat întâlnirea mai devreme, la 8.30.

Răspund la mesaj, zicând c-o să ajung la timp. „Naiba să te ia, Bob”. Mă pregătesc repede şi mă duc la birou. De obicei ajung mult mai devreme de opt dimineaţa, dar vizitatorul meu nocturn

m-a făcut să mă trezesc târziu. Anne îmi întinde o cafea de îndată ce se deschid uşile liftului. Pare bine dispusă, în ciuda circumstanţelor în care ne găsim. Reporterii au încercat să intre în clădire să-mi ia interviuri şi au sunat de nenumărate ori la birou. Anne s-a descurcat de minune, reuşind să-i ţină la distanţă.

— Bună dimineaţa, Sarah. Bob e deja la tine în birou, mă anunţă ea cu o privire compătimitoare.

Mă uit la ceas.

— De ce? Nu e nici măcar 8.15.

— Nu ştiu. Am încercat să-l fac să aştepte, dar a insistat. Scuze.

— Nu e vina ta. Bob e... Bob. Pune-mi apelurile în aşteptare cât vorbesc eu cu el.

Bob priveşte pe fereastra biroului meu. Când aude uşa deschizându-se, se întoarce spre mine.

— Frumos din partea ta să mi te alături, rânjeşte el.

— Ai venit cu cincisprezece minute mai devreme.

Îmi pun geanta pe birou şi-l ocolesc ca să ajung la scaun.

— Ce vrei?

Mă aşez şi încep să-mi ordonez hârtiile.

— Vreau să vorbim.

Se duce de cealaltă parte a biroului şi se aşază.

— Noi nu vorbim, Bob, zic eu, ţuguindu-mi buzele.

— Acum vorbim. Vreau să ştiu ce se mai întâmplă cu cazul soţului tău.

— Nu e treaba ta. Am totul sub control, spun eu, luând o gură de cafea.

— Cum pot să te ajut?

— N-am nevoie de ajutorul tău şi, la urma urmei, de ce-ai vrea tu să mă ajuţi?

— Pentru că afacerea asta nu dă bine pentru firmă. Vreau s-o văd rezolvată.

— Mă ocup eu deja.

— Atunci de ce primesc telefoane de la reporteri?

Reordonez nişte hârtii pe birou.

— Pentru că te ocupi de PR-ul firmei, deci probabil că de-aia, Bob. Dar dacă chiar vrei să ajuţi, te rog să...

Îi sună telefonul, făcându-mă să mă întrerup la mijlocul propoziţiei. Bob ridică un deget ca să-mi facă semn să aştept şi-

şi scoate mobilul din buzunar. Se uită mirat la numărul care-l sună. Răspunde.

— Bob Miller, spune el la telefon, după care rămâne tăcut câteva secunde. Aţi greşit numărul.

Închide.

— Un reporter? întreb eu.

— Ceva de genul, spune Bob şi, după o clipă de tăcere, adaugă: Aşa, deci ce ziceai?

— Din moment ce-i cunoşti pe reporterii din zonă, te rog să te ocupi de o anume Rebecca Sanford.

— Cum să mă ocup de ea?

— Şi-a băgat nasul şi am nevoie să înceteze. Poţi să rezolvi tu?

— Dacă pot să rezolv? Mă faci să râd, Sarah. E ca şi făcut, râde el şi se ridică de pe scaun. Dacă ai nevoie de mine, o să fiu pe-aici.

Iese din birou.

Anne intră imediat după el.

— Ce a vrut?

— Ei, a vrut să se dea rotund, ca de obicei.

— Apropo, compania de telefonie a sunat adineauri şi a confirmat că a închis linia telefonică de la casa de vacanţă.

— Perfect. Am scăpat de o grijă, zic eu, uitându-mă peste nişte hârtii.

— Ai aflat cine erau oamenii ăia pe care-i suna Adam? întreabă Anne.

— Nu-ţi face griji, s-a rezolvat.

Cel puţin aşa sper. Sper că Adam nu a prejudiciat investigaţia. Mi-e suficient de greu şi fără să se bage el. Anne încuviinţează şi iese din cameră ca să răspundă la telefonul de pe biroul ei. Câteva clipe mai târziu, mă anunţă prin interfon:

— Şeriful Stevens e pe linia unu.

Preiau apelul.

— Mă bucur să-ţi aud vocea, Sarah, spune el.

„Super, iarăşi mă tutuieşte”.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Voiam doar să-ţi spun că am primit rezultatul testului ADN al lui Jesse. Nu se potriveşte cu ADN-ul găsit de noi la locul crimei.

La naiba! Cum să nu fie el? Eram sigură că el e. Dacă nu e el, atunci cine? Poate că al treilea ADN nu are legătură cu cazul; sau poate că are. Dar întrebarea nu-mi dă pace. Trebuie să aflu ce-mi scapă.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

— Şi acum ce facem?

— Nu pot să fac mare lucru, din moment ce cazul a fost clasat, dar o să fiu cu ochii-n patru şi te anunţ dacă aflu sau aud ceva.

— Mersi, spun eu învinsă.

— Îmi pare rău, Sarah. Ştiu că ţi-e... greu, dar dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

— Da. Mulţumesc, zic eu şi închid.

Dau cu pumnul în birou. Nu mai suport stilul ăsta al lui, când cald, când rece. Nu înţeleg ce urmăreşte, încearcă să mă ajute pe mine sau să se ajute pe sine? Nu pot să mă gândesc la el acum. Timpul trece şi nu m-am apropiat deloc de răspunsurile pe care le căutam.

40. ADAM MORGAN

Mi-am petrecut aproape toată seara trecută dând telefoane, dar eram aşa de beat, c-o să trebuiască să sun din nou la unele dintre numerele alea. Ce naiba e cu mine? Nu pot să mă controlez. Rebecca ar trebui să treacă pe aici în dimineaţa asta; sau cel puţin aşa îmi amintesc că a spus seara trecută. Poate că mă înşel. Oricum, mai am cinci telefoane de dat şi ar fi bine să termin cu ele înainte să sosească.

M-am dat jos din pat şi, pentru prima dată în ultimele zile, am făcut un duş, mi-am aranjat barba (m-am hotărât s-o păstrez) şi m-am îmbrăcat cu nişte haine cât de cât prezentabile: blugi şi un tricou. Am cafea proaspătă şi tocmai m-am aşezat pe canapea cu telefonul în faţă.

Formez primul număr şi îmi intră căsuţa vocală a unei femei pe nume Gretchen. Tai numărul ei de pe listă.

Sun la al doilea număr şi-mi răspunde o femeie. Nu ştie despre ce vorbesc. Îi tai numele de pe listă.

Formez al treilea număr şi răspunde un bărbat. Nici el nu ştie despre ce vorbesc. E cam nepoliticos şi-mi închide în nas.

La al patrulea număr răspunde un bătrân care vorbeşte cu greu. Pare să aibă laringectomie. Îi închid când începe să-mi spună povestea vieţii lui. E bătrân şi singur şi pare să fie în aceeaşi situaţie ca mine: niciunul dintre noi nu are prea mult timp la dispoziţie.

La al cincilea număr – şi ultimul – mi se răspunde aproape la primul ţârâit. Tipul răspunde aşa de repede, încât nu-i prind numele. Cred că a zis Rob. Dar nu sunt sigur. Din moment ce n-am auzit bine ce a spus, trec imediat la explicaţii.

— Bună ziua. Îl caut pe Nicholas Miller. E fratele lui Greg Miller şi cumnatul lui Kelly Summers. Eu sunt Adam Morgan. Am mare nevoie să vorbesc cu Nicholas. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

Ăsta e ultimul număr de telefon. Sper din toată inima că tipul ăsta îl cunoaşte pe Nicholas. Dacă nu, atunci înseamnă că Rebecca nu mi-a făcut rost de toate numele sau am dat-o eu în bară când am sunat beat.

Doamne, ce prost sunt! Aştept cu răsuflarea tăiată. Am început să transpir.

— Aţi greşit numărul, spune el şi închide imediat.

Trântesc receptorul.

— LA NAIBA!

Îl mai trântesc de câteva ori. Cum e posibil aşa ceva? Sper că a găsit Rebecca ceva. Sigur a găsit. Mai trântesc o dată telefonul şi dau cu pumnul în măsuţa de cafea. Mă ridic, îmi torn o cană de cafea şi mă întorc pe canapea. Aş vrea să fie whisky, nu cafea. Iau o gură când e încă fierbinte. Cafeaua mă arde pe limbă şi gâtlej. Nu e ca arsura de la whisky. E dureros. Dar mă face să mă simt viu. Iau hârtiile în mână şi le cercetez cu atenţie, sperând ca unul dintre numere să-mi atragă atenţia. Dar asta nu se întâmplă, fireşte. Azvârl hârtiile înapoi pe măsuţă şi mai iau o gură din cafeaua fierbinte.

Trebuie să dau de Rebecca. Am nevoie de ea. Nu pot să fac asta fără ea. Trebuie să-mi spună că a găsit ceva. E ultima mea speranţă. Ridic receptorul şi-l duc la ureche, dar nu se mai aude tonul. Linia e moartă. Apăs pe furcă de câteva ori, încercând să prind tonul, dar nu se aude nimic. „La naiba, l-am stricat”. Mă sprijin de canapea, acoperindu-mi faţa cu mâinile. Nu se poate. Nu se poate ca asta să fie viaţa mea.

Cineva bate la uşă. Mă ridic imediat şi mă reped la uşă, deschizând-o. E Rebecca şi sunt extrem de fericit să o văd. O strâng în braţe şi e ciudat, dar nu-mi pasă. Ea mă respinge, aşa că renunţ la îmbrăţişare.

— Ce te-a apucat? zice Rebecca, împingându-mă şi trecând pe lângă mine.

Îşi aruncă geanta pe canapea şi bea din cana mea de cafea.

— Te rog, spune-mi c-ai aflat ceva.

— Poate, zice ea şi se aşază.

— Cum adică „poate”?

Mă plimb prin sufragerie ca un leu în cuşcă, aşteptând răspunsul ei. Ăsta e momentul decisiv.

Rebecca e ultima mea speranţă. Timpul trece, iar eu şi Sarah nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. Ea îl verifică pe un tip, Jesse, şi crede că teoria mea e complet greşită. Am stricat telefonul. Nu am voie să părăsesc nenorocita asta de casă, iar procesul începe peste nouă zile. Rebecca ia câteva guri de cafea

şi pune cana pe măsuţă. Scoate nişte dosare din geantă, alege trei dintre ele şi le aruncă lângă cana de cafea.

— Aceste trei persoane sunt cele mai legate de trecutul lui Kelly şi toate trei locuiesc pe o rază de două sute cincizeci de kilometri în jurul Prince William County. Fiecare dosar conţine o biografie, o fotografie şi cazierul. Două dintre persoane au cazier. A treia n-are. Asta e tot ce-am reuşit să obţin, dar e un început bun.

Iau dosarele şi-l deschid pe primul. Sper ca unul dintre ele să ne aducă o revelaţie, dar nu ştiu cum şi dacă o să se întâmple. Nu-mi ajunge un început bun. Am nevoie de o linie de sosire.

Mă uit în primul dosar. E al unei femei de vârstă mijlocie, pe nume Cheryl. Locuieşte la o depărtare de o oră şi jumătate spre sud. Doi copii. Câteva amenzi pentru depăşirea limitei de viteză şi o acuzaţie de tulburare a liniştii publice. Are trăsături aspre, buze subţiri şi un nas ascuţit.

— Ea e Cheryl. E verişoara lui Greg, îmi explică Rebecca.

— Ce crezi despre ea?

— Păi, e rudă cu Greg şi locuieşte suficient de aproape ca să fi comis crima, dar nu cred că ei doi erau aşa de apropiaţi şi pare să aibă destule pe cap.

Explicaţia Rebeccăi mă convinge, aşa că închid dosarul şi-l arunc la loc. Îl deschid pe următorul. Văd fotografia unui bărbat de vreo cincizeci de ani, cu ochi căprui şi păr de un castaniu închis, bine aranjat. Primul lucru care-mi trece prin minte e: „Tipul ăsta arată ca un îngâmfat”. Îl cheamă Nicolas Robert Miller. Nu are cazier şi-mi pare cunoscut, dar nu ştiu de unde să-l iau. L-am mai văzut.

— Cu el ce e?

— E fratele lui Greg. Locuieşte în D.C. N-are antecedente penale. Erau apropiaţi. El sigur ar fi putut s-o facă, dar n-am avut timp să-i verific alibiul pentru noaptea aia. În funcţie de asta, s-ar putea să fie suspectul nostru principal.

— Mi-e cunoscut.

— Da?

— Da, numai că nu ştiu de unde să-l iau. Dar l-am mai văzut.

— Dacă a avut de-a face cu crima, asta înseamnă că vă urmărea pe tine şi pe Kelly. Poate l-ai văzut prin zonă. De exemplu, la Seth’s Coffee.

— Se poate, dar am impresia că am şi vorbit cu el.

— Poate chiar ai vorbit, spune Rebecca, ridicând o sprânceană.

Închid ochii, încercând să-mi amintesc momentul. Am mai vorbit cu bărbatul ăsta, dar unde? Unde şi când aş fi putut să am o conversaţie cu el? Încerc să-mi reamintesc toate vizitele mele la Seth's Coffee, când am flirtat cu Kelly, când mă uitam la ea şi aşteptam să-şi termine tura. Mi se întâmplase să intru în vorbă cu unii clienţi. L-am văzut acolo? M-a abordat el? Nu-mi amintesc. Mă uit din nou la fotografie. Privesc drept în ochii lui. Am mai vorbit cu el şi-mi amintesc că discuţia fusese aprinsă. Îmi amintesc că nu mi-a plăcut tipul ăsta, dar nu mai ştiu de ce. Mă mai uit la fotografie câteva clipe, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte şi pun dosarul pe masă. Îl las deschis, sperând că poate o privire întâmplătoare o să mă facă să-mi amintesc.

Trag aer adânc în piept şi deschid următorul dosar. Nu o recunosc pe femeia din fotografie. O cheamă Maddie Burns. E fosta logodnică a lui Greg. Micuţă de statură, cu păr lung şi şaten şi cu un aer foarte banal.

— La naiba!

Arunc dosarul pe podea.

— Ce? Ce e? întreabă Rebecca.

— Nu e niciunul dintre oamenii ăştia. Era vorba că mă ajuţi, mă răstesc eu la Rebecca, îndreptând arătătorul spre ea şi sfredelind-o cu privirea.

Ea se ridică imediat de pe canapea. Cască ochii mari când mă vede pierzându-mi firea. Mă duc la bar şi iau o gură zdravănă de whisky.

— Poate că soţia ta are dreptate. Poate că nu e cineva din trecutul lui Kelly, sugerează Rebecca.

Mai trag o duşcă.

— Trebuie să fie. Pur şi simplu trebuie.

— Nu neapărat. Ce-i asta? întreabă Rebecca, arătând spre cutia de pe măsuţa de cafea.

— Toate probele cazului. Le-a adus Sarah.

Mă aşez lângă Rebecca, înfrânt.

— Te-ai uitat la ele? zice ea, aplecându-se şi scoţând lucruri din cutie.

Mă mulţumesc să clatin din cap. Pentru mine, totul s-a terminat. Îmi las capul în palme.

— Nu-i asta fotografia cu textul de amenințare despre care vorbeai? spune Rebecca, luând-o în mână. Cea pe care ai primit-o cu două săptămâni înainte de crimă?

N-am mai văzut-o din ziua în care am găsit-o în cutia poștală.

Ea o întoarce pe toate părțile, analizând-o.

— Trebuie să aibă legătură cu crima, spune Rebecca. Ar fi prea straniu să nu însemne nimic.

Mă uit la măsuța de cafea și ochii îmi pică pe un alt bilet scris de mână. Mă uit din nou la fotografia din mâna Rebeccăi.

— Stai, spun eu.

Rebecca ține fotografia nemișcată. I-o iau din mână, întorcând-o pe partea cu scrisul și apoi iau *post-it*-ul lipit pe unul dintre dosarele cu probe. Le țin alături.

Pe bilet scrie: „Aici sunt copiile dosarelor pe care le-ai cerut”.

— Ce e? întreabă Rebecca.

— Nu vezi?

Mă uit când la ea, când la scrisul de pe fotografie și de pe bilet.

— Ce să văd?

Retrasez cu privirea din nou și din nou conturul literelor.

— E același scris.

41. SARAH MORGAN

Faptul că nu ştiu al cui e al treilea ADN nu-mi dă pace şi nu vreau să înceapă procesul fără să aflu. Nu mai vreau să am parte de surprize. Mi-am petrecut toată noaptea verificând din nou toate contactele lui Kelly, precum şi interogatoriul lui Jesse Hook. Ştiu că am avut câteva clipe de neatenţie şi mi-a scăpat o parte. Mă surprinseseră atmosfera încordată a interogatoriului şi felul în care a devenit relaxată la un moment dat, doar pentru a redeveni încordată. Parcă s-ar fi dat o luptă de putere între Jesse şi şeriful Stevens. Nu am idee care ar fi putut să fie motivul. Poate că ştiu amândoi ceva ce eu nu ştiu. Ieri, când am vorbit cu şeriful, nu părea prea surprins că ADN-ul nu e al lui Jesse. Pe de altă parte, aşa merg lucrurile în meseria lui. Avusese îndoieli încă de la bun început. Şi totuşi, Jesse a spus un lucru care m-a pus pe gânduri şi, dacă am dreptate, asta ar explica de ce n-a văzut-o nimeni pe Kelly cu al treilea bărbat şi de ce tipul folosea un telefon cu cartelă.

Mă frec pe frunte şi iau o gură din cafeaua călâie de pe birou.

— Anne!

Asistenta mea intră imediat, îmbrăcată cu o fustă creion şi cu părul prins într-un coc la ceafă.

— Da, Sarah. Mai ai nevoie de cafea?

— De fapt, da, ar fi grozav, spun eu, uitându-mă la cana mea pe jumătate goală. Dar poţi să-l suni pe şerif?

Anne încuviinţează şi dispare pe uşă. Aştept câteva clipe, apoi ridic receptorul.

— Şeriful Stevens la telefon.

— Bună, sunt Sarah.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? zice el, parcă flirtând.

— Am o pistă în legătură cu al treilea ADN.

Şeriful tuşeşte şi, preţ de o clipă, am impresia că s-a întrerupt legătura.

— Ţi-am mai spus, Sarah. Vreau să te ajut, dar cazul e clasat. Nu mai pot să fac nimic.

— Atunci o să mă ocup singură, spun eu, pregătindu-mă să închid.

— Bine. Care-i pista?

— Am ascultat din nou interogatoriul lui Jesse şi am observat că a zis de mai multe ori că o vedea des pe Kelly cu un poliţist.

— Aşa, şi? Soţul ei, Scott, e poliţist, mă întrerupe şeriful.

— Aşa e. Şi am presupus că la el se referă, dar dacă era vorba de altcineva? Dacă tipul cu care avea Kelly o aventură e partenerul lui Scott, Marcus Hudson?

— E ditamai acuzaţia, Sarah. Ai vreo dovadă?

Pare iritat şi presupun că are tot dreptul să fie. N-a trecut nicio săptămână de când unul dintre oamenii lui a fost acuzat de violenţă domestică, iar acum eu acuz un alt poliţist că avea o aventură cu soţia colegului său şi că poate a şi omorât-o. Cam strică atmosfera de familie la care te-ai aştepta s-o găseşti într-un departament de poliţie dintr-un oraş mic.

— Nu, dar Kelly îl ştia probabil foarte bine pe Hudson. Nu le-ar fi fost greu să devină apropiaţi şi asta explică de ce tipul folosea un telefon cu cartelă şi de ce nu erau văzuţi niciodată împreună în public. Ar fi fost normal să vrea să ascundă relaţia, explic eu.

— Nu-l interoghez pe Hudson şi nici nu-i testez ADN-ul fără dovezi. E ridicol, Sarah, spune el, ridicând vocea.

— Atunci haideţi să-l mai aducem o dată pe Jesse. Să-i cerem să spună clar cu ce poliţist a văzut-o.

— Sarah, s-a terminat. Nu mai e loc de „haideţi să”. Asta e ancheta mea şi s-a încheiat. Te rog să nu mă mai suni, zice şeriful şi închide.

— La naiba! fac eu, trântind telefonul.

Anne intră în birou cu o mină îngrijorată.

Îmi las capul în mâini şi scot un geamăt de exasperare.

— Eşti bine?

Îmi ridic capul şi mă uit la ea.

— Nu, nu sunt.

Îmi las mâinile pe birou.

Anne vine repede şi se aşază. Mă ia de mână ca să mă liniştească.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic nu merge bine. Căsnicia mea e pe butuci. Soţul meu e acuzat de crimă. Departamentul de poliţie din Prince William County nu vrea să mă ajute deloc şi investigaţiile mele au ajuns într-un impas. O să pierd.

Anne îşi înclină capul într-un fel înduioşător şi-şi pune ambele mâini pe ale mele, mângâindu-le uşor.

— Până la urmă totul o să se rezolve. Promit, spune ea şi cred că e sincer convinsă că lucrurile o să se aranjeze.

De unde să ştie Anne dacă totul o să se rezolve sau nu? E asistenta mea. Eu sunt avocata. Eu sunt cea cu experienţă. Eu sunt cea care se confruntă cu şeriful. Eu sunt cea cu soţul care o înşală şi care poate a comis o crimă. Eu sunt cea căreia i se întâmplă toate lucrurile astea. Îmi vine să urlu. Îmi vine să răstorn biroul, dar n-o s-o fac. Trebuie să mă stăpânesc, să rămân calmă.

Trag aer adânc în piept înainte să vorbesc.

— Al treilea ADN... Trebuie să aflu al cui e.

— De ce nu se ocupă şeriful Stevens?

Anne îmi dă drumul şi ne îndreptăm amândouă spatele.

— Spune că a clasat cazul.

— N-o să fie bine pentru juriu faptul că nu ştim al cui e ADN-ul? Ca un fel de mister, ca şi cum altcineva ar putea fi criminalul? O să lase loc pentru îndoială rezonabilă.

— S-ar putea, dar e riscant. Dacă ştim al cui e ADN-ul, putem să ne construim cazul în jurul persoanei respective, îndreptând bănuielile asupra ei. Cred că am o pistă.

— Care?

— S-ar putea să fie partenerul lui Scott, adjunctul Hudson. Cine ştie, poate au omorât-o împreună. La urma urmei, unul e alibiul celuilalt. În orice caz, cred că tipa se culca cu partenerul lui Scott.

Anne face ochii mari.

— De ce crezi asta?

— A fost o chestie pe care a zis-o Jesse. Şi faptul că n-a văzut-o nimeni cu un al treilea bărbat. Dacă al treilea bărbat era Hudson, el şi Kelly ar fi avut grijă ca relaţia să rămână secretă. Şi mai e şi telefonul cu cartelă.

— Dacă n-ai cum să dovedeşti că al treilea ADN e al lui Hudson, iar şeriful nu vrea să coopereze, n-ai putea să îndrepţi bănuielile spre Scott, soţul ei? Mesajele pe care i le-a trimis în noaptea aia erau destul de compromiţătoare, îşi dă Anne cu părerea, frecându-şi bărbia.

— Am inclus şi asta în apărare, dar procurorul o să-l cheme să depună mărturie şi o să încerce să-l înfăţişeze ca pe un erou

îndurerat. Probabil că juriul va empatiza cu el şi-l va respecta în calitatea lui de poliţist. Singurul care zice că nu i se potriveşte caracterizarea asta e Jesse, care însă o hărţuia pe Kelly. Mărturia lui nu e bună de nimic.

— Există vreo posibilitate ca Scott să fie vinovatul? zice Anne, ridicând din sprâncene.

— Dacă mă întrebi pe mine, oricine ar putea să fie vinovatul. Până şi tu, Anne, spun eu uşor.

Anne râde stânjenită.

— De ce nu... ăăă... vorbeşti cu Peters? Nu crezi c-ar vrea să ştie şi el lucrurile astea?

— Nu-i o idee rea. O să introduc printre probe bănuiala pe care o am în legătură cu Hudson şi o să-i trec numele pe lista de martori. Procurorul o să facă verificări, crezând că am găsit dovezi împotriva lui Hudson, dar de fapt o să facă toată munca în locul meu.

— Genial!

— Probabil că ar trebui să mă întâlnesc cu el mai întâi, să văd dacă pot să-i insuflu şi lui nişte bănuieli înainte să ceară să ne vadă probele. Poţi să verifici dacă e liber în după-amiaza asta?

— Sigur.

Anne se ridică de pe scaun, nerăbdătoare să mă ajute. E singura pe care pot să contez întotdeauna, singura în care pot să am mereu încredere.

42. ADAM MORGAN

Mă plimb prin sufragerie ca un leu în cuşcă, exasperat şi căutând cu privirea obiecte pe care aş putea să le distrug ca să mă descarc. Cum de nu mi-am dat seama? Cum de nu m-am prins mai devreme?

— Ştii cine a scris notiţa de ameninţare? mă întreabă Rebecca a zecea oară.

— Şi încă cum!

Îmi vine să dau cu pumnul în ceva, doar ca să scap de furie.

— OK, atunci cine? Ăsta e un indiciu important. E o veste bună!

Rebecca încearcă să mă calmeze, dar degeaba. Văd negru în faţa ochilor. O mincinoasă afurisită îşi bate joc de viaţa mea. Încearcă să mă distrugă. M-a ameninţat. Doamne sfinte! Probabil că tot ea a omorât-o pe Kelly. Ar putea să manipuleze probele chiar în clipa asta. Rebecca se uită rugător la mine, cu ochii mari, nerăbdătoare să afle.

— E asistenta lui Sarah, Anne, spun eu într-un sfârşit.

— La naiba...

Rebecca se uită la ambele însemnări. Apoi îşi ridică din nou privirea spre mine.

— Eşti sigur?

— Uită-te la scris. Fireşte că sunt sigur, zic eu, vârându-i sub nas ambele notiţe.

— Hei, ia-o mai uşor, spune ea, dându-le la o parte. Sunt de partea ta, doar n-ai uitat.

Oftez şi fac un pas în spate.

Rebecca mă măsoară din priviri.

— Ea m-a ameninţat. Dar dacă a ucis-o pe Kelly, care ar fi mobilul crimei?

— De unde naiba să ştiu? Că doar nu sunt un criminal, răspund eu, ridicându-mi mâinile într-un gest de capitulare.

— Păi gândeşte-te, insistă Rebecca. Ăsta nu-i un moment bun să-ţi ieşi din sărite, e un moment bun să te gândeşti.

Îmi frec tâmplele, încercând să găsesc un răspuns.

— E obsedată de Sarah şi nu m-a avut niciodată la inimă. Poate c-a vrut-o pe Sarah numai pentru ea.

— Dacă e obsedată de Sarah, poate că ar face orice i-ar spune ea. Cum ar fi s-o omoare pe amanta soţului ei, sugerează Rebecca, ridicând o sprânceană.

— Să nu îndrăzneşti. Sarah n-ar face aşa ceva, răbufnesc eu, îndreptând arătătorul spre Rebecca şi îngustându-mi ochii.

Îmi vine s-o lovesc pentru ce a spus. Mă plimb de colo colo, fulgerând-o cu privirea. Văd neliniştea de pe chipul ei. Cât de uşor mi-ar fi să mă năpustesc asupra ei şi s-o trântesc la podea? S-o strâng de gât, să-i zdrobesc traheea cu degetele şi să mă uit cum i se umplu ochii de sânge şi cum se scurge viaţa din ea. În sfârşit aş avea din nou un fel de control. Aş putea să-i arăt că frica de pe chipul ei e cât se poate de îndreptăţită.

Îi tremură glasul când începe să vorbească.

— Ascultă, Adam. Nu asta am vrut să spun. Doar că uneori trebuie să pun întrebările grele, altfel nu te pot ajuta.

Nu-i răspund la zâmbet, dar am renunţat să mă mai uit urât la ea. „Nu ea e duşmanul”, îmi spun în gând, ca să-mi amintesc. „Vrea doar să mă ajute. Să înţeleagă situaţia”. Dar nu am timp s-o ajut pe ea să înţeleagă. Nu am timp să stau aici. Trebuie să plec. Trebuie s-o confrunt pe Anne. Vreau să mărturisească. Ca să se termine odată povestea asta.

— Şi acum ce facem? spun eu.

Încerc să mă calmez, ca să nu fac nimic impulsiv. Să-mi îndrept atenţia spre Rebecca. S-o ascult. Să stau aici cu ea. Totul o să se lămurească până la urmă. M-a ajutat deja aşa de mult. Mă opresc în mijlocul sufrageriei, ca încremenit. Rebecca nu mai e speriată, dar e îngrijorată. Se uită la mine, apoi la geanta ei de pe masă şi la cheile de lângă ea. Îi urmăresc privirea. Încearcă să plece? Crede cumva că i-aş face rău?

— Pot să duc lucrurile astea la secţia de poliţie şi sunt sigură că ar fi nevoiţi să redeschidă ancheta, propune ea, cu speranţă în privire.

Nu ştiu dacă speranţa din ochii ei e pentru ea sau pentru mine.

— Dar cazul a fost clasat, spun eu.

— Da, dar n-ai fost condamnat. E responsabilitatea poliţiei să verifice toţi suspecţii.

— Şi dacă n-o fac? Dacă refuză? Dacă e prea târziu?

— Avocatul tău poate să se folosească de asta la proces. Cu siguranţă ar putea crea o îndoială rezonabilă în privinţa vinovăţiei tale, îmi explică ea.

„Avocatul meu. Adică nevastă-mea? Oare Sarah ştie că Anne e cea care a trimis ameninţarea? E cumva şi ea implicată?” Încep din nou să mă plimb prin cameră — mai repede şi cu paşi mai apăsaţi. „Nu se poate să ştie, nu? Fir-ar. Nu pot să fac asta”. În timp ce mă plimb prin sufragerie, îmi tot cad ochii pe chei, sunt ca o mică scânteie de speranţă. O fac fără să mă gândesc. Nu mă uit în urmă. Înşfac cheile şi fug din casă, urcându-mă repede în Chevrolet-ul Rebeccăi.

— Adam, ce naiba faci? strigă Rebecca, alergând după mine. Eşti în arest la domiciliu. Nu ai voie să pleci. Stai!

Închid sfidător portiera şi pornesc maşina. Calc cu putere pedala de acceleraţie, maşina se pune în mişcare, ridicând ţărâna şi frunzele, şi ies de pe alee. Alarma brăţării electronice se declanşează.

43. SARAH MORGAN

Mă aflu într-una dintre multele săli de conferinţă de la Williamson & Morgan. Anne a programat o întâlnire cu procurorul Peters, iar Matthew mi s-a alăturat. O parte a mesei e acoperită de nişte cutii – sunt probele adunate de mine sau, mai bine zis, ar fi trebuit să fie. Le-am pus doar ca să-l induc în eroare pe procuror şi să-l fac să-mi dezvăluie lucruri pe care eu nu le-am putut descoperi din cauza lipsei de cooperare a departamentului de poliţie din Prince William County. Eu, Matthew şi Anne am pregătit cu grijă conţinutul cutiilor, în aşa fel încât să-l determinăm pe procuror să ne facă el treaba. Ar trebui să sosească din clipă în clipă. Întâlnirea e menită să-l păcălească. Ştiu că el se aşteaptă să câştige procesul cu uşurinţă şi are dreptate să creadă asta, dar am nevoie să-l fac să creadă că există şi posibilitatea să piardă. Vreau să creadă că am un as în mânecă şi că trebuie să-l descopere.

Matthew se aşază în capul mesei.

— Joc eu rolul poliţistului rău? întreabă el, zâmbind parşiv.

— Întotdeauna.

— Eşti sigură că vrei să te joci cu acuzarea? spune Matthew, ridicând o sprânceană.

— Iarăşi îmi pui strategia la îndoială, Matthew?

— Voiam doar să mă asigur că judeci limpede.

Cineva bate la uşă. Intră Anne, cu o tavă plină de gustări, apă şi băuturi acidulate.

— Poftiţi, îi spune ea procurorului, care intră în urma ei.

— Cine e dumnealui? întreabă Peters, arătând spre Matthew. Numai procurorul şi avocatul apărării pot să fie de faţă la confruntarea probelor.

— El e Matthew. Mă ajută.

Matthew se ridică în picioare şi-i întinde mâna.

— Fac mai mult decât s-o ajut.

— Are măcar studii de drept? mă întreabă procurorul, de parcă Matthew nici n-ar fi în cameră.

— Da, am fost împreună la Yale.

— De aceea eu fac lobby acum şi nu sunt un procuror oarecare, care şi-a luat diploma la seral, zâmbeşte Matthew, luând loc.

Peters nu răspunde la ironiile lui Matthew. Se aşază şi-şi îndreaptă atenţia spre mine.

— În fine, mulţumesc că ai venit aşa din scurt, spun eu.

— Nicio problemă, răspunde el, dând din cap. Ce voiai să discutăm? Nu uita că oferta mea de reducere a pedepsei a picat.

Anne iese din sală, închizând cu grijă uşa.

— N-am accepta oferta nici dacă ar mai fi valabilă, răspunde Matthew, privindu-l cu asprime.

— Bun, atunci ce doriţi? întreabă procurorul, împreunându-şi mâinile.

Fac un semn spre cutii şi îi trimit câteva dosare peste masă.

— Astea sunt probele pe care le-am adunat până acum. O să avem şi mai multe.

Peters aruncă o privire spre cutii şi apoi trage dosarele mai aproape, răsfoindu-le rapid. Le închide la loc şi se uită la mine.

— Poate vrei să te uiţi mai bine la ele. Nu ştiu dacă te-au învăţat asta la seral, dar dovezile sunt cea mai importantă parte a unui caz, îl sfătuieşte Matthew în bătaie de joc.

Peters îşi dă ochii peste cap. Nu-l interesează joaca lui Matthew de-a poliţistul rău.

— Puteai să le trimiţi la mine la birou. Nu era nevoie să vin până aici.

— Ştiu. Am vrut doar să fac un gest de curtoazie, zic eu, zâmbind din colţul gurii.

— Ce gest de curtoazie? Cazul e ca şi judecat.

— Aşa să fie oare? Pentru că nu asta-mi arată probele. De aici şi gestul meu de curtoazie. Tu ai fost amabil cu mine şi nu vreau să te fac de râs la tribunal, aşa că-ţi dau din timp aproape toate probele noastre.

Procurorul se mai uită o dată spre cutii şi apoi la dosarele din faţa lui. În ochi începe să i se citească suspiciunea şi îşi înclină capul – nu ştiu dacă de uimire sau neîncredere. Mă aşteptam la asta. La fel aş fi reacţionat şi eu. Mă hotărăsc să bat fierul cât e cald.

— Ah, era să uit.

Îi mai împing un dosar peste masă. În el e stenograma discuţiei dintre şeriful Stevens şi Jesse Hook. Am subliniat

pasajele pe care vreau să le vadă procurorul. Trebuie să-l fac să vrea să discute cu martorul ăsta. Să obţină mai multe informaţii de la el.

Peters deschide dosarul şi-l frunzăreşte.

— Cine e Jesse Hook?

— Exact, punctează Matthew. Ca şi judecat, ziceai?

— Jesse Hook e...

Dar chiar atunci, se aude un ţipăt de partea cealaltă a uşii.

44. ADAM MORGAN

M-am suit în maşină acum o oră şi am condus neîntrerupt. Nu mă mai gândeam decât la un singur lucru. Clocoteam de mânie. Totul dansa în jurul meu, dar numai în nuanţe de stacojiu şi roşu aprins, de parcă sângele care-mi fierbea în vine se întipărise pe fiecare obiect pe care-l vedeam. Ştiam bine că plecarea mea de acasă o să aibă urmări, dar nu-mi păsa. Nici acum nu-mi pasă. Trebuie să duc lucrul ăsta la capăt. Trebuie să descâlcesc povestea asta odată pentru totdeauna. Sunt în criză de timp, iar asta e ultima mea şansă, e ultimul prilej pe care-l am ca să aflu ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aia în casa de vacanţă, cine a omorât-o pe Kelly şi să mă eliberez de coşmarul ăsta.

Mai am doar câţiva paşi până o să dau uşa de perete şi o să mă găsesc faţă în faţă cu Anne, pe care o ştiu de ani de zile, care m-a ameninţat, care probabil a ucis-o pe Kelly şi care încearcă să-mi însceneze o crimă.
Cum a putut? Cum de-a reuşit să intre atât de mult în viaţa mea, fără ca eu să-mi dau seama? Ce căuta în casa noastră de vacanţă? Ştiu că Sarah o mai lăsase să stea acolo în concediu, dar ce căuta acolo în noaptea crimei?

Nu i-am dat niciodată prea multă atenţie. Părea inofensivă, dar acum văd dincolo de mască – văd cine e ea de fapt: un monstru răzbunător. Tăcerea ei e o mască pentru strategiile manipulatorii ale unei intrigante.
Politeţea e de fapt şiretenie. Tot aerul ei de fată cuminte nu e decât de faţadă. De fapt, e o nenorocită de cea mai joasă speţă.

Strâng în pumn fotografia şi *post-it*-ul. Dau uşa de perete şi-mi rotesc privirea prin birou. Câţiva oameni ridică ochii spre mine, unii par speriaţi, alţii sunt netulburaţi de aspectul meu sălbatic. Păşesc în birou. Nu mă interesează decât o singură persoană. Ştiu unde o s-o găsesc. Unde stă ea întotdeauna. Unde stă, urzind intrigi şi aşteptând. O iau după colţ şi văd că biroul ei e gol. „La naiba!”

Deodată, o zăresc venind spre mine în timp ce vorbeşte cu un bărbat şi duce în braţe un teanc de dosare. La început nu mă vede.

Bărbatul care o însoţeşte îmi pare cunoscut. L-am mai văzut. Fireşte că l-am mai văzut cândva, dar am impresia că s-a întâmplat de curând. Anne ridică privirea şi mă observă când sunt la doar trei metri de ea. Face ochii mari, ca o căprioară în lumina farurilor – ca o căprioară care urmează să facă cunoştinţă cu un bolid de 1.400 de kile, care se îndreaptă spre ea cu o viteză de o sută de kilometri la oră. Tipul care o însoţeşte observă că ea a rămas încremenită şi îi urmăreşte privirea. Face şi el ochii mari, apoi şi-i mijeşte. M-a recunoscut şi, pentru o fracţiune de secundă, îl recunosc şi eu pe el, dar pe urmă îmi iese din minte, pentru că-mi îndrept din nou atenţia spre femeia diabolică din faţa mea, cea care încearcă să-mi fure viaţa, femeia care a omorât-o pe Kelly.

— Adam, eşti... eşti bine? se bâlbâie Anne.

— Tu! strig eu, îndreptându-mi arătătorul spre ea şi apropiindu-mă tot mai mult, gata s-o dobor la pământ, s-o pocnesc, s-o...

Nici eu nu ştiu ce vreau să-i fac.

Anne scoate un ţipăt care spintecă aerul îmbâcsit al biroului.

— Ai omorât-o pe Kelly! Mi-ai înscenat crima! Ştiu totul, nemernico!

Chiar când sunt aproape de ea, cineva mă pune la pământ. Încasez un pumn în figură, care mă face *knock-out.* Anne plânge şi se ascunde în spatele bărbatului care m-a lovit.

— Ce naiba se petrecere? strigă Sarah, venind în fugă cu Matthew.

În urma lor mai vine un bărbat. Îl recunosc de la tribunal, este procurorul Peters.

— Bob, ce-ai făcut? întreabă ea când mă vede zvârcolindu-mă pe podea.

— A încercat s-o atace pe Anne.

Bob mă arată cu degetul. Ăsta-i Bob. O, da, îl ştiu pe Bob. E tipul care-i face mizerii lui Sarah de câţiva ani încoace şi care nu pierde nicio ocazie de a încerca să pună mâna pe jobul ei. E un nemernic. Mi-a fost antipatic încă dinainte să înceapă Sarah să aibă probleme cu el. E un îngâmfat şi întotdeauna s-a purtat de parcă ar fi mai bun decât mine. Nu era petrecere la care să nu ne amintească tuturor ce grozav e el.

— Ce naiba, Adam? Ce te-a apucat? şuieră Sarah printre dinţi.

Îi e ruşine cu mine, îmi dau seama. Anne plânge ca o viperă intrigantă care e. Bob şi Matthew încearcă s-o liniştească. Sarah o întreabă dacă e bine. Procurorul Josh Peters încă încearcă să înţeleagă ce se întâmplă, dar are un aer triumfător, fiindcă incidentul dă bine pentru cazul lui – asta dacă nu cumva pot să dovedesc că Anne a înscenat totul.

— Ea, spun eu, arătând-o cu degetul.

Toată lumea se uită la Anne. Ea face pe neştiutoarea.

— Ea a făcut fotografia. Ea a scris ameninţarea. Ea a omorât-o pe Kelly!

Arunc fotografia şi biletul la picioarele lui Sarah. Ea le ridică şi le priveşte atent. Toată lumea e şocată şi se holbează. Acuzaţia mea i-a luat pe toţi prin surprindere. Le ia ceva timp să se reculeagă. Anne se foieşte stânjenită, scărpinându-şi braţul. Sarah se uită la ea.

— E adevărat? o întreabă, arătându-i fotografia şi biletul.

Anne se poticneşte. Îşi lasă privirea în pământ.

— Da. M-am dus acolo să fac nişte poze, precum cele pe care ţi le-am arătat. Dar i-am zărit din întâmplare pe Kelly şi pe Adam... împreună.

— Doamne sfinte, pufneşte Sarah.

— Dar n-am ucis-o pe Kelly. N-aş face aşa ceva. N-aş fi în stare. Am vrut să-ţi spun. Dar n-am putut, aşa că... am trimis ameninţarea. Am vrut să-l fac să mărturisească.

Anne clatină din cap, încercând să ne convingă pe toţi, dar mai ales pe Sarah, că spune adevărul. Eu nu cred nicio iotă.

— E periculoasă, Sarah. Gândeşte-te la ameninţare. Ne-a ameninţat cu moartea pe mine şi pe Kelly. Nu vezi? Sigur ea e de vină, încerc eu s-o conving.

— Nu... zice Anne, cu ochii la Sarah. Nu era o ameninţare cu moartea, ameninţam doar că o să-ţi spun ţie dacă nu-ţi spune Adam.

— Dar nu mi-ai spus, Anne.

Sarah scuipă venin. E supărată. Se simte trădată. O văd pe faţa ei. E în culmea furiei. E clar că nu ştia că Anne aflase despre aventura mea. Anne îşi lasă capul în piept şi plânge şi mai puternic.

— Cum ai putut să nu-mi spui, Anne? Eşti asistenta mea. Eşti prietena mea. Practic, faci parte din familie.

Lui Sarah îi tremură glasul.

— Eu... eu... se bâlbâie Anne.

— Toată lumea să rămână pe loc! strigă şeriful Stevens, scoţându-şi pistolul.

E flancat de Hudson şi Scott Summers, care şi-au scos şi ei pistoalele.

— La naiba, murmur eu, ridicându-mi mâinile.

Ceilalţi îşi ridică şi ei mâinile. Sarah pare iritată, la fel ca Bob. „Doamne, i-am văzut faţa de curând, dar unde?" Mă chinui să-mi amintesc. Sarah nu m-a mai dus de mult la vreo petrecere a firmei. Poate a fost la tribunal. Poate a dat un interviu despre proces, iar eu l-am văzut la ştiri sau în ziar. „Fir-ar! Am mai văzut de curând mutra asta îngâmfată – mă sperie când mă gândesc cât de puţin timp a trecut de când am văzut-o, pentru că ştiu că e important, dar pur şi simplu nu-mi amintesc".

— Adam Morgan, eşti arestat pentru că ai încălcat condiţiile cauţiunii şi ai fugit din arestul la domiciliu, spune şeriful când Hudson şi Summers mă ridică de jos ca să-mi pună cătuşele.

Sarah clatină din cap, ruşinată şi scârbită.

— Staţi! Anne... Anne a trimis ameninţarea. Ea a omorât-o pe Kelly. Arestaţi-o!

Reuşesc să-mi eliberez o mână ca să arăt spre vipera asta nenorocită.

Şeriful are un schimbi de priviri cu Sarah şi Scott Summers. Scott se face imediat roşu la faţă şi o înşfacă pe Anne, fără să mai stea la discuţii. Anne ţipă în timp ce Scott încearcă să-i pună cătuşe.

— Ia staţi aşa! strigă Bob. Ce naiba credeţi că faceţi aici?

— L-ai auzit doar. Cucoana asta a fost implicată în uciderea soţiei mele. Vine cu noi, spune Scott.

— Nu puteţi s-o arestaţi aşa, din senin, intervine Sarah, iar Matthew şi procurorul o susţin.

— Sarah? Te-a minţit, zic eu, cu ochii mari de uimire.

— O să aflu eu ce-a făcut. Dar are drepturi, spune Sarah, clătinând din cap.

Anne îi mulţumeşte.

— Nu îndrăzni să vorbeşti cu mine, o avertizează Sarah.

Anne se face mică şi-şi pleacă fruntea.

— Ce vrei să facem, şefu? spune Hudson, ţinându-mă de cătuşe.

— Ce coşmar! O luăm cu noi pentru un interogatoriu. Dacă nu vrea să vină, o să obţinem un mandat, spune şeriful Stevens.

— Vin, zice Anne, ridicându-şi capul. N-am nimic de ascuns.

— Da, ce să-ţi povestesc! Mincinoasa dracu, spun eu în barbă, dar suficient de tare ca să audă toată lumea.

— Ajunge! strigă Bob.

Fix în clipa aia, îmi dau seama unde l-am mai văzut pe Bob de curând. Expresia de pe chipul lui e cea care mă face să-mi amintesc imaginea. Rămân cu gura căscată, iar privirea îmi devine sălbatică. Nenorocitul!

— Tu! strig eu, arătând spre mutra îngâmfată a lui Bob.

— Eu... ce? întreabă el.

— Tu. Tu eşti Nicholas Robert Miller. Eşti fratele fostului soţ al lui Kelly.

Sarah întoarce imediat capul spre el. Şeriful Stevens se scarpină în creştetul capului. Lui Scott nu numai că nu i-a trecut furia, dar îi creşte cu fiecare clipă. Procurorul Josh Peters pare nedumerit şi nici nu mă mir. Matthew se trage mai departe de Bob.

— N-o să mă las angrenat în chestia asta, spune Bob tranşant.

— Tu ai omorât-o, nu?

Întrebarea e retorică.

— Eu nu mai stau să ascult tâmpeniile astea, se apără Bob crispat.

— E adevărat, Bob? Eşti fratele fostului soţ al lui Kelly? vrea Sarah să ştie.

Bob îşi pleacă fruntea.

— Da, dar n-am nicio legătură cu uciderea ei.

Sarah e stupefiată.

— Sfinte! Cazul ăsta era clasat, răbufneşte şeriful exasperat.

Scott începe să se ambaleze şi, cât ai bate din palme, îl culcă pe Bob la pământ şi începe să-i care pumni. Şeriful Stevens şi Hudson strigă la el să se oprească şi-l smulg de pe Bob. După o debandadă de nedescris, cu urlete şi încâlceli de poliester, lumea se potoleşte şi în birou nu se mai aud decât gâfâieli.

— O să am grijă să-ţi pierzi insigna pentru asta, ticălosule! îi strigă Bob lui Summers, cu sânge la gură.

Bob nu pare nici pe departe capabil să-i facă faţă lui Summers într-o luptă corp la corp, dar dacă ar fi un concurs de frumuseţe, atunci Scott ar zăcea alături de răposata lui nevastă.

— Domnule Miller, vă rog să primiţi scuzele noastre. Ofiţerul Summers a avut un comportament cu totul deplasat şi va intra imediat în concediu fără plată, promite şeriful, încercând să clameze spiritele.

— Să vă ia naiba pe toţi! Aţi făcut o greşeală cumplită! Toţi! răcneşte Bob.

Nimic nu reuşeşte să-l potolească, iar şeriful dă cu înţelepciune din cap şi renunţă.

Procurorul Josh Peters se întoarce spre Sarah.

— N-o să iau probele acum, pentru că se pare că o să mai ai şi altele de adăugat. Sună la mine la birou şi o să trimit pe cineva să le ridice pe toate când sunt gata.

Se face repede nevăzut, probabil ca să nu fie şi el luat în vizor.

Sarah încuviinţează. Matthew o mângâie pe umăr, încercând s-o consoleze. Eu ar trebui să fac asta, nu nenorocitul de Matthew.

— Gata, haideţi! La secţie! Acum! spune şeriful, pierzându-şi cumpătul.

Se pare că mă întorc la închisoare: casă, dulce casă.

45. ADAM MORGAN

Ştiam dinainte să fac gestul ăsta nesăbuit că n-o să se termine bine pentru mine. Sunt un idiot şi n-am nicio îndoială că Sarah o să aibă grijă să mi-o amintească ori de câte ori prinde ocazia. Deocamdată însă, principala mea problemă acum e durerea cumplită pe care mi-o provoacă perechea de cătuşe, strânse atât de tare, încât îmi jupoaie pielea de pe încheieturi cum face o ascuţitoare cu un creion.

— Nu e nevoie să le strângeţi aşa de tare, îl rog eu pe şerif.

— Cu tot respectul, domnule Morgan, nu cred că sunteţi cel care trebuie să hotărască ce e şi ce nu e nevoie. Aşa că, dacă aţi fi amabil să tăceţi dracului din gură şi să veniţi cu mine la secţie, v-aş fi recunoscător.

Şeriful îmi vorbeşte pe un ton aşa de sus, că l-ar umili şi pe cel mai recalcitrant arestat.

Aş vrea să-i dau replica, dar îmi dau seama că nu mi-ar folosi la nimic. Mă supun. Măcar am scăpat mai ieftin decât Bob. Gândul ăsta e de-ajuns ca să mă facă să zâmbesc satisfăcut.

— Procedura care urmează ar trebui să vă fie destul de cunoscută, domnule Morgan. Cu toate astea, spre deosebire de data trecută, n-o să mai încercăm să vă scoatem de aici după o noapte sau două, ca să zburdaţi liber. Ceva îmi spune c-o să aveţi o şedere mai lungă. Dar ce ştiu eu? Eu doar îi arestez pe răufăcători, nu fac eu legile, continuă şeriful.

Nu ştiu de ce, dar când îmi zice „domnule Morgan”, sună mai jignitor decât dacă mi-ar zice pur şi simplu Adam. E ca şi cum s-ar feri de prea multă familiaritate cu „Scursuri” ca mine. „Domnule Morgan” e spus parcă de un observator îndepărtat, ca şi cum aş fi pe altă planetă şi mi s-ar trimite semnale radio.

— Din păcate, mi-e foarte cunoscută procedura, răspund eu.

Încerc să nu fiu prea ironic, fiindcă în seara asta nu-mi doresc decât să se termine totul.

— Din fericire, indiferent cum merg lucrurile, o să fie ultima dumneavoastră şedere la noi.

Vorbele lui ar putea fi interpretate şi ca blânde, şi ca maliţioase şi nu ştiu cum să le iau. Speră să fiu condamnat?

După tot ce a văzut, încă mai e convins că sunt vinovat? „La naiba. Dacă el crede asta, juriul ce-o să creadă?” Simt cum sunt pe cale să fac un atac de panică, dar fac un exerciţiu de respiraţie şi mă gândesc că nu pot să rezolv nimic deocamdată, ceea ce mă face să-mi revin.

— O să vă las o clipă cu colegii mei, mă anunţă şeriful, salutând cu o mişcare din cap doi domni cu uniforme albastre şi figuri ameninţătoare. Dar am o curiozitate... De ce? Ştiaţi că aveţi brăţara electronică la picior. Ştiaţi c-o să vă găsim. Ştiaţi că fuga o să vă înrăutăţească situaţia. Şi atunci de ce?

— Pentru că sunt nevinovat şi nu mă ascultă nimeni.

— Înţeleg.

Stevens rămâne nemişcat o clipă, cu privirea în podea, ca şi cum s-ar aştepta să găsească un răspuns în vopseaua gri şi scorojită de pe duşumeaua de beton turnat de mântuială. Apoi se uită la mine şi dă să spună ceva, dar renunţă. Clatină din cap şi se îndreaptă spre ieşirea din secţie.

— Domnul Adam Morgan, da? întreabă unul dintre ofiţeri.

— Da.

— O să-mi faceţi viaţa uşoară sau o să trebuiască să vă trag de cătuşele alea ca să cooperaţi? Mie mi-e totuna, dar ştiu că vă place să fugiţi de sub ochii poliţiei, spune ofiţerul şi rânjeşte la mine cu toţi dinţii, molfăindu-şi guma cât mai tare, pentru emfază.

— N-o să vă fac probleme în seara asta, domnule.

Sunt prea obosit ca să mă mai împotrivesc.

— O decizie înţeleaptă.

Mă întreb ce părere are Sarah despre tot ce s-a întâmplat. Ştiu deja, desigur, ce e evident, adică faptul că e supărată, dezamăgită şi uluită de prostia mea, dar oare ce crede despre ce am spus? Sigur ştie, în sinea ei, că n-aş fi făcut degeaba excursia aia nefericită, având în vedere că nu putea să-mi aducă decât suferinţă. Sper doar să înceapă odată să mă asculte şi pe mine cineva. Dar, judecând după cum s-au desfăşurat lucrurile la firma de avocatură, singurul care nu mă crede nebun, Scott Summers, s-a hotărât să facă dintr-un avocat respectabil sacul lui de box şi acum seamănă mai mult cu Mike Tyson decât cu un văduv îndurerat.

Cât de sumbră e situaţia mea acum?

Nici măcar nu cred că vreau să ştiu răspunsul.

46. SARAH MORGAN

Parcarea vizitatorilor e aproape goală când ajung cu Matthew la secţia de poliţie. Ne îndreptăm spre intrare. Matthew îmi ţine uşa deschisă, privindu-mă cu subînţeles.

— Poţi s-o faci, zice el.

— Mersi, spun eu, zâmbind uşor.

Intru în sala de aşteptare, cu bărbia ridicată şi umerii traşi. O să trebuiască să-mi adun toată puterea ca să trec cu bine de seara asta.

— Pot să vă ajut cu ceva? mă întreabă Marge printr-un plexiglas antiglonţ.

— Nu, doar aştept.

— Trebuie să completaţi fişa, zice ea, împingând un *clipboard* pe sub plexiglas.

Eu şi Matt ne apropiem şi ne trecem datele personale. Luăm loc în sala de aşteptare, aşteptându-i pe Bob şi Anne. O să mă ocup de Adam după ce ascult ce au ei de spus.

— Crezi c-o să vină? întreabă Matthew.

— Dacă sunt nevinovaţi, o să vină, răspund eu.

Nu cred că simpla lor apariţie ar însemna că sunt nevinovaţi, dar, după cum se spune, oamenii nevinovaţi nu fug.

În mai puţin de douăzeci de minute, Anne şi Bob îşi fac apariţia. Iau loc în partea opusă a sălii de aşteptare. Bob se uită în gol, masându-şi tâmplele, iar Anne încă se mai smiorcăie, cu capul plecat de ruşine. Sunt convinsă că mi se citeşte dezgustul pe chip şi singura întrebare care-mi trece prin minte în timp ce mă uit urât la Bob şi Anne e „cine sunt oamenii ăştia?”

Timpul curge cu încetineală în vreme ce toţi patru plutim în purgatoriu. Singura noastră pedeapsă e să fim unii în compania celorlalţi. Bizareria situaţiei, ruşinea lui Anne şi furia lui Bob sunt aproape palpabile şi fac să treacă încă şi mai lent timpul. Nu credeam c-o să simt asta vreodată, dar de-abia aştept să vină şeriful Stevens.

Chiar când credeam că mai rău de atât nu se poate, uşa secţiei de poliţie se deschide şi Eleanor îşi face apariţia, în negru din cap până-n picioare, de zici că e Doamna cu Coasa. Mă ridic,

pregătindu-mă s-o pun la curent cu tot ce s-a întâmplat cât a lipsit ea, dar nu apuc nici măcar să mă prefac c-o salut cu amabilitate, că ea se şi proţăpeşte în faţa mea şi strânge aşa de tare din buze, de parcă i-ar fi teamă să nu-i cadă botoxul de pe faţă.

— Cum ai putut să laşi să se întâmple aşa ceva? N-am lipsit decât o zi! mă admonestează ea, împroşcându-mă cu salivă.

— Eleanor. Fiul tău are 36 de ani. E om în toată firea şi răspunde pentru faptele lui. Nu pot să stau să-l dădăcesc toată ziua.

— Nu, e clar că nu poţi. Şi probabil că de-asta te-a şi înşelat, mi-o trânteşte ea, cu bărbia în vânt.

Trag aer în piept. „N-o lovi. N-o lovi. N-o lovi”.

— Eşti nedreaptă. Fac tot ce pot pentru cazul ăsta.

Îmi îndrept spatele, încercând să par mai înaltă decât ea.

— Nici măcar n-ar trebui să existe vreun caz. E nevinovat. Dar acum o să fie acuzat de ultraj şi încălcarea condiţiilor cauţiunii pentru că tu n-ai fost în stare să-l ţii sub supraveghere.

— Eleanor, termină. E caraghios ce spui, o întrerup eu, clătinând din cap.

— Caraghios, zici? N-ai putut s-o ţii sub supraveghere nici măcar pe mama ta... şi uite ce-a păţit.

Colţurile gurii i se arcuiesc într-un rânjet, ca şi cum ar fi mulţumită de micul ei comentariu.

Lui Anne îi scapă un icnet de uimire. Bob se foieşte pe scaun. Matthew dă să se ridice, dar se răzgândeşte aşezându-se la loc. Ce n-aş da s-o trântesc la pământ şi s-o izbesc cu capul de podea din nou şi din nou, până-i văd creierul – asta dacă o avea vreunul. Dar numai asta mai lipseşte, să trebuiască să mă apăr şi eu de acuzaţia de crimă. Trebuie să pun capăt implicării lui Eleanor în cazul ăsta şi în viaţa mea şi ştiu exact ce să zic. Trag aer adânc în piept.

— Fiul tău a minţit, a înşelat şi poate a şi ucis. Tu l-ai adus în situaţia asta, pentru că l-ai răzgâiat şi l-ai dădăcit. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ca mamă e să iei exemplu de la mama mea şi să te sinucizi.

Eleanor se holbează la mine şi rămâne cu gura căscată. Ridică palma şi mă plesneşte cu putere peste faţă.

— Tu n-ai de unde să ştii cum iubeşte o mamă, nenorocito.

Lovitura mă ustură şi-mi duc mâna la obraz. Când mi-o îndepărtez, văd pe degete o dâră de sânge, de pe locul unde inelul ei mi-a atins pielea.

Eleanor face un pas în spate. Scrâşneşte din dinţi şi încă aruncă flăcări din priviri.

Matthew se ridică şi-mi cuprinde umerii cu braţul, cercetându-mi rana. Se întoarce spre Eleanor şi îi spune calm:

— Ar trebui să plecaţi. Oricum n-o să puteţi să-l vedeţi pe Adam în seara asta.

Uşa securizată care dă în sala de aşteptare scoate un scârţâit şi o siluetă trece pragul.

— Ce naiba se întâmplă aici? spune şeriful Stevens, uitându-se întâi la mine, apoi la Eleanor.

Eleanor îşi netezeşte hainele, ridică fruntea şi face stânga-mprejur, ieşind în grabă din secţia de poliţie şi întorcându-se la ce hotel de cinci stele s-o fi cazat.

— Nimic. Haideţi să terminăm odată, spun eu, luându-mi mâna de pe obraz.

— Eşti sigură? Ai ditamai tăietura.

Dau din cap în semn că sunt bine.

— Au completat toţi formularul, Marge? o întreabă şeriful pe femeia de la recepţie.

— Da, răspunde ea, fără să ridice privirea.

— OK, atunci veniţi cu mine.

Şeriful Stevens îşi întinde braţul, ca şi cum ar zice „Vă rog să treceţi pragul, ca să vă arăt ce v-am pregătit”.

Pornim după el pe un coridor îngust de beton văruit. Eu şi Matthew mergem unul lângă altul, iar Bob şi Anne vin în urma noastră. Pereţii sunt albi în jumătatea de sus şi roşii în jumătatea de jos. Contrastul cromatic e supărător, dar exact acesta este efectul pe care poliţia a urmărit să-l obţină asupra celor escortaţi împotriva voinţei lor spre diversele săli de interogatoriu.

Şeriful ne duce pe toţi într-o singură încăpere şi începe să ne vorbească fără să ne invite să luăm loc şi fără să se aşeze pe vreun scaun.

— În primul rând, vreau să vă mulţumesc tuturor în numele departamentului de poliţie din Prince William County că v-aţi oferit să ajutaţi într-o anchetă în desfăşurare. Vă reamintesc că nu sunteţi arestaţi şi că nu sunteţi obligaţi să vorbiţi cu noi.

Acestea fiind zise, dacă acceptaţi totuşi să ne daţi informaţii, vreau să ştiţi că ceea ce spuneţi va fi înregistrat şi poate fi folosit în investigaţie. Dacă e clar pentru toată lumea şi sunteţi cu toţii de acord cu aceste condiţii, sunteţi gata să începem?

Toată lumea încuviinţează.

— Bun. Cum spuneam, vă suntem recunoscători pentru colaborare. Înainte să începem, domnule Miller, aţi avut de suferit azi din cauza comportamentului incalificabil al ofiţerului Summers. Sunt sigur că înţelegeţi prin ce trece şi la ce stres e sus-pus. Cu toate acestea, purtarea lui e inacceptabilă şi nu are nicio scuză. Vreau să ştiţi că se află în concediu fără plată şi că este supus unei evaluări interne. În funcţie de rezultatul acesteia, s-ar putea să fim nevoiţi să-l dăm afară din poliţie. Vă spun toate astea pentru că vreau să ştiţi că tratăm incidentul cu toată seriozitatea.

Şeriful Stevens îl priveşte pe Bob drept în faţă şi continuă:

— Domnule Miller, doriţi să-l daţi în judecată pe ofiţerul Summers, aşa cum aveţi şi dreptul?

— Nu, răspunde Bob fără ezitare. Îmi închipui prin ce trece acum şi ce efect trebuie să fi avut asupra lui acuzaţiile pe care mi le-a adus domnul Morgan. Deşi nu sunt mulţumit de comportamentul lui, nu vreau să-l dau în judecată.

— Trebuie să recunosc că mă bucur să vă aud spunând asta, domnule Miller. Scott se pierde uşor cu firea şi a avut un comportament incalificabil, dar e de fapt un şerif bun.

Bob încuviinţează, ca să trecem mai departe.

— Bun. Pe voi doi o să vă separăm, continuă şeriful, arătând spre Bob şi Anne. Doi ofiţeri o să vă conducă în camere diferite.

Intră doi poliţişti.

— Vă rog să-i urmaţi, spune şeriful, întinzându-şi braţele de parcă ar fi Hristos la mijlocul mesei din *Cina cea de taină.*

Anne îmi aruncă o privire scurtă. Strâng din buze, refuzând s-o îndrum sau să comunic cu ea în vreun fel. Bob iese cu fruntea sus.

După ce pleacă ei, eu şi Matthew rămânem singuri cu şeriful Stevens.

— Aşa deci... începe el. Am avut parte de un circ pe cinste azi.

Pe buze i se întinde un rânjet sardonic. Ştiu că îi place să deţină controlul şi să mă vadă chinuindu-mă. O să stoarcă tot ce

poate din situaţia creată şi m-a adus din nou pe teritoriul lui. Însă n-am de gând să-i cedez.

— Da, îi răspund.

— Dacă oamenii legii ar fi reacţionat mai repede când s-a declanşat alarma care le dădea de ştire că un bărbat aflat în arest la domiciliu a fugit de-acolo cu 160 de kilometri pe oră, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar nu-i uşor să auzi alarma când molfăi zgomotos o gogoaşă, nu-i aşa? îl ia Matthew peste picior.

Îi arunc o privire lui Matthew şi nu pot să-mi reţin un zâmbet.

— Dumneata cine eşti? îl întreabă şeriful.

— Matthew Latchaw, spune Matt, întinzându-i mâna cu multă siguranţă de sine.

Şeriful îşi încrucişează braţele peste piept.

— Oamenii noştri au respectat protocolul cât au putut de bine şi au fost cu doar câteva minute în spatele domnului Morgan după ce şi-a părăsit domiciliul. Ar trebui să fiţi recunoscători amândoi că poliţia a intervenit aşa de repede. Scena de la firmă ar fi putut să devină mult mai violentă, spune el cu gravitate.

— Aşa o fi. Dar dacă Scott Summers n-ar fi fost acolo, poate că Bob n-ar fi fost bătut, îi amintesc eu.

— Acţiunile ofiţerului Summers sunt... regretabile, după cum am spus. Se vor lua măsuri în privinţa lui.

— Ce urmează? întreb eu, ca să ne mişcăm mai repede.

Simt că îmi arde obrazul şi am nevoie de un pahar de tărie.

— O să-i interogăm pe Anne şi pe Bob. Sincer să fiu, vreau doar să bifăm ce a mai rămas de bifat, pentru că acest caz este deja clasat din punctul nostru de vedere.

— Trebuie să recunoaşteţi că ancheta a luat o întorsătură neaşteptată. Bob are mobil, iar Anne l-a ameninţat pe Adam. Aşa că m-aş bucura dacă nu v-aţi limita doar la a bifa ce mai e de bifat, spun eu cu fermitate. Şi aş vrea o analiză grafologică a mesajului de ameninţare, comparat cu scrisul lui Anne.

— Ai dreptate. Chiar e suspect. Dacă vreunul dintre ei are vreo legătură cu crima, o să aflăm, răspunde Stevens cu aceeaşi fermitate. Nu e nevoie de analiză grafologică. Anne a recunoscut deja că ea a scris notiţa de ameninţare.

— N-ai mai auzit de mărturii false până acum? Am nevoie de expertiza grafologică.

Munca de investigaţie a şerifului este în cel mai bun caz neglijentă, nu ştiu dacă din ignoranţă sau intenţionat.

Stevens strânge din buze şi aprobă dând din cap.

— Putem să urmărim şi noi interogatoriul celor doi? Mărturia lor o să fie relevantă pentru cazul meu.

— Sigur, de ce nu?

Nu-mi dau seama dacă i se pare că-mi face o favoare sau e doar bine dispus.

— Atunci aţi putea să decalaţi interviurile în aşa fel încât să nu se suprapună? Ca să le putem urmări pe amândouă? îi cer eu.

Şeriful ridică o sprânceană.

— Cred că putem, spune el, lungind ultima silabă, dar vă daţi seama că, în cazul ăsta, o să staţi mult mai mult la secţie în seara asta, da?

— Evident, spune Matthew, dându-şi ochii peste cap.

— Înţeleg, da, răspund eu cu hotărâre.

— Bine atunci... O să-i anunţ pe colegii mei. Preferaţi să începem cu cineva anume?

— Să începem cu Anne.

47. ADAM MORGAN

„De ce naiba durează aşa de mult? Şi unde-i mama?”

Am sunat-o de îndată ce m-au trecut prin sistem. Mă plimb agitat prin sala de interogatoriu, care mi-a devenit foarte familiară în ultimele două săptămâni. Ar face bine să-i prindă cu ceva pe Anne şi Bob. E ultima mea speranţă şi am nevoie ca Sarah şi şeriful să mă creadă. Trebuie să mă creadă când spun că sunt nevinovat, să mă creadă suficient cât să-i ancheteze temeinic pe Anne şi pe Bob.

Scott Summers deschide uşa cu atâta putere, încât ea se izbeşte de perete şi ricoşează, lovindu-l. Scott icneşte de durere şi intră în cameră, închizând uşa în urma lui. Arată ca un animal sălbatic, roşu la faţă, cu respiraţia precipitată, ochii injectaţi şi buzele strânse.

— Trebuie să vorbim, zice el cu asprime.

Ridic mâinile, ca să-i dau de înţeles că nu vreau să am probleme.

— Stai liniştit. N-o să te lovesc.

Las mâinile în jos şi-mi încrucişez braţele la piept, aşteptând să-mi spună ce vrea. Nu ştiu de ce a venit.

— N-am prea mult timp la dispoziţie. N-ar trebui să fiu aici. Spune-mi tot ce ştii despre Bob şi Anne.

Îmi aruncă o privire scurtă, în care văd deopotrivă furie şi speranţă.

— Nu cred că tu ai comis crima şi ştiu că nici eu n-am comis-o.

— Nu dau doi bani pe teoriile tale. Spune-mi faptele! mă somează el, făcând câţiva paşi spre mine şi scrâşnind din dinţi.

— OK. OK.

Îi spun tot. Tot ce ştiu despre Bob, Anne, Kelly, tot. Asta e ultima mea încercare disperată de a scăpa de coşmarul în care mă găsesc, aşa că n-am de ce să nu-mi pun cărţile pe masă.

— Cum ai aflat lucrurile astea?

— Nu pot să-mi divulg sursa.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. O să stai închis până la proces pentru isprava ta de azi. Eu sunt ultima ta speranţă. Dacă vrei să ieşi din rahatul ăsta. Aşa că spune-mi.

E la capătul răbdării. Îl trec toate transpiraţiile şi se uită întruna la uşă şi la oglinda falsă. Sunt sigur că n-are permisiunea de a se afla aici. Nu l-ar mai lăsa nimeni la secţie după ce a făcut azi. A atacat un avocat, unul dintre cei mai buni din D.C. După aşa ceva, nu scapi cu una, cu două, chiar dacă ţi-a fost ucisă nevasta.

— Bine. Numele ei e Rebecca Sanford. E reporter la *The Prince William County Newspaper.*

Sper din tot sufletul că Scott e sincer când spune că n-a avut nimic de-a face cu moartea soţiei sale; în caz contrar, informaţia pe care tocmai i-am dat-o i-ar servi de minune ca să-mi obţină condamnarea. Fără Rebecca, n-am nicio şansă să fiu achitat. Asta dacă nu are Sarah cumva vreo idee nouă pe baza căreia să construiască apărarea.

Scott dă din cap şi-mi spune c-o să ţină legătura cu mine. Nu ştiu dacă să-l cred, dar încerc să nu-mi pierd speranţa. Nimeni nu poate să-ţi ia speranţa, nici măcar când nu mai ai nimic. Scott pleacă fără să mai spună nimic. Mă aşez la masă şi aştept. Mă pricep destul de bine să aştept.

48. SARAH MORGAN

M-am dus la baie să mă clătesc pe faţă şi apoi am revenit în camera de supraveghere care dă spre sala de interogatoriu unde e Anne. E singură, speriată, neliniştită – poate chiar vinovată. Bate darabana pe masă, se joacă cu tivul fustei, îşi răsuceşte o şuviţă pe deget. N-are astâmpăr. Matthew stă rezemat de peretele din spatele meu, uitându-se la mine şi la Anne. I-am spus că poate să plece. Nu el a provocat încurcătura asta, nu e problema lui. Dar a insistat să rămână şi să mă ajute.

— A fost cam aiurea ce s-a întâmplat mai devreme cu Eleanor, comentează el.

— Da, aşa e.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ca mamă e să se sinucidă. A fost dur.

Mă întorc cu faţa spre el.

— Trebuia să zic ceva care s-o enerveze suficient cât să mă lovească. Baletul ăsta pe care-l facem noi două trebuia să înceteze. E epuizant şi dăunează cazului.

— Deci ai încasat palma de dragul cazului? întreabă el.

Mă întorc înapoi cu faţa spre geam.

— Se poate spune şi aşa.

Îndur de mai bine de un deceniu comentariile acide, insultele, reproşurile arogante şi, în general, prostiile lui Eleanor. Mi-a prins bine s-o văd ieşindu-şi din sărite şi coborând în sfârşit cu picioarele pe pământ. Palma pe care am încasat-o a meritat.

Şeriful Stevens intră în sala de interogatoriu şi se aşază în faţa lui Anne. O întreabă dacă vrea apă. Ea refuză. Îi explică ce drepturi are. Ea încuviinţează. Şeriful îi spune că discuţia va fi înregistrată şi că poate fi folosită ca probă în proces. Anne se uită la el cu ochi goi, iar Stevens îşi începe interogatoriul.

— Unde erai în noaptea zilei de 15 octombrie?

— Am fost în oraş să beau cu şefa mea, Sarah Morgan.

— E ceva ce faceţi de obicei?

— Da, eu şi Sarah suntem prietene... sau cel puţin eram, adaugă ea ruşinată.

„Bine zis «eram». Prietenii îţi spun dacă te înşală soţul”.

— De unde o ştiai pe Kelly Summers? întreabă şeriful, rezemându-se de spătarul scaunului.

— N-o ştiam.

— Dar ştiai ceva despre ea înainte de crimă? continuă şeriful, bătând cu degetele în masă.

Anne înghite în sec şi dă din cap în semn că da.

— Da. Nu ştiam cum o cheamă. Doar am văzut-o cu Adam.

— Ce căutai în Prince William County? o întreabă şeriful, înclinându-şi capul într-o parte.

— Fusesem acolo vara, în concediu şi-mi plăcuse peisajul. Pentru fotografiile mele. M-am gândit că toamna o să fie şi mai frumos. Nu mă aşteptam să văd ce-am văzut. Eu voiam doar să fac nişte poze. E un hobby perfect inocent.

— Inocent?

— Da, spune Anne.

— Dar te-ai hotărât să te foloseşti de informaţia asta şi să-l ameninţi pe Adam cu ea?

— Nu am gândit bine, explică ea, încruntându-se. Nu voiam să fiu eu cea care-i spune lui Sarah. Nu voiam s-o rănesc.

Anne îşi studiază unghiile.

— „Pune-i capăt, altfel o s-o fac eu” sună ca o ameninţare cu moartea. Nu crezi?

Anne îşi pleacă fruntea.

— Acum îmi dau seama că ar putea fi interpretată şi aşa. Dar nu asta a fost intenţia mea. Aveam de gând să-i spun lui Sarah dacă Adam nu punea capăt relaţiei sau nu-i mărturisea singur.

— Ai văzut-o vreodată pe Kelly cu altcineva? întreabă Stevens.

Anne îşi plimbă privirea prin cameră.

— Ce întrebare stranie, comentează Matthew din spatele meu.

— Da, nu-i aşa? îi dau dreptate, uitându-mă la el şi apoi din nou la Anne şi la şerif.

Ce urmăreşte? Unde vrea să ajungă?

— Nu, zice Anne, încreţindu-şi fruntea.

— Unde erai în seara zilei de 15 octombrie?

— Cum am spus deja, am băut în oraş cu Sarah Morgan până pe la miezul nopţii.

Anne se uită fix în ochii şerifului.

— Ştia de aventura lui Adam cu câteva săptămâni înainte de crimă şi n-a spus nimic. Poate dacă-mi spunea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Kelly ar fi încă în viaţă. Eu l-aş fi forţat pe Adam să recunoască. Iar acum fie am încerca să ne împăcăm, fie am pregăti actele de divorţ, dar, în orice caz, n-ar fi judecat pentru crimă, spun eu, întorcându-mă o clipă spre Matthew.

El încuviinţează.

— Nu poţi să dai timpul înapoi.

Oftez şi-mi îndrept din nou atenţia spre Anne, uitându-mă urât la ea prin geam. „Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus”. Ceva mă îndeamnă să mă năpustesc asupra ei şi, până să apuc să mă liniştesc, dau năvală pe uşa sălii de interogatoriu.

— Sarah, te rog...

Dar Anne nu apucă să termine, pentru că mă reped la ea peste masă şi o dobor la pământ. O lovesc cu pumnii în faţă, închipuindu-mi că Anne e o întruchipare a tuturor celor care şi-au bătut joc de mine vreodată. Articulaţiile degetelor şi inelele mele îi pătrund adânc în piele. Şeriful încearcă să mă smulgă de pe ea, dar îi trag un cot în nas şi-l fac să se clatine. Anne se ridică cu greu în picioare şi încearcă să strige după ajutor, dar gura îi e plină de sânge şi nu reuşeşte să scoată decât o bolboroseală slabă şi nişte stropi roz. Mă năpustesc din nou asupra ei, o înşfac de păr, mă rotesc cu ea şi o împing drept în oglindă. Plouă peste tot cu cioburi, iar eu pun mâna pe unul foarte ascuţit şi pornesc hotărâtă spre Anne...

Clipesc de câteva ori, revenind la realitate. Îi văd pe Anne şi pe şerif în sala de interogatoriu. Am nevoie de o pauză. Am mintea în ceaţă. Am descoperit că nu pot să am încredere în nimeni. Nici măcar nu ştiu care dintre emoţii să-mi ascult, aşa că mă hotărăsc că cel mai bine ar fi să ies să iau o gură de aer. Mă ridic imediat.

Matthew mă întreabă dacă sunt bine. Încuviinţez şi străbat holul, găsind-o pe Marge cu nasul încă în hârtiile ei.

— Scuză-mă. Marge, nu-i aşa? Ies să iau o gură de aer, sper că nu e nicio problemă.

— Nu suntem la grădiniţă, doamnă. N-aveţi nevoie de permisiunea mea ca să ieşiţi şi să intraţi, răspunde Marge, fără să-şi ridice privirea din hârţoage.

— M-am gândit că... Nu contează.

Ies pe uşă, bolborosind „Afurisito” în barbă.

Afară, mă simt de parcă aş fi sărit într-un bazin rece, ca şi cum aş fi evadat pentru o clipă prin simplul fapt că am trecut pragul secţiei de poliţie. Trag adânc aer în piept şi expir cu putere, închizând puţin ochii şi încercând să-mi limpezesc mintea. Încerc să mă gândesc la un alb perfect, un document Word gol, fără nici măcar un rând de jargon juridic. Culoarea monumentelor din D.C., imediat după ce-au fost curăţate. Creierul meu încearcă să reproducă albul acela şi să se elibereze de orice alte gânduri, dar în loc să am parte de o purificare, mă pomenesc scufundată într-o mlaştină de ipoteze şi interpretări.

Un val de mizerii, ridicându-se din străfundurile mlaştinii, mă înşfacă imediat cu tentaculele lui, încercând să mă tragă în jos, în nimicul acela vâscos, îmi înfig călcâiele în pământ, dar e în zadar, nu mă pot împotrivi, mă trage tot mai mult, n-am nicio scăpare, nu văd nicio geană de lumină, dar, chiar când să mă las înghiţită, deschid ochii.

Pulsul a luat-o la goană. Pauza pe care mi-am luat-o de la circ nu poate fi numită pauză. Îmi ridic privirea şi văd puzderia de puncte presărate peste neantul cerului întunecat, ca pictate pe un fundal. Le invidiez izolarea.

— Cel puţin pe voi nu vă supără nimeni, murmur eu şi o lacrimă îmi apare la coada ochiului.

Dar, nu. Barajul pe care l-am ridicat ca să-mi stăvilesc sentimentele, pentru binele cazului, al carierei mele, al căsniciei mele, trebuie să rămână în picioare... măcar încă puţin.

Îmi şterg lacrima şi mă îndrept spre intrarea în sediul poliţiei.

Matthew stă în prag.

— Mă întrebam unde te-ai dus.

— Aveam nevoie de câteva minute...

Se îndreaptă spre mine şi-şi pune braţul pe după umerii mei.

— Crezi că ştii cu cine ai de-a face şi când colo... spun eu, clătinând din cap.

— Nu că ar conta, dar eu cred că Anne a avut intenţii bune, zice Matthew, mângâindu-mă pe umăr.

— Nu vreau să aud asta! îl avertizez eu.

Chiar nu vreau să aud de intenţiile Annei. M-au trădat aproape toţi oamenii din viaţa mea.

Matthew oftează uşor şi, cum nu e genul care să se dea bătut, adaugă:

— În fine, Anne nu e tocmai... cum să zic eu... foarte puternică. E un discipol, nu un leader. Habar n-ai cum te idolatrizează fata asta, Sarah. Aşa că n-a suportat să fie ea cea care-ţi dă lumea peste cap. I-a fost prea frică să fie mesagerul care vine cu veşti proaste, pe care-l părăseşti şi-l dai uitării. În condiţii de stres, toată lumea face lucruri prosteşti, dar ascultă-mă când îţi zic că eu ştiu când cineva minte sau spune adevărul, iar femeia asta te iubeşte cu adevărat şi n-ar vrea niciodată să-ţi facă rău.

Oftez adânc, ca şi cum m-aş elibera de o povară pe care nu ştiam că o duc. Ştiu că Matthew are dreptate.

Anne e sora mai mică pe care n-am avut-o, iar relaţia noastră nu se reduce la cea dintre un superior şi un subaltern. Eu nu sunt pentru ea doar o sursă de venit, iar ea nu e pentru mine doar o gură de hrănit. Ea nu mă vede ca pe o treaptă în cariera ei, iar eu nu o văd doar ca pe o tânără aspirantă. Dar asta nu schimbă faptul că sunt încă furioasă şi puţin rănită.

— Ştiu, spun eu fără chef.

— Aici eraţi, zice şeriful, deschizând uşa. Am încheiat interogatoriul Annei. O să facem analiza grafologică, aşa cum ai cerut, dar, judecând pe baza interogatoriului, cred că e nevinovată.

Matthew îşi ia mâna de pe umărul meu şi facem amândoi câţiva paşi spre Stevens.

— Oricât de supărată aş fi pe ea, trebuie să vă dau dreptate.

Nu vreau s-o iert şi n-am iertat-o încă, dar Matthew şi Stevens au dreptate. N-avea cum să fie implicată şi a avut intenţii bune, chiar dacă l-a ameninţat pe Adam şi m-a minţit pe mine.

— Să trecem la Bob?

Eu şi Matthew încuviinţăm şi-l urmăm pe şerif înapoi în secţie.

49. ADAM MORGAN

Oare Scott vrea să mă ajute? Nu sunt chiar aşa de surprins. Dacă într-adevăr nu crede că am omorât-o eu pe Kelly – şi nici n-ar trebui să creadă aşa ceva, pentru că n-am omorât-o eu atunci, ca un om care a pierdut fiinţa pe care o iubea cel mai mult pe lumea asta, n-ar trebui să se dea în lături de la nimic ca să-l aducă pe adevăratul făptaş în faţa legii.

Dar... pe de altă parte, Scott tinde să fie cam impulsiv şi mai e şi un nenorocit. Oare chiar ar fi surprinzător ca un nemernic ca el să se prefacă doar că mă crede ca să recâştige o fărâmă de credibilitate în departament, împingându-mi şi mai mult capul sub apă cu bocancul? Adevărul e însă că nu-mi permit să fiu pretenţios, iar Scott e ultima mea speranţă.

Şi totuşi, oare chiar e cazul să mă supun la aşa ceva? Simt că aproape ating o stare de graţie, descoperind că în mintea mea apar simultan două gânduri contradictorii.

Pe de o parte, ştiu că numai speranţa mi-a mai rămas şi că e singurul lucru care nu-mi poate fi luat, aşa că ar trebui să mă agăţ de ea cu orice preţ, nu-i aşa? Pe de altă parte, nu sunt naiv. Ştiu că şansele mele sunt cvasi-inexistente. Ce sens are să mă chinui singur, amăgindu-mă?

E ca şi cum ceva din mine a aflat un secret despre moartea mea inevitabilă şi, în loc să mă avertizeze să mă feresc de primejdie, ticluieşte un plan care duce drept în prăpastie.

Îmi mai trece o posibilitate prin minte. Dacă Scott chiar este criminalul? Comportamentul lui haotic, furia de nestăpânit, suferinţa de văduv ar fi atunci un joc de teatru: atât un mod de a ascunde adevărul, cât şi un debuşeu convenabil pentru frica de „animal încolţit” pe care o simte probabil. Dacă aşa stau lucrurile, atunci înseamnă că tocmai i-am dat şi mai multă muniţie pe care s-o folosească împotriva mea. Pe deasupra, l-am mai şi îndrumat spre singura persoană din afară care e dispusă să mă ajute să descopăr adevărul. Cum eu sunt prizonier aici şi nimeni nu veghează asupra Rebeccăi, Scott poate s-o găsească şi să se descotorosească de ea la fel de uşor

cum s-a descotorosit de Kelly. Oricum ai lua-o, sunt cu laţul la gât şi numai un miracol m-ar mai putea salva. Şi atunci cui îi pasă ce se întâmplă dincolo de zidurile închisorii? Nu-mi rămâne decât să aştept...

Sau poate că nu.

50. SARAH MORGAN

Ne întoarcem în sediul poliţiei împreună cu şeriful. Nu mi-a trecut de tot furia, dar măcar încerc să procesez ce s-a întâmplat. Chiar dacă sunt supărată pe Anne pentru că mi-a ascuns informaţii, nu ea l-a pus pe Adam să se culce cu Kelly şi cu siguranţă nu din cauza ei a fost Kelly omorâtă. Motivaţiile ei, deşi neinspirate, nu au fost rele. E aici un sâmbure de iertare care reuşeşte să-mi coboare tensiunea la un nivel mai acceptabil. Cu toate astea, nu-mi fac iluzii, mai am de ascultat o confesiune cu potenţial exploziv, fiindcă acum e rândul lui Bob.

De îndată ce intră şeriful Stevens, Marge devine mai prietenoasă, spre deosebire de felul în care se poartă cu avocaţii, pe care-i vede doar ca pe un prilej de iritare.

— Bună ziua din nou, domnule. Vă întoarceţi în peşteră? Vreţi să deschid eu uşa? spune ea cu un zâmbet.

Se amuză singură de gluma ei şi se bucură să aibă ocazia să-i facă şerifului chiar şi cel mai mic serviciu.

— Nu, Marge, e în regulă. Pot să folosesc cartela mea. Şi de câte ori te-am rugat: nu-i mai spune „peşteră”, cel puţin nu când avem vizitatori, zice şeriful pe un ton de o asprime jucată, mai curând mimând mustrarea decât supărându-se cu adevărat.

— Îmi cer scuze, domnule. O să încerc să ţin minte pe viitor, răspunde ea cu un zâmbet parşiv.

Şeriful îi face cu ochiul atât de discret, încât mă întreb dacă nu cumva mi s-a părut.

Ne bagă pe uşă şi ne conduce înapoi la sălile de interogatoriu. Călcăm pe duşumeaua ieftină, trecând printre aceiaşi pereţi în culori stridente. Numai că de data asta, când se intersectează holurile facem la stânga, nu la dreapta.

Bob se află de cealaltă parte a geamului, vădit agitat din cauza lungii aşteptări. Se uită în jur, ca şi cum ar căuta ceva sau pe cineva asupra căruia să-şi verse frustrarea. Dă din picior, se foieşte pe scaun şi broboane de sudoare i-au apărut pe frunte. Nu e obişnuit să se afle de cealaltă parte a mesei de interogatoriu.

Când să iasă din încăpere, şeriful se opreşte şi spune:

— Sunteţi gata? Dacă nu, putem să mai aşteptăm şi să-l facem să transpire şi mai mult.

Zâmbetul lui se vrea dezarmant, sunt sigură.

— Nu, sunt gata. Vreau să terminăm odată, răspund eu.

Sunt stoarsă de puteri şi nerăbdătoare să plec mai repede de aici. Masca mea de avocată plină de încredere în sine a dispărut şi nu se mai întoarce în seara asta. Trebuie să mă duc acasă şi să-mi refac puterile. Sunt vulnerabilă fără armura mea şi nu-l vreau pe şerif în preajmă. Mă bucur că e şi Matthew aici. Ne aşezăm în dreptul geamului.

— Bine atunci.

Şeriful încuviinţează şi se duce în sala de interogatoriu.

Bob întoarce imediat capul spre uşă, mijeşte ochii şi nu mai bate din picior. O fi el un lăudăros nesimţit în nouăzeci şi nouă la sută din timp, dar e un avocat bun şi e necruţător la interogatoriile martorilor. Pare să se fi hotărât că vrea să-şi măsoare forţele cu şeriful Stevens.

— Bună seara, domnule Miller. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi atât. Vă aduc ceva de băut? Apă? Cafea?

Şeriful îşi dă seama imediat că stilul dur de interogare care a făcut-o pe Anne să mărturisească imediat n-o să meargă cu Bob. Pe el îl ia cu binişorul, probabil ca să nu degenereze lucrurile.

— Scutiţi-mă de scuze şi amabilităţi. N-am nevoie de băuturi răcoritoare. Nu sunt nou în jocul ăsta, aşa că haideţi să trecem la treabă.

Se pare că n-a prea mers să-l ia cu binişorul.

— Bine atunci.

Şeriful ia loc, râzând în barbă de bravada lui Bob.

— Pentru început, spuneţi-mi ce ştiţi despre Kelly Summers.

— Mai exact, ce anume vreţi să ştiţi despre ea, domnule şerif?

Bob ştie ce poate şi ce nu poate poliţia să folosească drept probe la tribunal. Ştie când cineva are probe concrete şi când aruncă undiţa la întâmplare sau face speculaţii. Întrebările lui Stevens o să trebuiască să meargă direct la ţintă, altfel o s-o ţinem aşa toată noaptea.

— Mă scuzaţi. Pentru o clipă, am uitat că am de-a face cu un avocat. Bun, atunci fără întrebări vagi. O cunoşteaţi pe victimă, pe Kelly Summers, înainte de începutul acestui caz?

— Da, o cunoşteam.

Bob n-o să dea detalii suplimentare, o să-şi limiteze răspunsurile la strictul necesar. Pe de o parte, sunt dezamăgită ştiind că probabil şeriful n-o să obţină de la Bob informaţii noi pentru cazul meu. Pe de altă parte, sunt uşurată că măcar nu mă mai aşteaptă nicio surpriză.

Uşa încăperii se deschide şi îşi face apariţia adjunctul Marcus Hudson, mai înfumurat ca oricând. Îşi ţine spatele drept şi are un rânjet de satisfacţie.

— Ce cauţi aici? îl întreb eu.

— Asist la interogatoriu, fiindcă e dreptul meu.

Se aşază în spate, dominându-ne pe mine şi Matthew cu statura lui.

— E dreptul tău, dar n-ai niciun motiv să fii aici... pufneşte Matthew. Comportament mai suspect decât atât nici că se putea.

— Aşa o fi, râde Hudson, dar eu fac legea aici.

— Taci din gură şi lasă-mă să-mi fac meseria. Şi ai face bine să fii pregătit să faci legea şi când te-oi chema să depui mărturie, îl pun eu la punct, fără să mă uit la el.

Hudson mormăie ceva şi-l aud frecându-şi tălpile de podea. Atmosfera devine ceva mai respirabilă. Arunc o privire peste umăr. Stă sprijinit de perete, cu braţele încrucişate. În locul rânjetului de mai devreme a apărut o privire încruntată.

Mă uit din nou spre sala de interogatoriu.

— Vreţi să-mi spuneţi cum aţi ajuns s-o cunoaşteţi pe Kelly Summers sau, mai bine zis, pe Jenna Way? întreabă şeriful.

— Era soţia fratelui meu, răspunde Bob.

— Fratele dumneavoastră din Wisconsin?

— Corect.

— Pe care l-a ucis?

— N-am spus asta. N-a fost găsită vinovată, aşa că orice afirmaţie de genul ăsta nu poate să fie decât speculaţie goală, spune Bob cu o urmă de dispreţ în glas.

Se pare că Stevens i-a găsit punctul sensibil.

— Îmi cer scuze. Reformulez: fratele dumneavoastră, cu care era căsătorită, care apoi a fost ucis, iar ea a fugit din stat, pierzându-i-se urma.

Şeriful Stevens mai apasă puţin pe butonul mare şi roşu pe care scrie „Fratele mort” şi care se află chiar sub pielea lui Bob.

— Da, era căsătorită cu el. Da, el a fost ucis. Dacă a „fugit din stat”, cum aţi zis dumneavoastră, sau doar a plecat în circumstanţe normale este o speculaţie.

Bob devine tot mai iritat.

— Aha, da, gata, am înţeles. A fost cineva condamnat până la urmă pentru că fratele dumneavoastră a fost...

Aici şeriful face un gest cu degetul în dreptul gâtului ca să sugereze uciderea fratelui lui Bob.

— Nu. N-a fost nimeni condamnat pentru faptul că fratele meu a fost...

Bob imită în batjocură gestul şerifului şi scuipă salivă printre dinţii strânşi când răspunde.

— Nasol, ce să zic? Cineva îi ia viaţa fratelui dumneavoastră şi apoi umblă liber, fără niciun stres. Cred că vă scoate din minţi, nu? Mai ales că dumneavoastră cunoaşteţi aşa de bine sistemul juridic. Pe de altă parte, treaba dumneavoastră e să-i apăraţi chiar pe cei care fac lucruri din astea. Cine ştie, poate că l-aţi ajutat pe ucigaşul fratelui dumneavoastră să iasă din altă încurcătură şi nici nu v-aţi dat seama, nu? Că doar poate fi oricine. E posibil din punct de vedere statistic, nu-i aşa, domnule avocat?

Şeriful îşi încheie întrebarea pe un ton ascendent şi cu capul înclinat într-o parte, aşteptând un răspuns.

Bob s-a înroşit la faţă cum sunt numai maşinile de pompieri şi poate interiorul vulcanilor. Rămâne multă vreme tăcut şi începe, încet-încet, să bată din nou din picior. Atmosfera din încăpere devine apăsătoare, cum e noaptea, chiar înainte să înceapă să ningă. Într-un sfârşit, Bob oftează prelung şi în ochiul stâng îi apare o lacrimă, la doar câţiva centimetri de vena de pe frunte, care parcă stă să explodeze.

— Domnule şerif... m-am supus interogatoriului de bunăvoie. Nu sunt arestat şi n-am fost acuzat de nicio infracţiune. Prin urmare, e dreptul meu constituţional să nu vă răspund la întrebări sau să plec şi să nu fiu ţinut împotriva voinţei mele. Sunt, desigur, dispus să colaborez cu forţele de ordine dacă pot ajuta în vreun fel să se facă dreptate în acest caz şi, de aceea, voi răspunde la orice alte întrebări, în scris, dacă mi le trimiteţi la birou. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat ca angajat al statului, iar eu acum o să plec.

Bob se ridică şi pleacă, fără să se uite la şeriful Stevens.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar n-am terminat... se grăbeşte să zică Stevens, dar uşa deja se închide, iar cuvintele nu-şi mai ating ţinta, ca şi cum ar fi îngheţat în zbor şi apoi s-ar fi spart de podea în mii de fărâme.

Mă ridic imediat şi deschid uşa ce dă spre hol.

Bob trece pe lângă mine. Mă vede, dar merge mai departe, fără să-mi spună un cuvânt, ştiind că am asistat la tot. Îmi aruncă o privire aşa de dispreţuitoare, încât, dacă a sperat să mă rănească în felul ăsta, ei bine, chiar a reuşit. Şeriful iese şi el, cu ochii plecaţi. Se opreşte o clipă şi apoi se întoarce spre mine, sperând c-o să-i confirm că tactica lui de interogare a fost bună.

— Ce naiba a fost asta? îi spun eu.

— Nu era cooperant.

— Ba era! Era, prin simplul fapt că s-a prezentat la interogatoriu. N-aveaţi dreptul să faceţi aşa ceva, doar pentru că nu s-a lăsat manipulat şi v-a înfruntat.

Încerc să vorbesc suficient de încet ca să nu mă audă Bob, dar suficient de tare ca şeriful să-mi simtă furia.

— Credeam c-o să pot să scot ceva de la el. Încercam doar să găsesc o tactică potrivită, ca să fiu de ajutor, zice şeriful pe un ton rugător.

— Ei bine, n-aţi fost. În schimb, aproape că l-aţi torturat în legătură cu fratele lui mort. Aţi găsit o rană, aţi înfipt un cuţit în ea şi apoi v-aţi amuzat răsucindu-l. Nu e acuzat de crimă, încerca doar să ne ajute. Acum credeţi c-o să ne mai ajute?

— Sarah, încercam doar...

— Scutiţi-mă. Sper că sunteţi mândru de dumneavoastră. De fapt, ce-ar fi să vă puneţi la lucru aroganţa asta de tip dur şi să vă faceţi naibii meseria, ca să aflaţi ce s-a întâmplat cu adevărat.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc pe hol. Matthew e doar cu câţiva paşi în urma mea. Şeriful mai spune ceva, dar nu-l mai ascult deloc.

În sala de aşteptare, Anne stă pe un scaun plângând, iar Bob se plimbă supărat de colo colo. Se întorc amândoi spre mine când se deschide uşa şi, pentru o clipă, mă bate gândul să mă ofer să-i duc acasă cu maşina, dar n-am încredere în niciunul dintre ei. Şeriful n-a făcut nicio ispravă cu Bob şi, din cauza

stilului său de interogare, habar n-am dacă Bob e implicat în vreun fel să nu. Iar Anne încă e pe lista mea neagră.

— Trebuie să semnaţi în registru dacă plecaţi! strigă Marge după noi prin găurile cu margini argintii ale geamului antiglonţ.

— Ia mai du-te naibii, Marge, zic eu peste umăr.

Arunc o privire spre Bob şi Anne, apoi întorc capul. Nu suport să-i văd. E o noapte răcoroasă, iar eu şi Matthew ne îndreptăm în tăcere spre maşina mea. Rămânem tăcuţi tot drumul spre casă.

51. SARAH MORGAN

După două votci duble, pe care le-am dat gata în mai puţin de treizeci de minute în timp ce revedeam documentele cazului, furnicăturile din obraz încep să-şi piardă din intensitate. Afurisita de soacră-mea mi-a tras una pe cinste, iar bijuteriile care-i împodobesc degetele au făcut ca palma să fie şi mai grea.

M-a rănit adânc remarca ei despre mama, mai ales că avea dreptate. Mama nu mi-a dat niciun semn de iubire, cel puţin nu după ce-a murit tata. El ne ţinea împreună, el mă încuraja în viaţă şi tot el îi aducea mamei fericire. Era stâlpul familiei în cel mai tradiţional sens al expresiei; zici că era scos dintr-un tablou de Norman Rockwell. Tata era singurul care punea pâine pe masă şi asigura bunul mers al lucrurilor. Dar totul s-a încheiat în mod abrupt. Printr-o singură faptă nedreaptă, am pierdut totul: un tată, un soţ, o sursă de trai, un protector, singurul om care mă încuraja să îndrăznesc mai mult şi mă făcea să mă bucur de viaţă şi singurul care o ajuta pe mama să nu se arunce în prăpastia depresiei.

După ce a murit el, n-am mai avut nimic: nici bani, nici sursă de venit, nici vreo bucurie în viaţă. Mama nu era în stare să meargă la muncă, pentru că suferea atât de rău de depresie, încât dormea toată ziua şi rareori mânca sau vorbea. În ochii mei, nu mai era decât umbra palidă a femeii care fusese. Dacă până atunci fusesem un prilej de bucurie comună pentru ea şi tatăl meu, acum nu mai eram decât un simbol al pierderii şi suferinţei. Eram supărată pe ea din cauza asta. Dar asta nu era tot. E adevărat că mă abandonase emoţional tocmai când aveam mai multă nevoie de ea, dar dădea dovadă de o slăbiciune pentru care nu mai aveam înţelegere, ci furie şi ruşine. În rarele momente când mama vorbea, ajungeam întotdeauna să ne certăm.

— Cară-te din casa mea! Nu mai suport să te văd!

— Casa ta? Casa ta?! Nu e casa ta, e a tatei. Tu n-ai muncit o zi în viaţa ta. Ai depins atât de mult de el, încât acum nu ai nimic şi nu ştii să faci nimic. Ai fost slabă şi jalnică, şi nu eşti nici

măcar în stare să te aduni spre binele nostru. Tu ar trebui să fii adultul, nu eu!

— Cum îndrăzneşti! Habar n-ai cât de greu îmi e...

Astfel de scene aveau loc din nou şi din nou, dar tot mai rar, pe măsură ce mama devenea tot mai nocturnă şi scotea capul tot mai puţin din peştera suferinţei sale. Am început să bănuiesc că se întâmplă ceva rău când frigiderul a început să rămână tot mai gol şi când au început să sosească înştiinţări de întârziere la plata facturilor.

Ca mulţi dependenţi de droguri, la început se pricepea foarte bine să-şi ascundă adicţia. Dar, la un moment dat, banii din asigurarea de viaţă s-au terminat, iar pensia de văduvă probabil că nu-i acoperea nevoile tot mai mari. Atunci au început să dispară obiecte din casă. Seara venea acasă cu diverse persoane, bărbaţi cărora nu le vedeam faţa, dar pe care ajungeam să-i cunosc foarte bine după glas şi zgomotele animalice de frustrare şi extaz pe care le scoteau.

Până să împlinesc vârsta de cincisprezece ani, am pierdut casa şi trăiam la întâmplare prin adăposturi pentru femei şi camere de motel. Dimineaţa, înainte de şcoală, serveam la mese, la fel şi seara şi în weekend, ca să mă asigur că avem lucrurile de bază, mâncare, haine şi adăpost, în timp ce mama se prostitua ca să-şi poată întreţine dependenţa tot mai pronunţată. La şcoală, mă străduiam să nu fiu luată în vizor, având grijă să nu creez probleme şi să am note bune. Preferam să am grijă singură de mine decât să trăiesc într-un orfelinat.

Când am împlinit şaisprezece ani, am găsit cadavrul mamei în motelul infestat de gândaci în care stăteam. Luase o supradoză de heroină, ăsta a fost cadoul ei pentru mine. Nu mai trebuia să am grijă de ea, nu mai trebuia să lucrez patruzeci de ore pe săptămână ca să ne întreţin pe amândouă, nici să-i resping pe bărbaţii care credeau că pot să se distreze cu mine după ce leşina ea.

Am rămas acolo mai mult de o oră, uitându-mă la trupul ei palid şi sfrijit, o carcasă fără viaţă. Avea înfipte în braţ patru seringi goale. Am făcut bagajele şi m-am dus la un telefon public să sun la 911. A fost ultima dată când am văzut-o pe mama şi mi-am jurat să nu ajung niciodată ca ea.

Şi totuşi, mama mea, aşa cum era ea, a făcut mai multe pentru mine decât a făcut Eleanor pentru Adam. M-a făcut

înţeleaptă, independentă şi m-a făcut să învăţ să-mi apăr interesele.

Eleanor l-a făcut pe Adam slab, înăbuşindu-i cu dragostea ei abilitatea de a se descurca singur. Mama mea şi Eleanor seamănă de fapt destul de mult, aşa cum seamănă între ei dependenţii de droguri; singura diferenţă e că Eleanor încă îşi alimentează adicţia, pe când mama a fost deja distrusă de a ei.

52. ADAM MORGAN

La câteva clipe după ieşirea vijelioasă a lui Scott Summers din sala de interogatoriu, bag de seamă că uşa este întredeschisă. Mă ridic şi încep să mă plimb prin cameră, ciulindu-mi urechile ca să aud dacă e cineva pe hol. Bat în oglinda cea mare, ca să văd dacă mă urmăreşte cineva de pe partea cealaltă.

Câteva minute mai târziu, îmi fac curaj să mă lansez într-o aventură pe care sigur o s-o regret. Deschizând încetişor uşa, trag cu ochiul pe hol, dar e linişte. Ies pe furiş din sala de interogatoriu şi pornesc spre ieşirea din clădire, fără să mă întâlnesc cu nimeni.

Înainte să intru în sala de aşteptare, o zăresc pe Marge la recepţie, bombănind în timp ce-şi face de lucru cu nişte hârtii. Îşi ia ceaşca de cafea şi se duce într-o cameră alăturată.

Acum e acum. Mă mişc repede, dar fără zgomot, uitându-mă în urmă o singură dată, când sar peste barieră, traversez sala de aşteptare şi ies pe uşa de la intrare. Maşina lui Sarah e încă în parcare. O iau la dreapta şi apoi drept înainte. Nu ştiu unde mă duc sau ce fac, dar nu pot să rămân aici. Trebuie s-o găsesc pe Rebecca. E singura care mă mai poate ajuta.

53. SARAH MORGAN

Nu m-am mai obosit să-mi pun alarma după dezastrul de seara trecută. În loc de asta, am dormit până m-am trezit în mod natural. E primul somn adevărat de care am parte de când am preluat cazul. După un duş lung, o ceaşcă de cafea făcută la presa franceză şi un mic dejun consistent şi savuros, simt că pot să dau din nou piept cu lumea.

Bob şi Anne sunt în capul listei. Dar mai e şi Adam, cu ieşirea lui ridicolă. Mai am de aflat al cui e al treilea ADN şi trebuie să reiau discuţia cu procurorul înainte de proces. Sfinte, nici măcar nu mi-am pregătit strategia de apărare. Dar dacă poate cineva s-o facă, eu sunt aia. N-am încotro.

Mă duc la firmă. Nu ştiu dacă Bob şi Anne o să vină azi, dar, după cum îi cunosc, sunt şanse mari să vină. Anne o să vrea să se târască toată ziua în genunchi în faţa mea, până o iert. Iar Bob nu o să vrea să-i lase pe subalternii lui să creadă că are un moment de slăbiciune.

Sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, o să mă cheme Kent să-mi facă morală. Din fericire pentru mine, n-a fost ieri la birou, dar o să afle repede veştile.

La nici treizeci de secunde după ce intru în birou, aud nişte bătăi slabe în tocul uşii. Anne a băgat doar capul în încăpere, în caz că trebuie s-o ia la fugă ca să scape de mânia mea.

— Pot să intru, Sarah? întreabă ea timidă, cu tremur în glas.

E ca o hienă care se apropie de hoitul din care se înfruptă leul. Poate că leul o să fie dispus să împartă cu ea. Sau poate o să se hotărască să ia două mese în dimineaţa asta.

— Da, Anne, poţi, zic eu impasibilă, ca să-i transmit că încă mă mai îndoiesc de calităţile ei umane.

— Voiam doar să-ţi spun din nou că-mi pare rău. Îmi pare rău că nu ţi-am spus de Adam şi Kelly. Îmi pare rău că n-am fost vrednică de încrederea ta. Îmi pare rău şi, dacă vrei să plec, înţeleg. Pot să-mi strâng lucrurile de pe birou până la sfârşitul zilei.

Nu zic nimic. O las în suspans.

Îşi pleacă fruntea şi dă să iasă din birou, înfrântă.

— Anne, stai.

Ea ridică fruntea şi văd un licăr de speranţă în ochii ei. Ar trebui s-o concediez. Ar trebui s-o las să-şi dea demisia. Pentru firmă ar fi o economie, iar pe mine m-ar scăpa de o bătaie de cap. Dar ştiu că avea intenţii bune. Ştiu că, de fapt, îmi e loială. Şi fie că-mi place, fie că nu, încă am nevoie de ea. Nu am timp să-mi găsesc altă asistentă în toiul procesului.

— Bob e la birou?

— Da, este, vrei să-l chem?

— Nu. Încă nu, Anne. Dar până una-alta, stabileşte o întâlnire cu procurorul Peters pentru după-amiaza asta, te rog.

Anne îmi zâmbeşte, încuviinţează şi dă să iasă.

— Încă un lucru, Anne, adaug eu.

— Da, Sarah? întreabă ea cu nerăbdarea unui căţeluş care aşteaptă să-i dai o comandă.

— Din clipa asta, până o să mă simt eu pregătită, eşti doar asistenta mea şi nimic mai mult.

Las cuvintele să atârne greu între noi şi-i întorc spatele, răsucindu-mă cu scaunul.

— Da, doamnă Morgan, murmură ea, ieşind din birou.

Îmi vibrează telefonul. E un mesaj de la Eleanor:

Trebuie să lucrăm împreună în continuare pentru fiul meu, dar nu ard de nerăbdare să te văd. Cuvintele tale au fost de o josnicie incalificabilă şi îmi pare rău că le-am lăsat să mă facă să-mi pierd cumpătul.

Arunc telefonul pe birou fără să-i răspund.

54. ADAM MORGAN

Mă dor picioarele de mor. Nici nu vreau să mă gândesc câţi kilometri am parcurs. Aseară, după ce am plecat de la secţie, am început pur şi simplu să merg, ştiind că trebuie să ajung cât mai departe. Era important să fiu cât mai departe de secţia de poliţie, dar mai trebuia şi să scap de uniforma portocalie şi să găsesc un loc unde să mă adăpostesc, având totodată grijă să evit străzile foarte circulate.

La câteva ore după evadarea mea, a început să plouă. Fireşte! Nu-mi dădusem seama cât de izolată e secţia de poliţie şi, după ce-am mers cel puţin opt kilometri, tot nu dădusem de vreo casă, vreun magazin sau vreo maşină căreia să am curaj să-i fac semn să se oprească.

Mi-am amintit că Rebecca îmi spusese că stă prin împrejurimi. La urma urmei, scria pentru ziarul local. M-am gândit că, dacă aş reuşi să găsesc o hartă, aş putea să-mi dau seama unde naiba sunt.

Când bezna nopţii aceleia ploioase şi fără stele s-a instalat pe deplin, mi-am dat seama că, din moment ce nu erau stâlpi de iluminat, habar n-aveam unde mă duceam.

De pe marginea drumului, m-am tras mai adânc în pădure, ca să mă adăpostesc cât de cât. Nu era deloc uşor, din moment ce nu vedeam decât la un metru în faţa mea. După cincisprezece minute bune de mers în cerc, am ajuns la un copac doborât, al cărui trunchi rămăsese prins între alte două trunchiuri viguroase. Părea stabil şi mă apăra cât de cât de ploaie, aşa că m-am hotărât să mă adăpostesc sub el. Nu mă amăgeam c-aş putea găsi frunze mari sau crengi cu care să-mi fac un adăpost mai bun, că doar nu sunt Bear Grylls[4].

Pe când stăteam sub copacul doborât, nu m-am putut abţine să mă gândesc că trunchiul lui aştepta să adorm ca să se lase în sfârşit învins de forţa gravitaţională şi să mă strivească sub el, transformându-mă în îngrăşământ. Presupun că n-ar fi cel mai tragic sfârşit pentru mine. Procurorul şi parchetul cu siguranţă s-ar bucura. Parcă văd conferinţa de presă: „Da, aşa e, domnul

[4] Realizator de emisiuni despre supravieţuire în condiţii extreme (n. tr.).

Morgan a evadat ieri seară din custodia poliţiei, însă nu a ajuns prea departe şi, până la urmă, natura s-a hotărât să înfăptuiască ea dreptatea pe care autorităţile şi-o doreau de mult”.

Mi s-a strecurat în oase un frig cumplit. Am încercat să ridic în jurul meu nişte mici ziduri de noroi şi pământ ca să nu intre apa în culcuşul pe care mi l-am încropit, dar efortul s-a dovedit zadarnic şi m-am dat bătut. Singur şi tremurând de frig, nu-mi rămânea decât să mă gândesc la felul în care am ajuns într-o astfel de situaţie.

Unele aspecte sunt evidente. Da, o înşelam pe nevastă-mea în patul nostru matrimonial şi fireşte că asta a avut consecinţe. Dar nu, e mai mult decât atât. Mulţi îşi înşală partenerul de viaţă... mă rog, unii. Dar m-aş aştepta ca astfel de relaţii să sfârşească cu un divorţ, nu cu o crimă.

Cel care a comis crima trebuie să ne fi cunoscut pe amândoi destul de bine. Ştia despre casa de vacanţă. Ştia că petrec mult timp acolo fără vizitatori. Ştia că vine Kelly la mine şi adeseori rămâne peste noapte. Ştia cum să intre, cum să nu facă zgomot şi unde o să fim. Ştia totul. Criminalul trebuie să fi fost foarte răbdător, calculat şi sigur pe sine. N-a fost ceva făcut la repezeală. Crima asta a fost planificată.

Scott ar fi avut timpul necesar. Cu pregătirea şi cunoştinţele lui, i-ar fi fost uşor să-şi acopere urmele. Că doar îşi cunoaşte meseria. Parcă-l văd: timp berechet să patruleze prin zonă, să o supravegheze pe Kelly la muncă şi pe mine acasă, iar eu l-am mai şi ajutat.

Să fie oare aşa de simplu? Soţul încornorat? Şi atunci Bob ce legătură are? Şi ştia şi Anne de noi. Iar ei doi lucrează împreună. Nu poate să fie o coincidenţă, nu? Încerc să-mi dau seama cum ar putea fi implicaţi toţi trei.

Poate Anne a fost cea care i-a spus lui Summers. Da, ar avea sens. Poate că voia ca Summers să aibă o discuţie cu Kelly pe tema asta, din moment ce Anne nu avea curaj să-i spună lui Sarah sau să aibă o confruntare cu mine. Şi poate că n-a anticipat ce reacţie urma să aibă Scott. Şi Bob? El avea cele mai multe motive s-o vrea pe Kelly moartă. Kelly i-a omorât fratele, până la urmă...

Amorţeala care pusese stăpânire pe mine s-a risipit pentru o clipă şi am început să observ nenumăratele insecte care se adunau pe mâinile şi picioarele mele. Primul meu impuls a fost

să mă scutur ca să scap de ele, dar apoi mi-am adus aminte unde mă aflu. Ăsta e căminul lor, nu al meu. Şi ele căutau căldură şi un adăpost, la fel ca mine, aşa că nu puteam să le învinovăţesc. Aş fi vrut să fiu şi eu una dintre aceste insecte.

În fiecare dimineaţă, aş avea un scop. Aş umbla prin pădure, căutând materiale de construcţii şi mâncare pentru colonie. Aş avea prieteni, o echipă, aş şti exact unde mă duc. Am făcut mult rău, am fost indolent, am minţit, mi-am înşelat nevasta, dar nu meritam asta. Mi-ar plăcea să renasc ca furnică. Noaptea aş putea să mă odihnesc, ştiind că am muncit onest toată ziua. Mi-aş umple burta. Din când în când, mi-aş planta sămânţa în regina muşuroiului. De fapt, ar semăna destul de mult cu viaţa pe care o duc acum. Doar că n-aş mai umbla fără ţintă. Şi, în sfârşit, aş duce o viaţă dreaptă.

*

Mă trezesc ud leoarcă şi tremurând de frig. Muşchii nu vor să mă asculte. Au intrat în stază, în aşteptarea căldurii. Creierul meu le dă de ştire că asta n-o să se întâmple şi, în sfârşit, se pun în mişcare. Pornesc în direcţia în care cred că se află carosabilul. S-a dovedit că aveam dreptate, pentru că nu pătrunsesem atât de adânc în pădure pe cât crezusem.

În timp ce merg, bag de seamă că am mâinile murdare de noroi întărit, care începe să crape şi să se sfărâme căzând pe jos. „Un drum marcat, ca în Hänsel şi Gretel”, îmi spun eu. Dar mă uit în urmă şi-mi dau seama că noroiul care cade în noroi nu poate să lase niciun drum.

Tresar din când în când, atunci când o picătură mare de apă, rămasă pe frunze, îmi cade pe ceafă. Natura are grijă astfel să nu mă lase să uit ce slab sunt, cât de frig îmi e şi cât sunt de singur. Scrutez bolta de frunze după un strop de lumină şi căldură, dar soarele e acoperit chiar de frunzele care îşi varsă rouă asupra mea. Copacii îmi refuză această alinare şi arată cu braţele lor în depărtare, gonindu-mă.

După cea mai singuratică şi mai jalnică plimbare de care am avut parte vreodată, încep să aud mai bine zgomotul traficului. Nu mai aud o maşină la douăzeci de minute, ci una la câteva minute. Înseamnă că sunt aproape de ceva şi-mi doresc din toată fiinţa mea să fug pe carosabil şi să strig după ajutor, dar trebuie să fiu prudent. Sunt un evadat şi încă port hainele de închisoare.

Merg mai departe şi curând îmi dau seama că sunt aproape de intersecţia a doua autostrăzi, cu toate stabilimentele care însoţesc de obicei o asemenea splendoare a convergenţei umane. O benzinărie, un popas pentru camioane şi nişte fast-fooduri. Îmi evaluez înfăţişarea şi-mi spun că ar trebui să aleg popasul pentru camioane. Poate am noroc să-şi fi lăsat un şofer portiera descuiată. Aş putea să intru, să împrumut nişte haine, să mă duc pe furiş să fac un duş rapid. Pe urmă aş putea să mă mişc mai liber.

Când e traficul mai puţin aglomerat, traversez şi mă opresc în parcarea pentru camioane. Încerc să trec neobservat, dar e ziua-n amiaza mare şi probabil arăt ca Yeti în miniatură.

Mă duc la primul camion şi, după ce mă asigur că nu mă vede nimeni, încerc portiera. E încuiată. „Fir-ar!” Trec la următorul camion şi apoi la următorul, fără succes. În sfârşit, la a patra încercare, găsesc portiera încuiată, dar geamul coborât. Bag mâna înăuntru, descui portiera şi intru. Mă caţăr repede peste locurile din faţă şi mă trag pe bancheta din spate. La început, mă mir că nu simt decât un vag miros de ţigară, transpiraţie stătută, urină şi jumări, dar pe urmă îmi dau seama că tocmai eu sunt cel care maschează mirosurile.

Sub banchetă găsesc un rucsac şi încep să scotocesc prin el. Scot nişte chiloţi, o pereche de blugi şi o cămaşă verde, în carouri.

— E suficient, îmi spun eu în şoaptă.

Ies din maşină, închid portiera cu grijă şi o încui la loc. Dau să mă îndrept spre băi, dar rămân pironit locului, pentru că văd doi bărbaţi venind spre mine. Fumează şi vorbesc între ei; încă nu m-au zărit. Dar e doar o chestiune de timp. Mă uit repede în jur. Dincolo de parcare se întinde un câmp de papură şi grâu, iar la orizont se zăreşte întunecimea pădurii. Când mă uit din nou spre cei doi bărbaţi, ei mă întâmpină cu priviri chiorâşe. Se apropie încet, cu umerii plecaţi şi gâtul întins al celor care vor să fie prudenţi.

— Hei! strigă unul dintre ei.

— Ce cauţi acolo? întreabă celălalt.

Intru în panică. Răspunsurile mele nu le-ar fi pe plac. Mai ales că nici înfăţişarea mea nu inspiră încredere. Fac singurul lucru care-mi rămâne de făcut: fug spre câmp.

— Băi nenorocitule, cu tine vorbim! strigă primul camionagiu şi încep amândoi să alerge după mine.

Continuă să strige după mine în timp ce mă fugăresc, dar mintea mi-e paralizată de spaimă şi nu prind decât frânturi: „... nemernicule!”, „stai...”, „... poponar împuţit...”, „te omor!”

Ajung în câmp, dar nu mă opresc. Pentru că ţin în braţe hainele furate, nu-mi pot feri faţa, aşa că tot felul de crenguţe mă zgârie şi mă taie pe obraji în timp ce fug. Ploaia de lovituri mă face să lăcrimez şi-mi umflă pleoapele. Nu mă opresc din alergat decât când ajung din nou în adâncul pădurii şi nu mai aud vocile din spatele meu. Mă ascund după un copac, pentru orice eventualitate, şi mă trântesc pe jos ca să-mi trag sufletul.

Când mi se pare că a trecut suficient timp şi că probabil au renunţat să mă mai caute, mă gândesc să mă schimb şi să plec mai departe. Simt că mă gâdilă ceva pe dosul palmei şi când mă uit, zăresc o furnică pe piele.

— Ştiu, amice, ştiu, îi zic eu.

Pe când îmi scot hainele de puşcăriaş şi mă îmbrac cu cele confiscate de la camionagiu, îmi mai cade un strop de apă pe spatele gol, trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Îmi ridic privirea şi mă uit la crengile copacilor, care dansează în bătaia uşoară a vântului. Îmi fac cu mâna, îşi bat joc de mine. Sunt din nou ca nişte braţe care-mi fac semn să fac cale întoarsă.

— Da, nici eu nu vreau să fiu aici, spun cu privirea spre cer.

Gata, m-am îmbrăcat cu hainele noi. Mă întorc în parcare să văd dacă au plecat camionagiii. Mai trebuie să găsesc o hartă sau un telefon public, dar pentru asta, s-ar putea să trebuiască să aştept lăsarea serii.

55. SARAH MORGAN

Am ajuns devreme la cafeneaua unde procurorul a fost de acord să ne întâlnim. În mod normal, aş ajunge cu câteva minute mai târziu, ca să-i arăt că timpul meu e mai important decât al lui. Dar nu şi de data asta. De data asta, eu sunt cea care are nevoie de o favoare. Lucrurile mergeau bine înainte să distrugă Adam totul, venind la mine la birou şi atacându-i pe Bob şi pe Anne. Îl aveam pe Josh la degetul mic. Urma să facă el munca mea, aflând al cui e al treilea ADN. Acum am şi mai multă muncă pe cap şi am pierdut avantajul strategic pe care-l aveam asupra lui.

Bat darabana pe măsuţa pătrată de lemn. E plăcut să aud zumzetul oamenilor din jurul meu, huruitul espressorului şi veselia din jur, pentru că m-am săturat de gălăgia şi grijile care mi-au umplut capul încă dinainte să preiau cazul. Învârt paiul prin smoothie-ul de piersici şi mango. Nici dacă aş vrea n-aş putea să mănânc mâncare solidă în clipa asta. Am stomacul ghem. Anxietatea a atins cote nemaipomenite. Iar răbdarea m-a părăsit.

Îl zăresc pe Peters de îndată ce intră. Nu se uită după mine, ci se duce la bar să comande. A întârziat. Ştie. Dar nu-i pasă. Ştiu că are un avantaj faţă de mine. Mai sunt doar câteva zile până la proces şi niciodată n-am mai fost aşa de prost pregătită. E vina lui Adam, care mi-a distras atenţia cu circul lui. E vina lui Anne, care m-a minţit. E vina lui Bob şi a legăturii lui neaşteptate cu victima. Poate că n-ar fi trebuit să preiau cazul. Sunt cea mai bună când vine vorba de procese penale, dar poate că nu sunt cea mai potrivită pentru cazul ăsta. Credeam că l-aş putea ajuta pe Adam.

După ce-i trimite casieriţei un zâmbet perfect simetric, mă zăreşte la o masă din colţ. Zâmbetul i se cam şterge de pe chip, dar mai rămâne o urmă din el pe buze – sper să fie suficient cât să-l pot convinge să mă ajute. Face un semn spre meniu, întrebându-mă dacă vreau ceva. Clatin din cap şi-mi ridic smoothie-ul. El îşi ia bonul şi mi se alătură, luând loc de cealaltă parte a mesei.

— Doamnă Morgan, cărui fapt îi datorez plăcerea? spune el, descheindu-şi sacoul.

Nu-i răspund imediat, ca să nu par prea nerăbdătoare. Trebuie să par degajată. Iau o gură din smoothie.

— Voiam doar să văd dacă eşti pregătit pentru tribunal...

Se uită curios la mine. Nu mă crede. Chiar că am băgat-o pe mânecă.

— Eu sunt pregătit de ceva vreme deja. Dar nu de-asta suntem aici, nu-i aşa, Sarah? întreabă el, ridicând o sprânceană.

Mă sprijin de spătar. O chelneriţă ne întrerupe, punând în faţa lui Josh un coşuleţ cu chipsuri, un sandviş şi o cafea neagră. Fata îi zâmbeşte, îmbujorându-se. Se vede că e obişnuit să aibă efectul ăsta asupra femeilor şi de ce nu, la urma urmei? E un bărbat chipeş. Poate că asta ar trebui să fie abordarea mea. Josh îi mulţumeşte. Chelneriţă mai zăboveşte o clipă şi apoi pleacă, nu fără a-i mai arunca două priviri peste umăr.

— Eşti sigură că nu vrei nimic? mă întreabă el din nou, arătând spre mâncarea din faţa sa.

— O, vreau multe lucruri, îi răspund eu aproape flirtând.

Fie nu se prinde, fie îmi ignoră tentativa. Ridică din umeri şi se năpusteşte asupra sandvişului.

— Când termin de mâncat, consider că am terminat şi conversaţia, mă avertizează el cu gura plină. Aşa că ai face bine să spui ce ai de spus. Nu mă interesează jocurile tale.

— Bine, oftez eu. Ce ştii despre al treilea ADN?

— Nimic, răspunde el, luând o gură de cafea.

— Şi nu te deranjează?

— N-am nevoie de al treilea ADN ca să obţin o condamnare, mi-o trânteşte el.

— Dar...

— Dar tu ai nevoie de el, mă întrerupe Josh.

— Poate că nu.

— Ba ştim amândoi foarte bine că ai nevoie de el. Un juriu o să considere că al treilea ADN e o probă circumstanţială. E doar un ADN din trei. Victima se culca cu mai mulţi bărbaţi, asta ştim deja. Dacă ai şti al cui e al treilea ADN, ai putea să-ţi construieşti cazul în jurul lui. Să creezi o îndoială rezonabilă. Să arăţi că celălalt bărbat avea un mobil mai puternic decât Adam. Ştiu cum merg lucrurile astea, Sarah. Eşti între ciocan şi nicovală.

Poate ar trebui să te obişnuieşti cu gândul că n-o să câştigi cazul ăsta, spune el cu răceală.

— Mai e şi Scott.

— Da, răspunde el laconic.

— Crezi că el e vinovatul? întreb eu.

— Cine?

— Scott.

— Drept să spun, nu ştiu care e vinovatul. Scott. Adam, ADN-ul necunoscut. Tot ce ştiu e că e foarte uşor să obţin condamnarea lui Adam.

— Şi nu-ţi pasă că s-ar putea să obţii condamnarea unui om nevinovat?

— Asta e treaba juriului.

Se şterge la gură cu un şerveţel, se ridică şi-şi încheie nasturii sacoului.

— Şi legătura lui Bob cu victima? Ce părere ai? întreb eu.

— E o probă circumstanţială.

— Atunci tot cazul e clădit pe probe circumstanţiale, şuier eu printre dinţi.

— Cadavrul care a fost găsit în patul soţului... sau, mai bine zis, în patul tău şi al soţului tău te contrazice. Ne vedem la tribunal, Sarah.

Josh pleacă din cafenea cu capul sus.

Ce îngâmfat! N-a mers aşa cum plănuisem. Speram să scot mai multe de la Josh. Voiam să aflu din ce direcţie o să-l atace pe Adam şi pe ce o să-şi construiască argumentaţia. Nu cred că ştie al cui e al treilea ADN şi chiar dacă ar şti, nu ar include informaţia în probatoriu. Nu m-ar ajuta decât pe mine. Scot un carneţel şi notez repede câteva nume. Toţi bărbaţii care ar fi putut să aibă vreo legătură cu Kelly, toţi bărbaţii care ar fi putut să se fi culcat cu ea, toţi cei care ar fi putut s-o omoare. O fotografiez cu telefonul, apoi o mototolesc şi mi-o bag în buzunar. În mod normal, aş ruga-o pe Anne să facă asta, dar nu pot să am încredere în ea – cel puţin nu deocamdată.

Ies din cafenea şi îl sun repede pe Matthew. Îmi răspunde de la primul ţârâit.

— Bună, iubire.

— Bună, Matthew. Vreau să-mi faci o favoare.

— Orice.

— Nu e tocmai legal, precizez eu în şoaptă, trecând pe lângă nişte străini pe trotuar.

— Ooo, parcă aş vorbi cu unul dintre clienţii mei.

Vorbeşte pe un ton hotărât, dar în acelaşi timp relaxat, un lucru care numai lui Matthew îi reuşeşte.

— Dar rămâne valabil ce-am spus mai devreme: orice.

— O să-ţi trimit un mesaj cu o listă de nume. Am nevoie să obţii câte o mostră de ADN de la fiecare dintre ei. Păr, salivă, piele... Nu mă interesează cum faci rost de ele, atâta timp cât reuşeşti, îi explic eu, apropiindu-mă de intrarea în firmă.

— Să obţin mostre de ADN de la bărbaţi. Specialitatea mea, chicoteşte Matthew.

— Apoi trimite-le pe toate la laboratorul nostru şi cere să fie comparate cu mostra de ADN găsită în Kelly. Am anunţat deja că mă asişti la proces, aşa că n-ar trebui să întâmpini probleme.

Lipesc telefonul de ureche şi şoptesc:

— Fă să pară legal, ca o procedură de rutină. Ai grijă să fii discret şi să te mişti repede.

— Sarah, ştii doar că probele astea n-o să fie admise în instanţă, mă avertizează el, de data asta pe un ton serios.

— O să le fac să fie.

— Pe bune acum, ce e în capul tău?

Iarăşi îmi pune judecata la îndoială. Doamne sfinte! Ar fi trebuit s-o rog pe Anne să se ocupe, dar nu pot să am încredere în ea şi nici în Matthew nu sunt sigură că pot să am încredere.

— Vreau doar să ştiu, insist eu.

— Dar nu aşa se face, zice el pe un ton rugător.

— La naiba, Matthew! Mă ajuţi sau nu?

— Fireşte că te ajut. Sper însă că ştii ce faci.

— Ştiu. Pe curând.

Închei convorbirea chiar când ajung în faţa clădirii de birouri Williamson & Morgan.

56. ADAM MORGAN

Mi-a fost mult mai uşor să mă întorc noaptea în parcare. Am stat o vreme retras, ca să mă asigur că agitaţia de mai devreme s-a stins. Camionagiii au plecat fără să cheme poliţia. Probabil că aveau motive temeinice să nu implice autorităţile pentru un amărât de furt în care paguba nu depăşea patruzeci de dolari.

Am reuşit să fac un duş şi să găsesc nişte resturi de mâncare în coşul de gunoi – scârbos, ştiu, dar blugii camionagiului n-au venit dotaţi cu un portofel magic plin cu bani în buzunarul din spate. Pe urmă am traversat la benzinărie.

Vânzătorul îşi ridică o clipă privirea din smartphone, doar cât să mă salute cu o mişcare din cap, după care se întoarce la jocul lui prostesc de pe telefon. Mă îndrept spre toalete, sperând să găsesc un telefon public, dar ştiu că sunt foarte rare în vremurile astea, într-adevăr, nu găsesc niciunul. Mă întorc şi mă duc la stativul cu fluturaşi, felicitări, calendare cu caricaturi şi, mai ales, hărţi rutiere. Iau una şi reuşesc să-mi dau seama unde sunt. Încerc să-mi aduc aminte unde locuieşte Rebecca. Folosesc casa de vacanţă ca reper şi încerc să văd care ar fi drumul de urmat. În sfârşit, am noroc: e la mai puţin de cinci kilometri de aici, nu departe de autostradă.

Ascund harta în betelia pantalonilor şi-mi trag cămaşa peste ea. Nu vreau să fur de la tipul ăsta, dar chiar n-am de ales. La urma urmei, cine mai are nevoie de hărţi rutiere în afară de puşcăriaşii evadaţi fără telefon şi, poate, oamenii în vârstă?

Îmi spun că ar fi înţelept să-i dau un telefon Rebeccăi, s-o anunţ că vin. Cine ştie, poate că vine şi mă ia cu maşina, scăpându-mă de ore întregi de mers pe jos. Mă duc la vânzător.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă el, fără să-şi ridice privirea.

— Da. Mi-am pierdut mobilul şi am mare nevoie să dau un telefon. Poţi să mi-l împrumuţi pe al tău o clipă?

— Cinci dolari, răspunde vânzătorul, cu ochii în smartphone.

— Ce?

— Cinci dolari. Dacă vrei să foloseşti telefonul meu, te costă cinci dolari.

— Dar n-am bani la mine.

— Atunci nu-ţi dau telefonul, răspunde el repede, după care îşi ridică în sfârşit privirea: Dacă n-ai nici bani, nici telefon, ce cauţi aici?

— M-am cam rătăcit şi speram să găsesc un telefon public aici.

Vânzătorului i se întinde un zâmbet pe faţă şi izbucneşte în râs.

— Un telefon public?! De unde-ai aterizat? Din 1997?

Rămân în faţa lui, fără reacţie, neştiind ce să mai încerc, dar când se opreşte din râs, îşi deschide telefonul şi mi-l întinde ca să sun.

— De mult n-am mai râs cu lacrimi. Nu te întinde la vorbă şi nu te duce prea departe, zice el, ştergându-se la ochi.

— Mersi.

Mă întorc cu spatele la el şi încerc să-mi amintesc numărul de telefon al Rebeccăi. După câteva clipe, reuşesc. Îl introduc şi sună. După patru apeluri, intră căsuţa vocală. Vestea bună e că vocea este a Rebeccăi, deci mi-am amintit bine numărul. Nu-i las niciun mesaj. O sun din nou. Niciun răspuns.

Tastez alt număr, aruncând o privire peste umăr în timp ce telefonul sună. Vânzătorul e cu nasul într-o revistă.

— Alo?

Lipesc bine telefonul de ureche.

— Daniel. Sunt Adam.

— Adam, dragul meu! Licitaţia merge bine. Se termină săptămâna viitoare şi am primit multe oferte frumoase. Dar stai aşa, auzisem că eşti din nou la închisoare, că ai încălcat condiţiile cauţiunii sau aşa ceva. Cartea asta o să fie savuroasă!

— Am evadat.

— O, fir-ar! N-ar trebui să vorbim.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Adam, nu pot să te ajut. Aş fi complice. Dar fă-ţi nişte însemnări pentru carte, spune el şi închide brusc.

La naiba! mai formez un număr şi mi se răspunde la primul ţârâit.

— Mamă, am evadat.

— O, Doamne! Unde eşti? mă întreabă ea cu panică în glas.

— Nu contează. Ne vedem în seara asta la hotelul tău. Am nevoie de bani.

— Desigur, dragul meu. Oricum n-aveai ce căuta la închisoare.

— Să nu-i spui lui Sarah.

— N-am de gând să vorbesc cu Sarah, ba parcă i-aş mai trage o palmă.

— „Mai”? Cum adică „mai”? Mamă, doar n-ai făcut aşa ceva!

— Hei, ce-ţi ia atâta, amice? întreabă vânzătorul din spatele meu.

— Nu mai pot să vorbesc.

Închei convorbirea, şterg istoricul apelurilor şi închid ecranul, dându-i telefonul înapoi vânzătorului.

— Scuze, mulţumesc pentru ajutor.

— Nu răspunde fata, domnule Telefon Public? zice el zâmbind.

— Cam aşa ceva.

Ies în noapte şi mă hotărăsc să pornesc la drum, având grijă să nu mă depărtez prea tare de autostradă, ca să o am drept reper. Câteva ore mai târziu, ajung în ceea ce pare să fie cartierul Rebeccăi. Fără telefon, nu pot s-o sun şi să-i cer adresa. O să mă uit după maşina ei, sperând că nu o ţine în garaj.

Se pare că norocul îmi surâde în sfârşit. Zăresc Chevroletul Rebeccăi în dreptul unei case lungi, fără etaj. Se pare că poliţia i-a înapoiat maşina destul de repede după ce, practic, i-am furat-o eu. Sper că nu mă înşel şi că n-am început să am halucinaţii. Mă duc repede la intrare şi bat la uşă cu putere, dorindu-mi din toată inima să-mi deschidă înainte să mă vadă vreun vecin. Probabil că am apărut deja la ştiri, dar, după cum îl cunosc pe şeriful Stevens, o să încerce să ţină totul departe de atenţia publică până mă găseşte. Pe drumul ăsta cumplit, am văzut prin curţi o mulţime de pancarte cu „Votaţi-l pe şeriful Stevens”. Candidează pentru un nou mandat şi sigur n-ar vrea ca oamenii din zonă să creadă că i-a scăpat un criminal chiar de sub nas şi că l-a lăsat să umble liber prin curţile lor. Au trecut mai bine de douăzeci şi patru de ore de când am evadat. Sunt sigur că turbează de furie. Sunt sigur că mă caută şi că n-am mult timp la dispoziţie.

Rebecca deschide uşa, iritată. Nu mi-am dat seama că bat de aproape un minut. E înfăşurată într-un prosop şi are părul ud. Rămâne şocată când mă vede, face ochii mari.

— Ce naiba cauţi aici?

Se uită în jur şi mă trage în casă.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Rebecca închide uşa şi o încuie, aruncând încă o privire pe geam. E mai speriată decât mine. Îmi dau seama după expresia de pe chipul ei, după gesturile pe care le face, după faptul că i s-a făcut pielea de găină pe braţele pistruiate.

— N-ar trebui să fii aici.

Mă împinge de la uşă şi se duce în bucătărie. Se sprijină de bufet, strângându-şi mai bine prosopul în jurul corpului.

— Ştiu. Dar eşti ultima mea speranţă, o rog eu.

— Ai spus cuiva despre mine?

— Nu... De fapt, da.

Îşi freacă braţul. Se foieşte. Se înroşeşte la faţă.

— Ce naiba, Adam?

— Scuze, am intrat în panică.

— Cui i-ai zis?

— Lui Scott, soţul lui Kelly, spun eu, plecându-mi capul.

— Când?

— Ieri.

Rebecca îşi trece mâna prin păr.

— Cineva mă urmăreşte şi se ţine după mine, spune ea, începând să se plimbe fără ţintă prin cameră.

— De unde ştii?

— A fost la mine în casă. De ieri, tot primesc telefoane dubioase.

— O să te ajut eu, îi spun, încercând s-o îmbrăţişez.

Ea mă respinge şi mă împinge. Pe obraji încep să i se prelingă lacrimi.

— Tu nu poţi să te ajuţi nici pe tine! strigă ea.

— O să rezolv.

— N-ar fi trebuit să mă bag în asta. Trebuie să plec. Trebuie să dispar.

— E în regulă.

O apuc de încheieturi. Ea încearcă să se elibereze. Nu-i dau drumul. O trag spre mine şi o strâng în braţe. Nu mi se mai împotriveşte.

— O să mergem împreună la poliţie. O să le spunem tot ce-ai descoperit. N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Mă uit în ochii ei, încercând s-o liniştesc. Mă aplec şi o sărut. E un sărut de alinare, cel puţin aşa cred şi sper că aşa îl

interpretează şi ea. O sărut din nou şi din nou, până se opreşte din plâns.

Mi se pare că asta a ajutat-o, pentru că acum s-a calmat, dar deodată, chipul îi e cuprins de furie.

Mă îmbrânceşte cu putere. Îmi pierd echilibrul şi e cât pe ce să cad pe podea.

— Pleacă! Trebuie să pleci!

— Te rog, Rebecca. Lasă-mă să te ajut.

— Nu poţi să mă ajuţi. Ieşi naibii din casa mea!

Ridic mâinile şi fac câţiva paşi în spate. Nu citesc furie pe chipul ei, ci frică. E speriată, dar nu ştiu dacă îi e frică de mine sau de altcineva. Are dreptate. Nu pot s-o ajut. Nu pot să mă ajut nici măcar pe mine însumi.

Înainte să ajung la uşă, văd pe geam lumini intermitente, roşii şi albastre.

— Ai sunat la poliţie?!

— Îmi pare rău. Nu ştiam că eşti tu, spune ea în lacrimi.

— Dar cine ai crezut că...

Cineva bate cu putere la uşă, întrerupându-mă.

— Poliţia! Toată lumea să iasă din casă cu mâinile sus!

Deschid încetişor uşa, cu o mână sus şi cu cealaltă pe clanţă. Nu mai apuc să deschid uşa de tot şi să ridic şi cealaltă mână, că imediat mă înşfacă cineva de gulerul cămăşii şi mă trânteşte la pământ, în faţa casei. Simt un genunchi proptit în şale şi două mâini mari mă prind de încheieturi şi-mi pun cătuşe. Când sunt ridicat în picioare şi târât spre maşina poliţiei, zăresc cu coada ochiului o siluetă în tufişurile din spatele casei. Îmi mut privirea înainte să-mi dau seama ce-am văzut şi când mă uit din nou, nu mai e acolo. Orbit de luminile poliţiei şi fără să fi băut un strop de apă de două zile, probabil că am halucinaţii.

Mă predau fără să mă împotrivesc şi mă aşez pe bancheta din spate, gata de drumul înapoi spre secţie. Mă uit drept în faţă, prin parbriz, mintea mi se înceţoşează, luminile se rotesc şi încep să-mi pierd cunoştinţa. Măcar ăsta e un lucru pe care-l merit.

57. SARAH MORGAN

Dacă Matthew dă greş, s-a zis cu mine.

Ieri seară am primit de la el un mesaj în care zicea „Gata”. N-am cerut detalii. Ce l-am rugat eu să facă nu e legal, aşa că nu e bine să las mesaje care să mă incrimineze. Trebuie să aştept. Trebuie să am răbdare şi să sper că al treilea ADN e al unuia dintre cei de pe listă. Stau pe canapeaua din biroul meu şi privesc pe geam oraşul – un lucru pe care niciodată n-am timp să-l fac. Dar acum am timp.

Bate cineva la uşă şi, înainte să-l poftesc să intre, uşa se deschide şi în birou intră Bob. Duce în braţe nişte dosare şi trebuie să le mute dintr-o mână într-alta ca să închidă uşa în urma lui.

Scot un geamăt de iritare.

— Spune-mi că mai e puţin şi se termină odată, zice el şi se aşază neinvitat lângă mine, dar sunt prea obosită ca să mă cert cu el.

— Aşa se pare. Procesul începe luni. L-am pus pe Matthew să lucreze la ceva care o să fie de ajutor.

Dă din cap şi lasă dosarele pe măsuţa de cafea.

— M-am gândit că ar trebui să-ţi spun că şeriful nu mai are suspiciuni asupra mea.

— Presupun că-i o veste bună.

Mă uit scurt la el, apoi îmi întorc privirea spre fereastră.

— Eram în Wisconsin. Mi-a verificat zborurile şi am peste douăzeci de martori care să confirme că eram acolo.

— Nu-i nevoie să mă convingi, Bob.

— M-am gândit că poate vrei să ştii... pentru caz.

Rămânem amândoi tăcuţi câteva clipe.

— Şi Anne? îl întreb eu.

Ştiu că Bob e mai familiarizat cu cazul decât ar trebui să fie. Nu vrea să strice imaginea firmei şi încă e supărat din cauza lui Adam, care l-a pus într-o lumină proastă cu răbufnirea lui.

— Pare să nu mai fie nici ea pe lista suspecţilor.

— Pare?

— Da.

Nu insist. Anne n-avea cum să comită crima. N-ar fi capabilă de aşa ceva. E blândă şi docilă. N-a putut nici măcar să-mi spună că Adam mă înşală. Darămite să comită o crimă?

— Poliţia mi-a verificat şi conturile bancare ca să se asigure că nu am plătit pe cineva s-o omoare pe Kelly.

Aprob din cap.

— Şi conturile au fost în regulă.

— OK. De ce-mi spui lucrurile astea, Bob?

— Vreau doar să fiu sigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă. La urma urmei, facem parte din aceeaşi echipă, Sarah. Ştii asta, nu?

Trăsăturile de pe chip i se mai îmblânzesc. La birou nu e niciodată aşa. Întotdeauna are un chip aspru. Acuzator. Întotdeauna pare furios sau nemulţumit.

— Da, ştiu, Bob.

— Am vorbit cu Kent despre incident. Ştie că nu eşti de vină pentru ce s-a întâmplat la birou cu Adam.

— Mulţumesc. Nu era nevoie.

Bob mă priveşte cu blândeţe. Se ridică şi se apleacă spre mine, punându-şi mâna peste mâna mea. Mă bate uşor pe dosul palmei. Îmi vine să-mi retrag mâna, pentru că e un gest ciudat, dar mă şi consolează.

— Nu mai durează mult, spune el şi dă să iasă din birou.

— Bob, îl strig eu, făcându-l să se oprească în drum.

— Da?

— Îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru interogatoriul şerifului de ieri seară. N-am ştiut c-o să meargă în direcţia aia şi a fost cu totul deplasat.

Îmi sună telefonul, făcându-mă să tresar şi întrerupându-ne conversaţia.

— Nu-i nimic, zice el. Ar trebui să răspunzi.

Se întoarce cu spatele şi iese din birou.

Ridic telefonul de pe măsuţa de cafea.

— Sarah Morgan.

— Şeriful Stevens la telefon. Clientul tău a evadat ieri din secţia de poliţie. Credem că l-am găsit. Avem nevoie să vii la secţie, spune şeriful şi încheie brusc convorbirea.

— Nenorocitul!

Azvârl telefonul şi arunc o cană de cafea în perete, făcând-o să se spargă într-un milion de cioburi.

58. ADAM MORGAN

La secţie, în faţa mea se desfăşoară o scenă familiară, cu ţipete şi acuze. Plouă peste mine cu saliva şerifilor şi a adjuncţilor – atât de mulţi, că le-am pierdut şirul –, toţi dându-mi ordine. Ar fi o minciună dacă aş zice că s-au purtat frumos cu mine, dar presupun că ăsta e tratamentul pe care-l merită un suspect de crimă care a evadat, aşa că nu mă plâng.

Înainte, aveam un oarecare statut: numai mâinile îmi erau încătuşate în faţă şi numai când eram transportat. Acum s-a zis cu asta. Acum am cătuşe şi la mâini, şi la picioare. Nu sunt lăsat niciodată nesupravegheat şi nu pot să scot nici două vorbe fără să fie întâmpinate cu un potop de răcnete.

Dintre lucrurile care mi-au fost spuse pe un ton răstit de când am fost adus înapoi, cele care mi-au rămas întipărite în minte sunt: „... transferat la o închisoare de maximă siguranţă...", „... ai dat-o în bară de prea multe ori!" şi „... avocatul tău o să vină înainte de transfer". Mai ales ultima veste mă dezamăgeşte, pentru că trebuie să apar din nou ca un ratat în faţa lui Sarah.

După o perioadă de îndurat insulte, care-mi pare foarte lungă, chiar dacă o merit, cineva mă anunţă că mi-a sosit avocatul. Sunt condus într-o sală de interogatoriu şi legat cu cătuşe de masă.

Nu mult după aceea, în cameră intră Sarah şi şeriful Stevens.

Primele cuvinte ale lui Sarah sunt:

— Chiar e necesar?

Face un semn spre mâinile mele încătuşate.

— Să nu te aud, spune şeriful, vădit furios.

— Bine, pufneşte Sarah.

— Uite care-i treaba, te-am chemat doar ca să n-avem probleme la tribunal în ceea ce priveşte drepturile clientului tău şi felul în care a fost tratat. O să fie transferat la o închisoare de maximă securitate, unde o să stea până la proces şi în plus, o să fie acuzat şi de evadare din custodia poliţiei.

— Înţeleg. Purtarea clientului meu e de neiertat în privinţa asta. Deşi susţinem în continuare că e nevinovat de uciderea lui

Kelly Summers, comportamentul lui din ultimele patruzeci şi opt de ore nu e scuzabil.

Vorbesc amândoi de parcă nici n-aş fi în cameră. Dar, în situaţia dată, poate că e mai bine aşa.

— Bine, am luat la cunoştinţă, zice şeriful. Te las cu clientul tău. Ai zece minute la dispoziţie, apoi îl transferăm la Sussex State Prison. Următoarele vizite poţi să le programezi cu cei de acolo.

Şeriful Stevens pleacă, dar nu înainte de a-mi arunca o privire care spune „S-a zis cu tine, nenorocitule”.

De îndată ce uşa se închide, Sarah se întoarce spre mine.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Sarah, dă-mi voie să-ţi explic...

Ridică un deget ca să mă oprească. Începe să-şi maseze tâmplele, cu capul plecat şi ochii închişi. Nici nu pot să-mi închipui ce-o fi acum în mintea ei.

— Ai idee cât de mult rău ai făcut? Din cauza ta, chiar dacă reuşesc, prin nu ştiu ce miracol, să te scap de condamnarea pentru crimă, tot o să mergi la închisoare pentru că ai fugit din custodia poliţiei şi te-ai ascuns de autorităţi. Te aşteaptă ani de zile în spatele gratiilor. Pricepi?

— Sarah, nu înţelegi...

— Ba nu, Adam! Tu nu înţelegi! Hai să ne uităm la fapte. Unu: ai fugit din închisoare. Doi: eşti judecat pentru crimă. Trei: te-ai dus acasă la jurnalista aia, pe care nici măcar n-o cunoşti.

— Ba o cunosc. Mă ajută.

Sarah îşi lasă geanta jos şi scoate un dosar. Mi-l întinde peste masă.

— Ba nu, n-o cunoşti.

Mă uit la dosar, dar, cum am mâinile legate de masă, încercările mele de a-l deschide sunt ridicole. Văzând că mă chinui, Sarah se întinde peste masă şi-l deschide ea. Pe coperta dosarului, în stânga, e o fotografie cu Rebecca, prinsă cu o agrafă. Pe partea dreaptă, e un raport.

— Ce-i asta?

— E Rebecca Sanford. Numai că nu e reporter, ci detectiv particular şi a fost angajată de Scott Summers.

— Cum? N-are niciun sens! De ce ar face aşa ceva?

Încerc să-mi ridic mâinile într-un gest de exasperare, uitând că am cătuşe.

— Ascultă-mă, Adam, zice Sarah, dând cu pumnul în masă. Rebecca nu te ajuta. Scott n-a crezut versiunea oficială asupra evenimentelor, cum n-ai crezut-o nici tu. Ce nu pricepi?

— Nu ştiu. Credeam că e de partea mea, spun eu, plecându-mi fruntea.

— Singura persoană care e de partea ta sunt eu, zice Sarah, încrucişându-şi braţele peste piept şi bătând cu piciorul în podea.

— Ştiu.

— Isprăvile tale recente i-au dat procurorului multă muniţie. Ai arătat ca un imbecil, ca un animal sălbatic care ar face orice ca să obţină ce vrea, chiar şi să comită o crimă.

Sarah clatină din cap.

— Ce pot să fac ca să îndrept lucrurile?

Ochii mi se umplu de lacrimi. „Cum de-am putut să fiu atât de prost?”

— Poţi să te duci la închisoare. Să nu mai vorbeşti cu nimeni şi să stai acolo până se termină procesul.

Îşi ia geanta şi şi-o pune pe umăr.

Eu nu zic nimic. Doar încuviinţez. Ea se duce la uşă şi, înainte să iasă, se întoarce spre mine.

— Adam.

Mă uit la Sarah, sperând că o să-mi spună câteva cuvinte blânde; c-o să mă ierte şi o să înţeleagă ce făceam chiar dacă a fost un lucru prostesc.

— Altcineva probabil că te-ar sfătui să începi să te rogi, pentru că numai un miracol te mai poate scăpa din situaţia asta. Dar ştii că eu nu cred în Dumnezeu, aşa că deocamdată o să rămâi singur.

Şi, cu aceste cuvinte, Sarah pleacă, lăsând uşa să se închidă în urma ei.

59. SARAH MORGAN

Nu mai pot. Toate planetele s-au aliniat împotriva mea. Închid portiera şi intru în clădirea de birouri, slab luminată. E târziu, dar Anne a zis că Matthew a livrat ceva mai devreme un pachet prin curier: rezultatele testelor ADN mă aşteaptă pe birou.

Aud huruitul unui aspirator. Numai femeile de serviciu mai sunt aici la ora asta. E trecut de 21.00. Procesul începe luni. Iau liftul până la etajul al paisprezecelea. Senzorii de mişcare aprind lumina când trec pe lângă ei.

Până să ajung la mine în birou, îmi sună telefonul. Scotocesc în geantă după el şi răspund la apel fără să mă uit de la cine e, doar ca să fac telefonul să se oprească din sunat.

— Cum adică o mamă nu-şi poate vizita fiul la închisoare? Cum vine asta? şuieră Eleanor, clocotind de furie.

Acum îmi pare rău că n-am verificat cine sună înainte să răspund.

— Dreptul la vizite i-a fost revocat din cauza evadării.

— Ce prostie! Când pot să-l văd?

— Poţi să-l vezi la proces, dar n-o să ai voie să vorbeşti cu el.

— Foarte prost ai gestionat lucrurile, Sarah. Nu ştiu cum ai ajuns aşa de sus în carieră. Mereu o dai în bară. Mai că-mi vine să te reclam la barou, iar ei...

Închid telefonul. Mă duc la pagina ei de contact şi apăs „blochează apelurile de la acest număr”. Răsuflu uşurată şi dau drumul telefonului înapoi în geantă.

Pe birou mă aşteaptă un plic mare şi galben. Soarta mea depinde de ce e înăuntru. După o clipă de ezitare, îmi las geanta pe podea, îmi scot pantofii din picioare şi mă apropii de birou. Iau plicul şi-l răsucesc în mână. De conţinutul lui depinde totul acum.

Desfac sistemul metalic de prindere, îndoi clapa plicului şi scot din el un mic teanc de hârtii. Dau pagină după pagină, uitându-mă rapid pe fiecare dintre ele. Deodată, rămân cu răsuflarea tăiată. Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

— Ştiam eu. Se potriveşte.

60. ADAM MORGAN

Un gardian mă conduce în sala de judecată. Port un costum frumos şi sunt proaspăt bărbierit, dar cătuşele îmi strică înfăţişarea. Toate astea au drept scop să le facă juraţilor o impresie bună – să mă facă să par nevinovat. Chiar sunt nevinovat, dar trebuie să creadă şi ei asta.

Sarah stă la masă. Zâmbeşte. N-am mai văzut-o zâmbind de foarte mult timp. Sper că are un as în mânecă, ceva care să mă salveze. Dacă are, mie nu mi-a spus. N-o învinovăţesc. La urma urmei, m-am arătat de atâtea ori nedemn de încrederea ei.

Scott a dispărut în weekend, iar poliţia încă nu i-a dat de urmă. Poate că pe asta o să insiste Sarah. N-ar fi trebuit să am încredere în Scott şi Rebecca. N-am mai primit veşti de la ea din noaptea în care am fost arestat.

Matthew e şi el aici. Stă în primul rând, chiar în spatele lui Sarah. Mama stă în al doilea rând, uitându-se la mine cu mândrie şi drag. Îi zâmbesc. Chiar înainte să mă întorc cu spatele spre sală şi să iau loc, îl zăresc în spate şi pe ajutorul de şerif Marcus Hudson, foarte spilcuit în uniforma lui. Ce caută aici? Probabil că l-a citat Sarah ca martor sau poate că l-a făcut doar să creadă că o să-l citeze. Poate că ăsta e asul din mânecă.

Anne şi Bob sunt în ultimul rând. Mă cuprinde un val de furie, dar îl domolesc, aducându-mi aminte că niciunul dintre ei nu mai este suspect. Eu încă mai cred că au fost implicaţi într-un fel sau altul – măcar unul dintre ei. Procurorul Josh Peters stă la masa aflată de cealaltă parte a culoarului şi e la fel de îngâmfat ca întotdeauna. Mă îngrijorează încrederea lui în sine, dar sper că Sarah o să-l facă să-şi cunoască lungul nasului.

Îi zâmbesc lui Sarah. Ea dă din cap. Gardianul îmi scoate cătuşele. Eu şi Sarah ne aşezăm, dar numai pentru o clipă.

— Toată lumea să se ridice! Şedinţa de judecată a Curţii Superioare e declarată deschisă. Prezidează domnul judecător Dionne. Vă rog să luaţi loc, spune aprodul.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Discutăm cazul statul Virginia împotriva lui Adam Morgan. Ambele părţi sunt pregătite să începem? întreabă judecătorul Dionne.

— Acuzarea este gata, onorată instanţă, spune Josh Peters.

— Apărarea este gata, onorată instanţă, spune Sarah.

— Aprodul este rugat să îi cheme pe membrii juriului să depună jurământul.

„Acum e acum. Ăsta e momentul decisiv”. Viaţa mea e în mâinile lui Sarah, ale judecătorului, ale juriului, numai în ale mele nu. Totul depinde de ei. Sarah, draga mea Sarah, dă piept cu lumea în timp ce eu mă zbat să trăiesc în ea – mai bine zis, mă zbat să rămân în viaţă.

Urmează pledoaria de deschidere a lui Sarah. A exersat cu mine, la noi acasă, de multe ori de-a lungul anilor. Ştiu ce bine se pricepe şi cât de importantă e partea asta, care dă tonul procesului. Sper c-o să se întreacă pe ea însăşi azi, pentru că am mare nevoie de asta.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor juraţi. Numele meu e Sarah Morgan şi am privilegiul de a-l reprezenta pe Adam Morgan în cazul care este adus azi în faţa dumneavoastră. Da, aţi auzit bine: Morgan.

Sarah se răsuceşte cu tot corpul şi arată spre mine, cu palma deschisă.

— Adam nu e doar clientul meu, spune ea şi se întoarce acum cu faţa la juriu. Este şi soţul meu.

Jumătate din juriu e şocat de această veste. Încă nu-mi dau seama dacă ăsta e un lucru bun sau dacă a fost o greşeală fatală din partea noastră.

— L-aţi auzit pe procuror explicând ce speră dumnealui că se va dovedi pe parcursul procesului, dar ce nu v-a spus procurorul este ce ştim deja. Nu mi-e deloc greu să vin astăzi în faţa dumneavoastră şi să vă cer să-l găsiţi pe Adam Morgan nevinovat, n-am nevoie pentru asta de scamatorii sau jocuri de oglinzi. De ce? Pentru că ştiu dincolo de orice îndoială că Adam Morgan nu a omorât-o pe Kelly Summers.

Sarah bate cu pumnul în balustrada din faţa boxei juriului, subliniindu-şi afirmaţia şi făcându-i pe juraţi să fie atenţi la ea.

— A avut Adam Morgan o aventură cu Kelly Summers? Da, a avut. A iubit-o? Da. A spus-o cu gura lui. Şi amândouă aceste fapte mă rănesc cumplit, ca soţie. Mă înfurie la culme.

Se întoarce şi se uită la mine cu un amestec de durere şi furie. Arată de parcă ar urma să izbucnească în plâns şi să înceapă să ţipe la mine în acelaşi timp.

— Între noi fie vorba, vreau să suporte consecinţele greşelilor lui. Dar ale greşelilor pe care le-a comis, nu ale celor pe care nu le-a comis. A avut o aventură? Da. A iubit o altă femeie, în afara căsniciei? Da. Dar a ucis-o pe acea femeie? Nu, nu a ucis-o.

Sarah vorbeşte acum aproape în şoaptă. Am mai văzut-o făcând asta – un descrescendo prin care păcăleşte juriul înainte de punctul culminant.

— Clientul meu, soţul meu, a avut o aventură. Dar simplul fapt de a iubi o altă femeie decât pe soţia ta nu te face un criminal. Acuzarea, spune Sarah, arătând spre Josh Peters, o să vi-l înfăţişeze pe Adam ca pe un adulter... iar eu, ca soţie, ştiu că asta şi este. Nici măcar n-o să încercăm să negăm asta, dar mai sunt şi alte circumstanţe de care trebuie ţinut cont. Circumstanţe peste care acuzarea va trece cu nonşalanţă şi pe care va încerca să vă facă să nu le observaţi.

Sarah se plimbă pe lângă boxa juriului şi se opreşte în dreptul primului jurat. Ridică mâna făcută pumn, cu podul palmei spre juriu, şi începe să ridice câte un deget pentru fiecare lucru adevărat pe care-l pomeneşte.

— Unu. Ştiu că Scott, soţul lui Kelly, a ameninţat-o cu moartea în noaptea în care ea a fost ucisă.

— Doi. Ştiu că numele adevărat al lui Kelly era Jenna Way, iar Jenna... ei bine, Jenna e o femeie foarte interesantă. Jenna a fost acuzată că şi-a ucis primul soţ, pe Greg Miller, după care a fugit în mod misterios în Wisconsin şi a apărut la fel de misterios în Virginia cu un nume nou, o culoare de păr nouă, ca un om cu totul nou.

Juriul începe să murmure. Mă uit la procuror, îşi dă ochii peste cap, dar postura îl trădează. Nu asta era atmosfera pe care o voia pentru cazul lui uşor de câştigat.

— Trei. Ştiu că pe parcursul procesului vor fi prezentate numeroase persoane din trecutul lui Kelly — sau, mai bine zis, al Jennei – care aveau motive s-o ucidă ca să-i facă dreptate lui Greg. Patru. Ştiu că Kelly avea relaţii sexuale cu cel puţin trei bărbaţi, cu toţi într-o foarte scurtă perioadă de timp. De unde ştiu asta? Pentru că medicul legist a găsit în vaginul ei spermă cu trei ADN-uri diferite.

Două dintre femeile mai în vârstă din juriu au o mişcare de recul şi se strâmbă dezgustate. Mă doare s-o văd pe Kelly

transformată într-o persoană aşa de dezagreabilă. Infidelă, mincinoasă, uşuratică, violentă, târfă şi poate chiar şi criminală. Dar ştiu că e necesar. Ştiu că asta trebuie Sarah să facă pentru a convinge juriul să empatizeze cu mine şi nu cu femeia moartă. O femeie pe care o iubeam.

— Şi cinci. Ştiu că pe Kelly o urmărea un bărbat pe nume Jesse Hook, care frecventa locul ei de muncă doar ca să aibă ocazia să o vadă.

Sarah lasă mâna jos şi se apropie de mine. Îmi aruncă o privire pe care n-am mai văzut-o. O privire care spune „Îmi eşti dator pentru asta, pentru că nu meriţi”. Are dreptate. Drept să spun, nu ştiu de ce mă ajută. Ştiu însă că fără ea, autorităţile ar putea foarte bine să mă ducă direct la scaunul electric.

— Acuzarea crede că e probabil ca Adam Morgan s-o fi ucis pe Kelly Summers. Dar probabilităţile sunt doar atât: probabilităţi. Ce căutăm noi, ce ne trebuie într-o instanţă de judecată, sunt fapte. Eu tocmai v-am prezentat cinci fapte certe şi o să mai adaug unul. Şase: Adam Morgan nu a ucis-o pe Kelly Summers. Mulţumesc.

61. SARAH MORGAN

Tocmai îmi făceam bagajele ca să mă întorc în D.C. Procesul s-a încheiat ieri, iar juriul a început să delibereze. În astfel de cazuri, poate să le ia săptămâni întregi, mai ales când e vorba de pedeapsa cu moartea. Aud bătăi puternice în uşa camerei mele de hotel. O deschid fără să mă uit prin vizor şi în faţa mea este Anne, gâfâind, roşie în obraji. Dau s-o întreb ce caută aici şi de ce e în starea asta, dar mi-o ia înainte, vorbind precipitat.

— Avem un verdict, spune ea, cu răsuflarea tăiată.

— Cum? Deja?

Încuviinţează.

— Nu e bine, nu?

— Nu, de obicei nu e, spun eu, luându-mi în grabă haina şi geanta şi trecând în goană pe lângă Anne.

Ea mă urmează până la maşină şi se urcă pe locul pasagerului de îndată ce descui portierele. Mi-a intrat din nou în graţii. Mi-a luat ceva timp s-o iert, să-i permit să-mi recâştige încrederea. Dar a reuşit. A rămas alături de mine pe toată durata procesului, până în ultima clipă, care pare că o să fie chiar azi.

— Eşti OK? mă întreabă Anne.

Mă uit la ea cu coada ochiului. Strâng volanul cu atâta putere, că mi s-au albit încheieturile degetelor.

— O să fiu.

— Indiferent care e verdictul, tu ai făcut tot ce-ai putut.

— Mulţumesc c-o spui, Anne.

Îi zâmbesc. Îmi zâmbeşte şi ea mie, întărindu-şi vorbele cu o mişcare din cap.

*

Nici n-am intrat bine în tribunal, că dau nas în nas cu procurorul Josh Peters. Ca şi cum mi-ar fi pândit sosirea.

— Eşti pregătită? întreabă el.

După înfăţişarea lui, nu pare prea optimist. Eu sunt moartă de spaimă. Un verdict rapid poate să însemne orice în cazul ăsta. Dau din cap în semn că da şi pornesc spre sala de judecată.

Trec pe lângă Bob şi ne uităm unul la altul cu teamă. Ştie la fel de bine ca mine ce poate să însemne un verdict rapid.

Mă duc în partea din faţă a sălii şi mă aşez pe scaun. Matthew aştepta deja în primul rând din spatele scaunului meu şi-mi strânge uşor umerii când mă aşez. Se apleacă în faţă şi-mi şopteşte la ureche:

— O să fie bine. Orice s-ar întâmpla.

Mă întorc spre el, dar dau cu ochii de Eleanor. Stă chiar în spatele lui. N-am mai vorbit din noaptea în care i-am blocat numărul de telefon, dar ne-am văzut în sala de judecată. Nu a lipsit de la niciun termen de judecată şi se uită mereu mândră la Adam, de parcă ar asista la meciurile lui din liga mică. Eleanor îmi aruncă o privire scurtă şi apoi îşi îndreaptă atenţia spre uşa pe care o să vină în curând fiul ei.

Adam e escortat în sala de judecată şi adus să se aşeze lângă mine. Are o mină sumbră. Ştiu că ar vrea să-i spun că totul o să fie bine, dar nu pot. Nu ştiu dacă o să fie bine sau nu. Dar nici n-o să încerc să-l sperii degeaba. Îmi pun mâna pe a lui pentru o clipă, oferindu-i ultima mângâiere pe care o s-o mai primească de la mine vreodată, indiferent care e verdictul.

Domnul judecător Dionne îşi reia locul. Juriul este adus în sala de judecată.

— Prim-juratul este rugat să se ridice. Juriul a ajuns la un verdict unanim? întreabă judecătorul.

Prim-juratul se ridică în picioare.

— Da, onorată instanţă.

Adam mă strânge uşor de mână.

Aprodul ia verdictul de la prim-jurat şi i-l înmânează judecătorului. Dionne îl citeşte în gând.

Simt bătăile inimii lui Adam în palma lui. Sunt rapide, puternice, ca ale unui om în stare de panică.

Judecătorul Dionne îi înapoiază verdictul aprodului.

— Acuzatul e rugat să se ridice.

Adam se ridică în picioare, eliberându-mi mâna.

Prim-juratul îşi drege glasul:

— Juriul îl găseşte pe acuzat...

62. SARAH MORGAN

11 ANI MAI TÂRZIU

Ştiu la ce te gândeşti. Chiar am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să-l salvez pe Adam? Ca să-l salvez pe omul care ne-a distrus iubirea şi căsnicia? Şi eu mă întreb asta câteodată. Şi singurul răspuns la care ajung e că am făcut ce era de făcut. Ca să supravieţuiesc.

Astăzi este ziua execuţiei lui Adam. Am încetat să-i mai scriu sau să-l vizitez acum zece ani, cam pe când şi-a pierdut minţile. Vizitele erau din ce în ce mai explozive şi pur şi simplu n-am mai suportat. După condamnare şi-a pierdut orice speranţă, iar un om fără speranţă e un animal sălbatic. Aveam nevoie să las totul în urmă, ceea ce am şi făcut. Dacă Adam n-a făcut la fel până acum, ei bine, o să fie nevoit s-o facă azi.

Am venit să-mi iau rămas-bun. Am venit să dau un final acestei etape a vieţii mele – sau cel puţin de-asta cred că am venit. N-o fi omorât-o Adam pe Kelly Summers, dar plăteşte pentru greşelile lui.

Mă uit la clădirea înaltă din faţa mea, din ciment şi cărămidă. E o închisoare de maximă securitate, dar pentru Adam ar putea la fel de bine să fie un sicriu. Soarele străluceşte azi. Cerul e senin şi aud păsările ciripind. Urc cu grijă treptele de la intrare, îmbrăcată cu o fustă creion şi un sacou, amândouă albe. Un înger al morţii s-a pogorât asupra acestui loc cenuşiu. Părul mi-e de un blond auriu şi strălucitor, lung şi lăsat pe spate. Acum nu-l mai strâng, îl las liber. Aşa încerc să-mi trăiesc şi viaţa, mai liber, fără atâtea constrângeri. Se pare că unele lucruri se mai şi schimbă din când în când.

Intru în clădire şi trec de pază. Îmi ia aproape douăzeci de minute, pentru că e o închisoare de maximă siguranţă, dar nu mă deranjează absolut deloc. Am voie să vorbesc cu Adam înainte de execuţie pentru că am fost avocata lui şi pentru că încă sunt soţia lui. Da, încă suntem căsătoriţi. Adam n-a vrut să semneze actele de divorţ, iar eu nu m-am împotrivit. M-am

gândit că merită să mai rămân o vreme căsătorită cu el, dacă asta îi dă un strop de optimism.

Mâine am de gând să mă recăsătoresc, pentru că azi, până la sfârşitul zilei, voi deveni văduvă. O să facem nunta pe plajă, doar cu rudele şi prietenii apropiaţi. O să fie frumos. De acum încolo, totul în viaţa mea o să fie frumos.

Îmi pun deoparte bijuteriile, geanta şi mobilul şi sunt escortată pe un culoar îngust până într-o cameră securizată. În curând o să-l aducă pe Adam, ca să pot vorbi cu el. Încăperea e mică, de beton, cu o masă, două scaune, un ceas pe perete şi o cameră de filmat sus, într-un colţ. Nu mai e nimic altceva aici, nici măcar o oglindă falsă. Mi s-a spus c-o să am la dispoziţie zece minute. Nici n-am nevoie de mai mult. Bat cu unghiile lungi şi roşii în masă, cu grijă să nu-mi sară oja, pentru că le-am făcut special pentru nuntă.

Uşa se deschide şi în prag apare Adam, acoperind aproape toată rama. Are o barbă lungă şi neîngrijită, dar nu-i stă rău. E tuns atât de scurt, încât uneori, în funcţie de cum pică lumina, pare că n-ar avea păr deloc. Pare să se mai fi rotunjit puţin – dar nu e mai gras, ci mai îndesat. Ochii, în schimb, îi trădează adevărata soartă. Închisoarea n-a fost blândă cu el. I-a prins bine să fie cunoscut ca ucigaşul soţiei unui poliţist, pentru că i-a dat putere printre deţinuţi, dar şi-au dat repede toţi seama că de fapt e doar un artist bleg. Un om distrus, care nu este în elementul său. O pradă numai bună pentru rechinii care-i dau roată tot mai strâns. Nici nu pot să-mi închipui prin ce a trecut de când e aici.

Se luminează la faţă când mă vede. Farmecul copilăresc i-a dispărut cu totul. E un bărbat care a fost ţinut cu capul plecat timp de un deceniu. Îi trimit un zâmbet firav. Nu pot să zic că mă bucur să-l văd, dar nici tristă nu sunt.

— Ai venit?

Face câţiva paşi în cameră. Mâinile şi picioarele îi sunt legate cu lanţuri de mijloc, aşa că paşii lui sunt mici şi mai mult târşâiţi.

— Fireşte.

Gardianul îl conduce la scaun. Îi scoate lanţurile şi cătuşele, în afară de cea de la încheietura dreaptă, pe care o prinde de masă. Adam ia loc şi-mi zâmbeşte.

— Ai zece minute. Să nu te prind că încerci ceva, spune gardianul.

Eu aprob din cap, iar Adam îi mulţumeşte. De îndată ce se închide uşa, Adam îşi întinde mâna liberă peste masă, sperând să-i răspund la gest. Rămân nemişcată o clipă, uitându-mă la mâna lui crăpată şi bătătorită şi la chipul lui obosit şi cedez. Îl iau de mână, iar el izbucneşte în plâns. Mă uit mirată la el, ca un spectator care vede o specie necunoscută la grădina zoologică.

— Ce mai faci? spune el într-un sfârşit, luptându-se să-şi stăpânească sentimentele pe care i le stârneşte viaţa ce i-a fost furată.

— Sunt... bine.

— Nu mi-ai mai scris şi n-ai mai venit să mă vezi...

Nu-mi dau seama dacă e o întrebare sau o afirmaţie, aşa că doar dau din cap.

— Ştiu... devenise... prea greu.

— Înţeleg, zice el, plecându-şi fruntea.

Îl strâng de mână. El zâmbeşte, luând probabil drept un gest de afecţiune din partea mea ceea ce de fapt e doar încheierea unei numărători inverse care a început cu mult timp în urmă. Zece strângeri de mână, fiecare marcând încă un minut care a trecut din timpul pe care trebuie să-l petrec cu el. Întotdeauna am ştiut să-mi planific timpul. Numai aşa poţi să-i adresezi juriului un cuvânt de deschidere sau de încheiere perfect. Aşa ştii când să ai tăceri semnificative în timpul depoziţiei unui martor. De-asta sunt aşa de bună în meseria mea. Totul ţine de planificarea timpului. Adam mă strânge şi el de mână. Nu vreau să avem nici cea mai măruntă interacţiune romantică, dar am îndurat de la el şi lucruri mai rele... mult mai rele.

— Ai mai descoperit ceva util pentru caz? mă întreabă el pe un ton rugător şi plin de speranţă.

— Adam, spun eu oftând, ce sens are să aduci vorba de asta? N-o să te ajute cu nimic.

— N-ai fost curioasă să continui investigaţia? Să încerci să mă salvezi?

Începe să ridice vocea, în acelaşi ritm în care-şi ridică şi sprâncenele.

— Ba da, am încercat, dar n-am descoperit probe noi, aşa că n-am putut să cer redeschiderea cazului. Ştii doar. Ţi-am explicat asta la şase luni după încheierea procesului.

Îi strâng mâna a doua oară.

El îşi pleacă fruntea, simţindu-se înfrânt, ca şi cum ar fi pierdut procesul din nou. Chiar credea c-am venit aici cu probe noi şi c-o să fie eliberat ca prin minune, în ceasul al doisprezecelea? Lucrurile astea nu se întâmplă decât în filme. Nu în viaţa reală. După câteva momente stânjenitoare, în care nu face decât să se holbeze la masă, Adam îşi ridică din nou capul şi se uită la mine. Îi strâng mâna a treia oară. Mi-o strânge şi el mie. Aş vrea să înceteze.

— Şi al treilea ADN? întreabă el cu interes.

— Ce-i cu el?

— Ştii al cui era?

— Adam, am mai avut discuţia asta. Nu erau suficiente probe ca să putem redeschide cazul, oftez eu.

Chipul i se schimonoseşte şi în ochi îşi face loc furia. Animalul sălbatic se întoarce. Trage adânc aer în piept, iar trăsăturile chipului i se îmblânzesc. În sfârşit începe să accepte situaţia. Îl strâng de mână a patra oară. De data asta nu-mi răspunde la gest. În schimb, îmi aruncă o privire ciudată.

— Uite ce-i, n-am venit să discutăm din nou cazul. Am venit să-mi iau rămas-bun şi să-ţi spun că te iubesc.

L-am iubit cândva, aşa că nu mi-e greu să rostesc cuvintele, chiar dacă nu mai sunt adevărate.

— Şi eu te iubesc, Sarah, şopteşte el cu privirea plecată.

Lacrimi mute încep să i se prelingă pe faţă.

Îl strâng de mână pentru a cincea oară.

63. ADAM MORGAN

Sarah a venit să mă vadă azi. A trecut atâta timp de când n-am mai văzut-o, încât am pierdut socoteala anilor. Şi acum, când e în sfârşit aici, chiar în faţa mea, revederea are un gust amar. Nu e Sarah pe care o ştiam eu. E rece şi distantă. Nu ştiu de ce, dar mă tot strânge de mână într-un fel care nu transmite dragoste sau ataşament, ci altceva. La început, am crezut că o face ca să-mi aducă mie alinare – sau poate ei, nu ştiam sigur. Dar felul în care-şi alege momentul în care să facă gestul ăsta e ciudat. De fapt, e de o precizie perfectă, la secundă. Câte o strângere de mână pe minut. De ce face asta? Ştiu că nu-i o zi uşoară, o ştiu mai bine decât oricine, dar... pe ea nu pare s-o afecteze deloc.

E frumoasă azi. E aproape dureros s-o văd aşa, având în vedere împrejurările. Părul îi cade liber pe umeri, iar buzele şi unghiile îi sunt de un roşu intens. E Îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, ca un înger, dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai nepotrivit. Îmi vine să plâng când mă gândesc la noi doi şi la tot timpul pe care l-am pierdut. După ce iese pe uşă, n-o s-o mai văd niciodată. Am încercat să nu mă gândesc la asta toţi aceşti ani. Sigur, ştiam c-o să vină şi ziua asta până la urmă, dar nu e plăcut să te gândeşti mereu la asta. Injecţie letală pentru o crimă pe care n-am comis-o. Asta e ce mă doare cel mai mult.

Nu s-au descoperit probe noi după proces, aşa că soarta mi-a rămas neschimbată. A fost crima perfectă, însoţită de înscenarea perfectă. Am renunţat să mai sper cu mult timp în urmă, dar tot am crezut că poate azi, printr-un miracol, Sarah o să apară cu o descoperire bombă care să aducă la lumină conspiraţia care m-a băgat la închisoare; că o să vină să mă salveze ca un cavaler din basme. De altfel, s-a şi îmbrăcat ca şi cum asta urma să facă.

Acum ştiu că n-o să se întâmple. Viaţa mea s-a încheiat deja, mă plimb ca un mort pe culoarele astea. Poate că în lumea de apoi, dacă există aşa ceva, o să aflu ce i s-a întâmplat de fapt lui

Kelly Summers şi o să-mi găsesc în sfârşit liniştea. Dar probabil că nu.

Mă strânge din nou de mână. E a şasea oară. Am numărat.

— Şi? Ai mers mai departe? zic eu, făcându-mi în sfârşit curaj s-o întreb.

— Nu cred că poate cineva să meargă mai departe după aşa ceva, Adam.

De când a venit, nu-mi dă decât răspunsuri din astea vagi. Nu mă lasă să mă apropii de ea nici măcar o clipă. Şi-a pus în funcţiune mecanismele de apărare.

— Crezi că lucrurile ar fi putut să meargă altfel în cazul nostru? întreb eu.

— Ce vrei să spui?

— Dacă rezultatul procesului ar fi fost altul. Dacă l-ar fi găsit pe criminal. Am fi putut să ne refacem căsnicia?

De-abia reuşesc să-mi stăpânesc disperarea cu care am rostit întrebarea.

— Îmi place să cred că da.

Se uită drept în ochii mei, îşi lasă capul într-o parte şi începe să bată din gene. Pare aproape... forţat. Ca şi cum mi-ar spune ce vreau să aud, dar de ce? Nu ştiu, însă aşa e Sarah, mereu planifică, calculează. Mereu are un motiv ascuns, o tactică secretă. Întotdeauna deţine controlul... asupra tuturor lucrurilor.

— Şi mie îmi place să cred asta. Cred c-am fi fost fericiţi. Cred c-am fi întemeiat în sfârşit o familie.

În ochii mei sunt sigur că se citeşte speranţa, dar în ai ei, nu.

Zâmbeşte şi-mi strânge mâna pentru a şaptea oară.

— Îţi pare rău că ai făcut ce ai făcut?

— Ce vrei să spui?

Îmi ridic repede capul şi mijesc ochii, ca pentru a mă apăra de întrebarea ei. Am o mulţime de regrete. Pe care încearcă să-l smulgă de la mine?

— Că te-ai culcat cu Kelly? Că m-ai înşelat? Că ai renunţat la noi doi?

Mijeşte ochii şi se trage mai departe de mine.

„Aha, regretele alea”.

— N-am renunţat niciodată la noi doi, îi răspund eu cu sinceritate. Am fost necredincios, dar n-am renunţat niciodată la relaţia noastră. Te iubesc. Te-am iubit mereu şi o să te iubesc pentru totdeauna, chiar dacă „totdeauna” se apropie de sfârşit.

Mă priveşte distantă, de parcă ar fi la o mie de kilometri depărtare. Ştiu că a auzit ce am spus, dar nu pare să-i fi produs vreo impresie. Parcă se uită prin mine, la peretele din spate, ca şi cum nici n-aş fi aici.
Sau poate că ea e cea care nu e de fapt aici, iar eu văd doar o hologramă. O proiecţie a persoanei care aş fi vrut să vină azi, mai ales azi. Mă strânge de mână a opta oară.

— Îmi pare rău că nu ţi-am fost o soţie mai bună.

Cuvintele astea mă smulg din gândurile mele. „Ce i-a venit?” Ea nu e vinovată de nimic. Situaţia de acum e rezultatul acţiunilor mele. Eu am provocat-o. Nu am ucis pe nimeni, dar am fost necredincios. Am dat cu piciorul, nepăsător, la ceea ce aveam, ca într-un gunoi. Nu pot să plec de pe lumea asta ştiind că Sarah se învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat. Ea e singura care mi-a luat apărarea. Singura care chiar m-a crezut. Ultima persoană de pe pământ care mă mai iubeşte, în afară de maică-mea.

— Sarah... nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Ai fost o soţie minunată. Ai muncit din greu şi ai fost singura care m-a crezut şi m-a apărat. M-ai iubit în cea mai neagră perioadă a vieţii mele. Ai făcut tot ce-ai putut pentru mine şi pentru cariera mea. Nu-ţi reproşez nimic. N-ai pentru ce să-ţi ceri iertare.

Mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile. Ea mă strânge de mână a noua oară. O strâng şi eu pe ea.

— Crezi c-am fost o soţie bună?

Îmi vorbeşte pe un ton frivol, ca şi cum am juca un joc şi m-ar tachina.

— Bineînţeles, Sarah. Nu te îndoi de asta. Cândva, o să faci un alt bărbat foarte feri...

Nu mai pot să mă stăpânesc. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji şi aterizează pe masa aspră de oţel. Clatin din cap şi îmi ia o clipă să mă adun.

— Mă doare s-o spun. Pentru că aş fi vrut să fiu eu bărbatul acela. Aş fi vrut să mai pot să fiu eu. Dar nu se poate, fiindcă mie mi s-a terminat timpul. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, nu te merit, nu te-am meritat niciodată cu adevărat. Ai fost a mea o vreme, dar eu te-am pierdut şi am distrus totul.

— Aşa e, subliniază ea.

— Ştiu, zic eu, suspinând. În aceşti ultimi unsprezece ani, n-a trecut nici măcar o zi în care să nu mă gândesc la tine.

Uşa grea de oţel se izbeşte de peretele de beton şi gardianul intră din nou.

— S-a terminat timpul.

Îşi molfăie guma zgomotos şi intenţionat nu se uită la niciunul dintre noi, ca să ne arate că nu se sinchiseşte prea mult.

Sarah îmi strânge mâna a zecea oară. I-o strâng şi eu ei. Se ridică.

— Adio, Adam. Nu ştiu dacă mai contează, dar...

Ocoleşte masa până ajunge pe partea mea. Se apleacă şi mă sărută uşor pe obraz. Apoi îmi şopteşte la ureche:

— ...Ştiu sigur că nu tu ai comis crima.

Mă întorc spre ea. Îmi zâmbeşte cu buzele strânse. O sinistră schimbare de dispoziţie, întipărită pe chipul ei. În ochi are un foc pe care nu l-am mai văzut niciodată, cel puţin nu la o fiinţă umană.

— Ce vrei să spui?

Mintea mea caută frenetic să înţeleagă cuvintele ei.

— Sarah, ce vrei să spui? Atunci cine a făcut-o? Dacă ştii, trebuie să-mi spui! Trebuie să mă scoţi de aici! Sarah!

Strig după ea să-mi răspundă. Gardianul mă apucă de umeri, întorcându-mă spre uşă.

Sarah se tot dă în spate, uitându-se la mine cu zâmbetul ăla diabolic.

— Adam, puţinul timp care ţi-a mai rămas o să ţi-l petreci gândindu-te la mine şi vreau să ştii că eu, în schimb, n-o să mă mai gândesc niciodată la tine.

Şi, cu asta, pleacă, lăsând în urmă un nor de ură toxică.

Rămân stupefiat în timp ce încăperea se goleşte treptat de sunete, ca şi cum s-ar vida. Nici nu-mi amintesc când m-a dus gardianul înapoi în celulă. Credeam că Sarah încă mă iubeşte sau că măcar îi mai pasă de mine într-un fel sau altul. Nu cum îi păsa înainte, dar pe undeva tot ar mai trebui să ţină la mine. Şi atunci cine a fost femeia cu care m-am întâlnit adineauri?

N-am rugat-o să mă ierte pentru greşelile mele. Eu sunt vinovat de tot ce s-a întâmplat. Dar de ce a ales să se despartă de mine cu aceste cuvinte? Ce se aştepta să fac cu ele? Ce naiba vrea să cred?

Nici măcar nu pot să-mi controlez firul gândurilor. Sunt ca un tren în viteză, rămas fără frână. N-o să se oprească decât când o să intre în ceva. Îmi gonesc atâtea cuvinte prin minte şi, cu cât mi se învârt mai mult în cap, repetându-se şi rearanjându-se, cu atât încep să aibă mai mult sens.

Cam treizeci de minute mai târziu, gardianul vine şi mă duce într-o altă cameră, cu o targă maronie şi nişte echipamente de monitorizare a stării de sănătate. Aici mă aşteaptă un doctor, o asistentă şi alţi doi gardieni, ca la o ultimă petrecere surpriză. Targa e îndreptată spre o oglindă mare şi întunecată, în care îmi zăresc reflexia vagă. Ştiu foarte bine că, de cealaltă parte a oglinzii, sunt oameni care au venit special pentru acest moment, nerăbdători să vadă execuţia. Nu le port pică pentru furia lor, doar că nu spre mine ar trebui să şi-o îndrepte.

Mă întind pe targă şi gardienii îmi prind mâinile şi picioarele cu nişte curele. Îmi pun o perfuzie şi mă conectează la un aparat de monitorizare a ritmului cardiac.

— Vrei un preot, un rabin sau pe altcineva care să-ţi facă ultima împărtăşanie?

— Nu, nu e nevoie.

— Ultimele cuvinte?

„Iertare. Jurăminte. Încălcate. Înşelat. Kelly. Adevăr. Crimă. Şeriful Stevens. Jenna. Bob. Anne. Casa de vacanţă. Jesse. Rebecca. ADN. Pune-i capăt. Matthew. Hudson. Scott. Sarah. Sarah. Sarah”.

Îmi trec prin minte toate cuvintele astea. Sperasem ca ultimele gânduri să mi se îndrepte spre viaţa pe care am dus-o sau spre oamenii pe care i-am iubit. Dacă stai să te gândeşti, situaţia are poezia ei: scriitorul lipsit de inspiraţie, care nu-şi găseşte cuvintele nici măcar pe patul de moarte. Singurele gânduri care-mi trec prin cap sunt legate de propria mea moarte. Mă intrigă ceva. Ceva nu e în regulă.

Deodată, am o revelaţie. Parcă aş vedea drept prin oglinda din faţa mea, până în inima lui Sarah. Îmi amintesc din nou zâmbetul ăla şi felul în care s-a uitat la mine. De câte ori m-a strâns de mână. Straniile cuvinte de despărţire şi aerul ei distant. De ce acum? De ce a vrut să-mi spună asta şi să se poarte cu mine aşa tocmai azi? E ca şi cum... Stai. Nu, nu se poate...

La început, mă simt amorţit, ca şi cum m-ar fura somnul. Dar deodată încep să mă zvârcolesc, dând din mâini şi din picioare, o fierbinţeală insuportabilă începe să-mi mistuie organele şi scot un ţipăt. Brusc, senzaţia dispare. Totul dispare.

Nu mai văd decât o pânză neagră cu nişte găuri mici cât vârful acului. O lumină albă începe să se răspândească dinspre centra în afară, ca pe ecranul unui televizor cu tub catodic. Încep să apară imagini.
Imagini cu Sarah. De când am întâlnit-o prima dată. De când o iubeam. De când ne-am căsătorit. Ce vedeam când mă uitam la ea. Şi apoi toate lucrurile pe care nu le-am observat. Sunt aproape ca scenele tăiate dintr-un film. Numai că nu le-a tăiat nimeni. Ele au avut loc, dar n-am fost suficient de atent. Urzelile ei, intrigile, cursa pe care mi-a întins-o, moartea mea.

Sarah a deţinut controlul asupra tuturor lucrurilor din viaţa ei, inclusiv asupra mea.

Am subestimat-o. Ca de atâtea ori până acum. Dar de data asta mi-a fost fatal. Imaginile se estompează până nu mai văd decât negru. Sarah e ultimul meu gând, ultimul lucru pe care-l văd. A avut dreptate în toate privinţele... absolut în toate.

64. SARAH MORGAN

Mă uit prin oglinda falsă la bărbatul speriat pe care obişnuiam să-l consider al meu. Aveam nevoie să asist la asta, să văd execuţia până la capăt. Spre surprinderea mea, în public se află o figură cunoscută. Eleanor, în toată splendoarea ei de femeie de vreo şaptezeci de ani, a venit să-şi vadă pentru ultima dată odrasla adorată. N-am mai văzut-o şi n-am mai vorbit cu ea de când s-a terminat procesul lui Adam. În mod normal, n-aş putea suporta să petrec nici măcar o secundă în compania ei, dar în clipa asta, la evenimentul de azi, mă bucur s-o văd. Mă duc la ea, luând mina cea mai sumbră de care sunt în stare şi pregătind un set de lacrimi gata să se reverse la comandă din ochii mei.

Mă opresc în picioare lângă ea.

— Sarah, zice ea fără să-şi ridice privirea.

— Pot să iau loc? o întreb eu, de data asta politicos.

Nu-mi dă voie, dar nici nu-mi interzice, aşa că mă aşez, rotindu-mi privirea prin cameră.

— Ştiu că nu ne-am înţeles niciodată prea bine, îi spun eu. Nu cred că ziua de azi schimbă ce a fost sau că o să ne aducă mai aproape. Dar să ştii că azi sunt alături de tine.

Eleanor îşi ridică privirea spre mine. Obrajii îi sunt deja uzi şi ochii i se umplu din nou de lacrimi. Zice doar atât:

— Bine.

Procedura se desfăşoară ca de obicei şi pe urmă vine clipa decisivă, ultimul moment al zilei: seringa. Când o vede, Eleanor încremeneşte. Nu mai poate face nimic ca să împiedice ceea ce urmează. Nu-l mai poate salva pe băiatul ei scump nici cu toţi banii sau cu toată dădăceala din lume, iar gândul ăsta o paralizează.

În sfârşit, doctorul îi spune ceva lui Adam, iar Adam clatină din cap. Doctorul bagă seringa în perfuzie, iar Eleanor mă ia de mână. Pe măsură ce pompa seringii împinge lichidul în perfuzie, Eleanor mă strânge tot mai tare de mână. La început e linişte, precum cea care urmează unui fulger, când aştepţi să auzi

tunetul. Pe urmă, substanţa îşi face efectul. Adam începe să urle pe targă, zguduit de convulsii.

— Nu! Băiatul meu! se jeleşte Eleanor, cutremurându-se.

O strâng de mână şi-i aşez capul la pieptul meu.

— Şşş, s-a terminat. S-a terminat, îi şoptesc la ureche, mângâind-o pe păr, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

Când Adam nu mai mişcă, îi ridic capul lui Eleanor şi mă ridic de pe scaun.

— La revedere, Eleanor, îi zic eu şi dau să plec.

— Sarah, stai, mă strigă ea din senin.

Mă întorc spre ea, fără să zic nimic.

— Îmi pare rău... pentru tot, spune Eleanor aproape în şoaptă, încă plângând în hohote.

O privesc curioasă, aşa cum fac pisicile când încearcă să se hotărască ce să facă cu şoricelul pe care l-au prins.

— Mie nu, spun eu şi pornesc spre ieşire.

În starea ei de isterie, nici nu aude ce i-am răspuns. Plânge pur şi simplu mai departe, în neştire.

Ultimele lui gânduri s-au îndreptat spre mine. Mi-am dat seama după figura lui tâmpă. Mă îndrept spre uşă, în urma părinţilor lui Kelly. Au plâns pe toată durata execuţiei, trăind purificarea pentru care au şi venit. Probabil îşi închipuie că s-a făcut dreptate azi; bărbatul care le-a ucis fiica a fost omorât.

M-am uitat de câteva ori la ei, cu înţelegere şi compasiune. Ştiu amândoi cine sunt. Avocata monstrului care le-a răpit tot ce-aveau mai scump pe lume şi nu doar avocata, ci şi soţia monstrului. Şi totuşi, nu ştiu de ce, au fost calzi cu mine. Păreau să mă considere şi pe mine o victimă, la fel ca ei, o femeie prinsă în dezastrul provocat de fiinţa diabolică aflată de cealaltă parte a geamului. Pur şi simplu *ni se întâmplase* ceva. Am fost aruncaţi cu toţii într-un puţ plin de nămol şi smoală toxică, din care nu ne-am putut elibera decât când bestia a fost răpusă.

Îmi ţin uşa deschisă şi trec înaintea lor pe culoarul cel lung. Aud şoapte în spatele meu: „Mă bucur că s-a terminat”, „Ce bine că a plătit în sfârşit pentru crima lui” şi „Acum Kelly poate să se odihnească în pace”. Îmi muşc limba ca să nu râd. De-abia mă abţin să nu mă întorc spre ei şi să le râd în nas.

Deschid uşa care dă în zona de securitate în care a trebuit să-mi las lucrurile. Gardienii mi le înapoiază pe toate şi plec.

Am un mesaj necitit de la Matthew.

Plec împreună cu John în două ore. De-abia aştept să te conduc mâine spre altar, iar copiii de-abia aşteaptă s-o vadă pe mătuşa Sarah.

Îi răspund.

Mulţumesc, Matthew. De-abia aştept să vă văd! Vă iubesc.

Trec de uşa rotativă de la intrarea în clădire. Afară, soarele străluceşte necruţător, încercând să pârjolească totul cu razele lui. Îmi pun ochelarii de soare Chanel şi cobor treptele de beton.

Poate că n-am fost tocmai sinceră. Nici cu Adam, nici cu Anne, nici cu Matthew, nici cu şeriful Stevens — cu niciunul dintre ei. Dar o să fiu sinceră cu mine însămi. Planificarea e totul, iar eu am planificat fiecare detaliu la perfecţie.

Adam mereu s-a crezut foarte deştept şi citit – credea că dintre noi doi, el e cel profund şi introspectiv. Apărătorul dreptăţii, al artei şi al tuturor lucrurilor sublime. Şi avea dreptate. Dar a crezut că nu văd ce face şi s-a înşelat.

Am aflat de Kelly cu mult înainte ca ea să-şi dea ultima suflare. Bob m-a abordat cu dovezi ale infidelităţii lui Adam, peste care dăduse pentru că încerca să-i distrugă viaţa lui Kelly după tot ce-i făcuse ea bietului său frate. A crezut c-o să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură – c-o să mă şantajeze ca să-mi dau demisia de ruşine sau că o să mă facă măcar să-mi pierd concentrarea, ca el să poată să-mi fure poziţia în firmă, distrugând-o pe Kelly în acelaşi timp. S-a înşelat amarnic. Când mi-a dezvăluit adulterul lui Adam, reacţia mea n-a fost deloc cea pe care scontase, dar i-a întrecut orice aşteptări.

Ne-am hotărât s-o ucidem pe Kelly şi să-i înscenăm crima lui Adam. La urma urmei, o meritau amândoi. Bob a lipsit din oraş în noaptea când Kelly a fost omorâtă, ca să aibă un alibi când legătura lui cu Kelly avea să fie descoperită. Voiam să elimin toate punctele nevralgice din planul nostru.

Ne-am gândit să angajăm un asasin, dar, cum spuneam, ar fi reprezentat un punct nevralgic. Nu era decât o singură persoană căreia aveam încredere să-i încredinţez o astfel de sarcină şi care avea să se achite de ea la perfecţie... ştii cum se spune, dacă vrei ca un lucru să fie făcut cum trebuie...

N-am fost prea încântată când am aflat că Anne ştia de infidelitatea lui Adam. De îndată ce-am descoperit fotografia în biroul lui Adam, mi-am dat seama că e mâna ei. Cum aş putea să nu recunosc scrisul propriei mele asistente? Chiar am iertat-o, chiar am trecut peste. La urma urmei, ne serveam una alteia drept alibi. În noaptea în care am ieşit în oraş, a pierdut noţiunea timpului şi a băut fără măsură. Şi de ce ar fi făcut altfel? Mă idolatriza. Eram întruparea aspiraţiilor ei. Timpul pe care-l petrecea cu mine era preţios ca aurul pentru ea. Ştiam asta. Şi mă bazam pe asta.

Mai ştiam şi toate viciile lui Adam: după fetele tinere şi ura de sine, următorul pe listă era whisky-ul. Manevra de a pune câteva tablete de Rohypnol în carafă a fost la fel de uşoară ca... ei bine, Kelly. Odată ce i-am făcut să adoarmă pentru restul serii şi să uite amintirile recente, nu-mi mai trebuiau decât un drum ocolitor de la bar, la ora 22.00, şi un cuţit ascuţit. A fost simplu, ca atunci când faci găuri într-o cutie ca să poată să respire animalul de dinăuntru. Numai că în cazul ăsta a fost exact opusul.

Adam s-a crezut tare deştept. A crezut că Jesse era unul dintre suspecţi. Eu ştiam că Jesse era doar un ciudat obsedat de Kelly, dar faptul că mă ocupam de el a făcut să pară că lucrez, într-adevăr, la caz. Jesse era doar un paravan, ceva care să mă facă să par ocupată în timp ce eu de fapt aşteptam ca lucrurile pe care le-am provocat să se desfăşoare până la capăt.

Trebuie să recunosc că al treilea ADN m-a luat prin surprindere. Chiar începea să mă enerveze că nu reuşeam să-mi dau seama al cui e. Credeam că-i urmărisem pe Adam şi pe Kelly suficient de mult ca să ştiu cine e şi cine nu e implicat în vieţile lor. Credeam că eu şi Bob ştim totul despre nenorociţii ăia doi. Al treilea ADN era singurul lucru care mă îngrijora. Cine era al treilea bărbat? Văzuse ceva? Noroc că s-a dovedit că era caraghiosul ăla de şerif. Încă un bărbat care nu putea să-şi ţină scula-n pantaloni. După ce am aflat asta, am avut grijă să ţin informaţia departe de caz, pentru că mizam pe un proces rapid şi pe un verdict de condamnare şi n-aveam nevoie ca amănuntul ăsta să complice lucrurile.

Şeriful Stevens m-a ajutat fără să ştie, datorită anchetei sale superficiale. Adam sigur avea Rohypnol în organism. Ştiu asta pentru că nu s-a mişcat deloc când am înjunghiat-o pe Kelly.

Noua iubire a vieţii lui era smulsă de lângă el cu fiecare lovitură de cuţit, împroşcând cu sângele ei plasticul transparent pe care îl întinsesem peste Adam ca o fereastră prin care putea privi totul, dar el n-a făcut nimic; pur şi simplu zăcea acolo. Şi atunci fie şeriful ăla prostovan nu a verificat sângele lui Adam, fie a falsificat probele ca să încheie cazul cât mai repede. Cred că mai degrabă ultima variantă, din moment ce era şi el implicat în poveste.
De aceea nici n-am inclus al treilea ADN în proces. Şeriful îmi făcuse o favoare, aşa că i-am făcut şi eu lui o favoare.

Şi Rebecca Sanford, tânăra jurnalistă aspirantă în care Adam îşi pusese toate speranţele? Chiar era detectiv particular, dar nu fusese angajată de Scott. Fusese angajată de Bob şi, când şi-a încheiat misiunea, a plecat din oraş, aşa cum fusese înţelegerea. Sarcina ei fusese să stea cu ochii pe Adam, să-l îndrepte în direcţia în care voiam noi. Voiam ca Adam să afle despre legătura dintre Bob şi Kelly ca să câştige o fărâmă de speranţă, suficientă cât să devină nesăbuit. Voiam şi să-şi dea seama că notiţa de ameninţare era de la Anne. Încă o fărâmă de speranţă care avea să-l facă haotic şi iraţional. Dar cel mai important era să am astfel ocazia de a-i aminti lui Adam că nu poate să aibă încredere decât în mine.

Scott Summers cel incredibil de agresiv şi cu creierul cât o nucă şi-a luat tălpăşiţa de bunăvoie. Sigur nu voia ca isprăvile lui de când distrusese probe în cazul uciderii primului soţ al lui Kelly să ajungă în presă, să le afle toată lumea. Hmm, poate că nu era chiar aşa de prost pe cât îl credeam.

N-o să ştiu niciodată ce s-a întâmplat de fapt între Kelly şi Greg sau între Kelly şi Scott. A fost ea o victimă a bărbaţilor din viaţa ei? O băteau? Sau era fetiţa care a strigat „lupul”? Nu ştiu şi nimeni n-o să afle vreodată. Aşa e cu relaţiile, nu ştii ce se întâmplă în ele decât dacă eşti o persoană implicată direct. Tot aşa, nimeni n-o să ştie nici ce s-a întâmplat între mine şi Adam. Fiecare dintre noi are propriul adevăr şi tot ce e în afara acestui adevăr e doar o poveste.

Apropo de poveşti, Adam chiar şi-a scris cartea de memorii. A intitulat-o *Nevinovăţia nu e de ajuns. Povestea lui Adam Morgan.* Fireşte că nu s-a putut abţine să-şi treacă numele pe copertă... de două ori. A avut un succes extraordinar, a devenit bestseller *New York*

Times, a fost tradusă în patruzeci de limbi, iar Netflix a făcut din ea un serial documentar în patru episoade. A fost o afacere de milioane de dolari, dar ca deţinut condamnat la moarte, Adam n-a avut voie să-şi păstreze partea din câştiguri, aşa că a donat toţi banii unui ONG din domeniul justiţiei. Spera ca ei să-i dovedească nevinovăţia. Ironia face că, după ce au studiat probele, cei de la ONG au refuzat să preia cazul lui Adam. Încă râd când îmi amintesc.

Înjunghiată de treizeci şi şapte de ori. Poate te întrebi cum de-am putut să-i fac asta unei alte femei. Răspunsul e simplu. Dacă ar intra cineva la tine în casă şi ar fura ceva ce-ţi aparţine, te-ai apăra? Probabil crezi că mă refer la Kelly Summers, dar nu. Mă refer la Adam. Într-un război sunt întotdeauna victime colaterale: exact asta a fost şi Kelly.

Dacă aş fi divorţat, Adam ar fi primit jumătate din tot ce deţin. Nu merita. Nu mă merita pe mine. Mi-am jurat să nu fiu niciodată ca mama. Dacă i-aş fi dat voie unui bărbat să-mi ia lucrurile pe care le-am câştigat şi la care am muncit din greu, aş fi fost la fel de slabă ca ea. Până la urmă, Adam a primit exact ce merita.

— Cum a mers? mă întreabă Bob când urc în Mercedesul nostru, pe locul de lângă şofer.

— Exact cum am plănuit noi, îi zâmbesc eu, aplecându-mă peste consola din mijloc ca să-l sărut pe buze.

— Mami, spune Summer de pe bancheta din spate.

— Da, draga mea.

Mă uit în spate şi-i zâmbesc frumoasei mele fiice de opt ani.

Seamănă leit cu mine şi Bob, e perfectă în toate privinţele şi, când am aflat că sunt însărcinată, mi-am jurat să nu fac greşelile mamei mele. Summer n-o să trebuiască să se salveze de mine cum a trebuit eu să mă salvez de mama.

Mama nu s-a sinucis în sensul tehnic al termenului. La toleranţa pe care o dezvoltase, o seringă de heroină n-avea să fie de ajuns, dar celelalte trei pe care i le-am injectat în braţ au făcut treaba. Se omora câte puţin în fiecare zi, eu n-am făcut decât să grăbesc lucrurile. Pe fiica mea n-o s-o pun niciodată în situaţia asta.

— Ce-i acolo? întreabă Summer, arătând spre clădirea din care tocmai am ieşit.

— Nimic, draga mea... absolut nimic.

Pornim spre casa de pe lac din Prince William County. Acum nu mai e doar o casă de vacanţă, ci reşedinţa noastră permanentă. Eu şi Bob n-am vrut s-o creştem pe Summer în mijlocului Washingtonului şi, drept să spun, locul ăsta e fermecător. Nu l-am văzut niciodată cum îl vedea Adam, dar poate că asta era din cauză că asociam locul cu el. Sentimentele lui de nesiguranţă şi nestatornicia lui au mânjit un loc care e de fapt un colţ de rai.

Acum viaţa mea e din nou aşa cum mi-am dorit să fie... şi o să am grijă că aşa să şi rămână.

virtual-project.eu

violin